



ความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13”  
ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว

สิรินทร ทองเณร

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร  
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์  
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565



ความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13”  
ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว

สิรินทร ทองเณร

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร  
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์  
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565



ชื่อเรื่อง: ความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13”  
ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว

ผู้จัดทำ: สิรินทร ทองเนตร

ชื่อปริญญา: ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา: ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก

วันที่อนุมัติ: 31 มกราคม 2565

สถาบัน: มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ:

1. \_\_\_\_\_ ประธานกรรมการ  
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์)
2. \_\_\_\_\_ กรรมการ  
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก)
3. \_\_\_\_\_ กรรมการ  
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.สารัญญ์ บุญเกียรติ)
4. \_\_\_\_\_ กรรมการ  
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกุณี เกรียงชัยพร)

สงวนลิขสิทธิ์ © สิรินทร ทองเนตร  
มหาวิทยาลัยพายัพ ปี 2565

## กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “ความหมายของ ‘เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13’ ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว” สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและการชี้แนะของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ได้แก่ ศาสตราจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟอร์ก ผู้ล่วงลับไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเป็นผู้ให้คำปรึกษาและคำแนะนำในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี อีกทั้งยังเป็นผู้ให้คำหนุนใจ อธิษฐานเพื่อและการเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต อีกทั้งการรับใช้ของท่านที่ได้สำแดงถึงการเป็นเกลือแห่งโลก ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารีทุกท่าน ที่มีส่วนเสริมสร้างให้ความรู้ในด้านวิชาการ การให้คำปรึกษา และคำชี้แนะตลอดระยะเวลาสามปีในการศึกษา รวมทั้งมีส่วนแนะนำถึงขั้นตอนและวิธีการสำหรับงานค้นคว้าฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วง

ขอขอบพระคุณโรงเรียนดาราวิทยาลัยโดย ผู้ปกครอง ดร.ชวนพิศ เลี้ยงประไพพันธ์ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ และผู้บริหารโรงเรียนทุกท่านที่อนุญาตให้ผู้วิจัยศึกษาต่อในระดับปริญญาโท รวมทั้งสนับสนุนด้านทุนการศึกษาตลอดหลักสูตรการเรียน

ขอบพระคุณศาสตราจารย์กิมราญ จาริเพ็ญ อติตอนุศาสนิกโรงเรียนดาราวิทยาลัย ผู้เปิดโอกาสในการศึกษาครั้งนี้ อีกทั้งเป็นผู้หนุนใจและอธิษฐานเพื่อสำหรับการศึกษาเสมอมา

ขอบคุณทีมงานศาสนกิจและเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนดาราวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกในการเรียนตลอดสามปีที่ผ่านมา อ.สุทธยนต์ อารีญาติ ที่รับภาระงานแทน ครูตา ครูพัน ครูดาว ครูนอย น้องไก่ ที่เป็นผู้สนับสนุนในหลายด้าน

ขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียน M.A. MCD'62 ทุกท่านสำหรับกำลังใจ การช่วยเหลือ การให้คำแนะนำ การร่วมสุขและทุกข์ ตลอดสามปีที่ได้ศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน

ขอบคุณสมาชิกคริสตจักรตรีเมียงใหม่ ครอบครัวทองเณร และอีกหลายท่านที่ไม่ได้กล่าวถึงซึ่งมีส่วนสนับสนุนผู้วิจัยด้วยการอธิษฐานเพื่อ การหนุนใจ การส่งกำลังใจให้กันและกันอย่างสม่ำเสมอ ขอพระเจ้าทรงโปรดอวยพระพรแต่ทุกท่านให้มีครบบริบูรณ์ในทุกสิ่งและดำเนินชีวิตอยู่ในพระทัยของพระเจ้าด้วยการเป็นเกลือแห่งโลก และรักษาความเค็มให้คงอยู่ตลอดไป

สิรินทร ทองเณร

พฤษภาคม 2565

ชื่อเรื่อง:	ความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว
ผู้จัดทำ:	สิรินทร ทองณธร
ชื่อปริญญา:	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคริสต์ศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ศาสตราจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติ:	31 มกราคม 2565
สถาบัน:	มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย
จำนวนหน้า:	57
คำสำคัญ:	เกลือ ชุมชนชาวยิว

### บทคัดย่อ

การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของ “เกลือแห่งโลกใน มัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว ซึ่งเป็นคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่มีการบันทึกไว้เพียงแห่งเดียวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ จึงเป็นสิ่งที่น่าติดตามและหาคำตอบว่าเหตุใดพระเยซูคริสต์จึงทรงเปรียบสวาทของพระองค์เป็นเกลือแห่งโลก และคำตรัสนี้ของพระองค์มีความหมายที่แท้จริงอย่างไร ด้วยลักษณะชุมชนผู้อ่านพระธรรมมัทธิวในเวลานั้น เป็นชุมชนของผู้เชื่อจำนวนน้อยที่ต้องอาศัยอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความเชื่อ ภาษา และวัฒนธรรมประเพณี การเป็นเกลือแห่งโลกของชุมชนผู้เชื่อจึงต้องมีความหมายสำหรับพวกเขาอย่างมาก การค้นคว้าอิสระฉบับนี้จึงมุ่งหาความหมายและความสำคัญของคำตรัสของพระเยซูคริสต์ต่อผู้เชื่อในขณะนั้น โดยการรวบรวมการศึกษาถึงความหมายจากวรรณกรรมและข้อพระคัมภีร์ที่มีความเกี่ยวข้อง ศึกษาจากบริบททางสังคม วัฒนธรรม ความเชื่อ การดำเนินชีวิต และบริบทเชิงวรรณกรรมของข้อพระคัมภีร์แต่ละตอน เพื่อนำมาวิเคราะห์และค้นหาความหมายที่แท้จริงให้มีความเข้าใจว่า “เกลือแห่งโลก” ที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว 5:13 มีความหมายอย่างไร จากการศึกษาผู้วิจัยสรุปความเข้าใจของชุมชนชาวยิวต่อการเป็นเกลือแห่งโลกได้ 5 ประการ (5 ก) ดังต่อไปนี้ เกลือเพิ่มรสชาติอาหารให้ *กลมกล่อม* คือการที่ผู้เชื่อต้องมีอิทธิพลต่อโลกด้วยการทำให้โลกน่าอยู่หรือมีชีวิตชีวา เกลือช่วย *เก็บรักษา* คือการช่วยดูแลรักษาโลกนี้ให้ดีขึ้น เกลือใช้ใน *การมอบถวาย* หมายถึงผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ต้องมีชีวิตที่บริสุทธิ์และมอบถวายชีวิตแด่พระเจ้าอย่างแท้จริง ในส่วนของพันธสัญญาเกลือนั้นบ่งบอกถึง *กาลนิรันดร์* แสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับพวกเขานั้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และประการสุดท้ายเกลือเป็นสัญลักษณ์ของ *การทนทุกข์* เกลือทำให้พวกเขาารู้ถึงผลที่เกิดขึ้นจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือความทุกข์และการสาปแช่ง

Title: The Meaning of “Salt of the World in Matthew 5:13” according to the Understanding of the Jewish Community.

Author: Sirintorn Thongnen

Degree: Master of Arts in Christian Theology

Advisor: Rev. Florian Foerg (Ph.D.)

Approval Date: 31 January 2022

Institution: Payap University, Chiang Mai, Thailand

Number of Pages: 57 pages

Keywords: Salt, Jewish Community

## ABSTRACT

The purpose of this independent study is to study the meaning of “Salt of the World in Matthew 5:13” according to the understanding of the Jewish community. This saying of Jesus is recorded only once in the Bible; it is interesting to follow and find the deeper meaning why Jesus Christ compared His disciples to the salt of the world. The group of Jewish believers who read the Book of Matthew in those days was a minority community living among many people with different beliefs, languages, and traditions. Being the “Salt of the World” in their own community meant a lot to these Jewish believers. Therefore, the study aims to determine the meaning and significance of this saying to Jewish believers at that time. Documentary research methodology was used by collecting and studying the meanings of the scripture and related verses, social context, culture, beliefs, lifestyle, and literary context of the relevant scriptures. Content analysis was used to find the true meaning. The study shows that the Jewish community’s understanding of “Being the Salt of the World” has 5 meanings: *seasoning*: the believer has to influence the world by making it alive, *preserving*: making the world better, *offering*: surrender all things to God, *everlasting*: the salt indicates the covenant that God has made with this people that will never change, and finally *suffering*: the salt reminds them that the result of disobedience to God is suffering and cursing.

## สารบัญ

<b>บทที่ 1 บทนำ</b> .....	<b>1</b>
1.1    ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย .....	1
1.2    โจทย์หรือคำถามวิจัย.....	3
1.3    วัตถุประสงค์การวิจัย .....	3
1.4    ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.5    ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	3
1.6    นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
<b>บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</b> .....	<b>5</b>
2.1    ความหมายและความสำคัญโดยทั่วไปของเกลือ .....	5
2.2    แนวคิดเรื่องเกลือในพันธสัญญาเดิม .....	9
2.3    แนวคิดเรื่องเกลือในพันธสัญญาใหม่.....	16
2.4    บริบทไกลของคำเทศนาบนภูเขาจากพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7.....	20
2.5    บริบทใกล้ของพระธรรมมัทธิว 5:13.....	24
2.6    ชุมชนชาวยิว.....	28
<b>บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย</b> .....	<b>31</b>
3.1    ศึกษาความหมายและความสำคัญของ “เกลือ” .....	31
3.2    ศึกษาบริบทของพระธรรมมัทธิว บทที่ 5-7 .....	32
3.3    ศึกษาวลี “เกลือแห่งโลก” .....	32



3.4	วิเคราะห์ข้อมูล .....	32
<b>บทที่ 4 ผลการศึกษา.....</b>		<b>33</b>
4.1	ศึกษาต้นฉบับ [Textual Method].....	34
4.2	ศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ [Historical Method].....	35
4.3	ศึกษารูปแบบวรรณกรรม (Literal Method) .....	37
4.4	ศึกษารูปแบบของบรรณาธิการ (Redaction Method).....	39
<b>บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....</b>		<b>44</b>
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	44
5.2	อภิปรายผลการวิจัย.....	50
5.3	ข้อเสนอแนะจากการวิจัย .....	53
5.4	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป .....	56
บรรณานุกรม .....		58
ภาคผนวก.....		62
ภาคผนวก ก .....		63
ภาคผนวก ข .....		65
ประวัติผู้จัดทำ.....		68

## สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ มัทธิว 5:13 กับ มัทธิว 5:14.....	27
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์มัทธิว 5:13.....	34
ตารางที่ 3 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์จากกิตติคุณสัมพันธ์ .....	41

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

เมื่อกล่าวถึง “เกลือ” หลายคนมีความคิดว่า เกลือเป็นเพียงเครื่องปรุงรสธรรมดาบนโต๊ะอาหาร แต่จะมีสักกี่คนที่ทราบว่า “เกลือ” มีความหมายที่ยิ่งใหญ่ในฐานะวัตถุที่สามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของมนุษย์ตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน จนมีคำพูดของนักเขียนชาวโรมันที่กล่าวไว้ว่า [Nil utilius sole et sale] “ในโลกนี้ไม่มีอะไรมีประโยชน์มากเท่าดวงอาทิตย์และเกลือ” (Schweizer, 1975, p. 99) สลาวิน (2549, น. 108) กล่าวถึงเกลือว่า “เกลือเป็นวัตถุดิบที่เก่าแก่ที่สุดชนิดหนึ่งที่มนุษย์รู้จัก ในโลกยุคโบราณเกลือเป็นสิ่งที่มีความเทียบเท่าทองคำ และเกลือเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต” สำหรับมุมมองของผู้คนในอดีต เกลือถูกมองอย่างมีความหมายและมีความสำคัญอย่างยิ่ง จนโฮเมอร์ นักกวีในตำนานของชาวกรีกเรียกเกลือว่า “สสารของพระเจ้า” (Jones อ้างถึงใน เคอร์สันสกี, 2551, น.14)

ในขณะที่ผู้คนในอดีตให้ความสำคัญและกล่าวว่า เกลือเป็นสิ่งที่มีความสูง แต่มุมมองของผู้คนในปัจจุบันที่มีต่อเกลือนั้นมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด ในปัจจุบันแม้ผู้คนโดยทั่วไปจะยังเห็นว่าเกลือมีประโยชน์ เกลือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์และต้องมีอยู่ในทุกบ้าน แต่ภาพและความหมายของเกลือก็ยังคงเป็นเพียงวัตถุดิบที่ไร้รสเค็ม สามารถหาซื้อได้โดยง่ายและมีราคาถูก โดยส่วนมากใช้เกลือสำหรับเป็นเครื่องปรุงแต่งรสชาติอาหาร และมีประโยชน์อย่างอื่นอีกบ้างเล็กน้อยเท่านั้น จนทำให้ผู้คนในปัจจุบันหลงลืม หรือไม่ทราบว่าในอดีตที่ผ่านมาเกลือมีความสำคัญและคุณค่าอย่างไรบ้าง

จากคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 5 ข้อ 13 พระเยซูคริสต์ทรงตรัสกับผู้คนที่ติดตามพระองค์ว่า

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก

ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร

ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะถูกทิ้งเสียให้คนเหยียบย่ำ”

ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นที่รู้จักสำหรับคริสเตียนในปัจจุบันเป็นอย่างดี อีกทั้งถูกนำมาเทศนาและกล่าวอ้างบ่อยครั้ง เนื่องด้วยเป็นคำสอนของพระเยซูคริสต์ที่พบว่ามีการบันทึกถึงการเปรียบสวาทของพระองค์ว่าเป็นเกลือแห่งโลก ซึ่งพบเพียงแห่งเดียวเท่านั้นในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดังนั้นคำตรัสของ

พระองค์ประโยคนี้จึงมีความสำคัญและมีความหมายต่อบรรดาสาวกของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง ในวสีที่กล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” พระเยซูทรงต้องการให้พวกเขาได้เข้าใจถึงบรรทัดฐานแห่งการดำเนินชีวิตแบบคนแห่งแผ่นดินของพระเจ้า โดยพระองค์ได้ทรงนำ “เกลือ” ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขารู้จักและเข้าใจถึงความหมายและความสำคัญเป็นอย่างดีมาเป็นสิ่งเปรียบเทียบ นอกจากนี้แล้วพบว่า การที่มีทิวซึ่งเป็นผู้เรียบเรียงพระธรรมมัดทิวิ ได้บันทึกคำสอนเรื่องนี้ไว้ก็เพื่อให้ผู้อ่านซึ่งขณะนั้นดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางชุมชน ที่มีลักษณะโครงสร้างของชุมชนอันประกอบไปด้วยผู้คนที่มีความหลากหลายทั้งในด้านเชื้อชาติและความเชื่อ อีกทั้งในขณะนั้นจำนวนผู้เชื่อยังมีจำนวนน้อย เพราะเป็นชุมชนที่เกิดขึ้นใหม่ ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจึงต้องตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนอยู่เสมอ ท่านมัดทิวิจึงนำคำสอนของพระเยซูคริสต์ในตอนนี้อย่างกับผู้อ่านว่า พวกเขาต้องมองเห็นคุณค่าและเห็นความสำคัญของตนเอง เพื่อที่จะดำเนินชีวิตตามบรรทัดฐานของพระเยซูคริสต์ สามารถสำแดงชีวิตและพลังของผู้เชื่อให้แก่ผู้คนในชุมชนและสังคมได้

ข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมมัดทิวิ 5:13 ได้ส่งผลกระทบต่อผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์นับจากอดีตถึงปัจจุบัน และด้วยเหตุที่คริสเตียนหรือชุมชนผู้เชื่อในประเทศไทยมีรูปแบบของการใช้ชีวิต ที่ต้องอาศัยอยู่ท่ามกลางชุมชนที่มีความหลากหลาย และมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดในประเทศไทย ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันกับในยุคของพระเยซูคริสต์ หรือยุคของผู้อ่านพระธรรมมัดทิวิ แน่แน่นอนว่าความจริงในพระวจนะตอนนี้ยังดำรงอยู่และเป็นจริงเสมอคือ ไม่ว่าจะเป็นผู้เชื่อหรือชุมชนคริสเตียนทั้งในอดีตและปัจจุบัน ก็ควรดำเนินชีวิตด้วยการสำแดงชีวิตตามบรรทัดฐานที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ด้วยการเป็นเกลือแห่งโลก แต่ก็มักพบว่าบ่อยครั้งที่ชีวิตของผู้เชื่อหรือชุมชนของผู้เชื่อได้เลือกปฏิบัติในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลก ซึ่งส่งผลทำให้ภาพลักษณ์ของคริสเตียน หรือชุมชนของผู้เชื่ออื่นๆ ต้องถูกมองจากสังคมจากผู้คนรอบข้างและผู้ที่อยู่ต่างความเชื่อในด้านลบ

การเป็นเกลือแห่งโลกของผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ ที่ฟังดูแล้วเป็นประโยคธรรมดาประโยคหนึ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสกับผู้ที่ติดตามพระองค์ แต่สำหรับบรรดาสาวกของพระองค์หรือผู้ที่อ่านพระธรรมมัดทิวิในเวลานั้น พระเยซูคริสต์ย่อมมีพระประสงค์ว่าผู้ที่ได้ฟังจะมีความเข้าใจและเห็นถึงความสำคัญในความหมายอย่างลึกซึ้งซึ่งตามที่พระองค์ต้องการสื่อสาร เพื่อที่จะทำให้พวกเขามีความพยายาม อีกทั้งมีความมุ่งมั่นที่จะสามารถตอบสนองในคำตรัสของพระองค์ ในขณะที่ผู้เชื่อในปัจจุบันเมื่อได้ฟังวลีนี้แล้ว อาจจะคิดถึงเพียงแต่คุณลักษณะพื้นฐานของเกลือในด้านความเค็ม และประโยชน์เบื้องต้นตามที่มีหนังสืออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์หลายเล่มได้ตีความหรืออธิบายไว้แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยไม่ได้อธิบายให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความหมาย ความเป็นมา ความเกี่ยวข้อง และความสำคัญของเกลือในบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ หรือตามความหมายที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงตรัสไว้มากนัก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและต้องการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียด ถึงความเป็นมาและความหมายอันแท้จริงจากคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ว่า

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” อีกทั้งเพื่อทราบถึงจุดประสงค์ที่ผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวต้องการสื่อสารกับผู้อ่านด้วย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า โดยการศึกษาความเข้าใจถึงความเป็ นมา การรู้ความหมายที่แท้จริงของการเป็นเกลือแห่งโลกตามความเข้าใจของผู้คนในสมัยนั้น ย่อมจะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องต่อการเป็นเกลือแห่งโลกในปัจจุบัน เพื่อนำมาสู่การเห็นความสำคัญ การยอมรับ รวมทั้งเพื่อ การมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามคำตรัสของพระองค์ และเป็นบรรทัดฐานสำหรับการดำเนินชีวิตของคริสเตียน หรือของชุมชนผู้เชื่อในปัจจุบันที่จะตอบสนองพระคุณของพระเจ้า ด้วยการดำเนินชีวิตในการเป็นเกลือแห่งโลกได้ตามพระประสงค์ดังคำตรัสของพระเยซูคริสต์ และเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์

## 1.2 โจทย์หรือคำถามวิจัย

ผู้วิจัยต้องการทราบสาเหตุถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ ที่ทรงเปรียบเทียบผู้ที่ติดตามพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก จากพระธรรมมัทธิว 5:13” มีความหมายอย่างไร เพราะการมีความเข้าใจถึงความหมายอย่างถูกต้องนั้น ย่อมจะมีผลให้ผู้ติดตามพระองค์ในปัจจุบันได้ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า

## 1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “ความหมายของ ‘เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13’ ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว” มีจุดประสงค์ของการศึกษาวิจัยเพื่อทราบความหมายของการเป็น “เกลือแห่งโลก” จากพระธรรมมัทธิว 5:13 ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว

## 1.4 ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาความเข้าใจเรื่องเกลือของชุมชนชาวยิวในพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น

## 1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

- 1) ทราบความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว
- 2) ทราบถึงสาเหตุที่พระเยซูคริสต์เปรียบสวาทของพระองค์เป็นเกลือแห่งโลก
- 3) เป็นแนวทางสำหรับผู้เชื่อที่จะเข้าใจในความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลกและตอบสนองในการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสม

## 1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ชาวยิว หมายถึงชื่อที่ใช้เรียกชาวอิสราเอลโดยทั่วไป คำว่า “ยิว” เริ่มปรากฏว่ามีการใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์สมัยที่อิสราเอลแยกเป็นสองอาณาจักร ได้แก่อาณาจักรเหนือเรียกว่า อิสราเอล อาณาจักรใต้เรียกว่า ยูดาห์ หลังจากอาณาจักรทั้งสองได้รับการปลดปล่อยจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ซึ่งบรรดาผู้ที่ได้กลับมาถึงกรุงเยรูซาเล็มส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายของยูดาห์ ต่อมาการเรียกชื่อของคนยูดาห์ได้ถูกย่อเป็น ยิว ดังนั้นชื่อ ยิว จึงกลายเป็นชื่อที่ใช้เรียกคนอิสราเอลโดยทั่วไป และด้วยมีการบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า ชาวยิวหรือชนชาติยิวนี้ นับว่าเป็นชนชาติพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้เป็นประชากรของพระองค์ ด้วยความเชื่อนี้เอง จึงทำให้แม้ชาวยิวจะกระจัดกระจายไปยังในหลายดินแดน แต่ก็ยังคงความเป็นกลุ่มก้อนและมีการสืบทอดถึงความเป็นยิวจากรุ่นสู่รุ่นอย่างไม่มีเสื่อมถอย สำหรับในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่การใช้ชื่อ อิบรู อิสราเอล และยิว ถูกใช้ในความหมายเดียวกัน

## บทที่ 2

### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของ “เกลือแห่งโลกใน มัทธิว 5:13 ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว” ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ประเด็นได้แก่ ประเด็นความหมายและความสำคัญโดยทั่วไปของเกลือ เป็นการศึกษาถึงความหมายและความเป็นมาของเกลือ ความสำคัญของเกลือต่อด้านร่างกายมนุษย์และความสำคัญของเกลือต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ประเด็นแนวคิดเรื่องเกลือในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้จำแนกการศึกษาจากประโยชน์ การกล่าวถึงเกลือในการใช้เป็นเครื่องเผาบูชา เครื่องปรุงอาหาร ยารักษาโรค คำสาปแช่ง สถานที่ และพันธสัญญาเกลือ ประเด็นแนวคิดเรื่องเกลือในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นการศึกษารายละเอียดการใช้เกลือเพื่อเปรียบเทียบกับ การดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ ประเด็นบริบทโลกของคำเทศนาบนภูเขาในพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ศึกษาถึงความหมายของคำเทศนาบนภูเขาและบริบทเชิงประวัติศาสตร์ สำหรับประเด็นบริบทโลกของพระธรรมมัทธิว 5:13 ศึกษาจากพระธรรมมัทธิว 5:1-2, 5:3-12 และ 5:14-16 และประเด็นสุดท้ายศึกษาถึงลักษณะของชุมชนชาวยิว โดยมีรายละเอียดของประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

#### 2.1 ความหมายและความสำคัญโดยทั่วไปของเกลือ

##### 2.1.1 ความหมายและความเป็นมาของเกลือ

ความหมายจาก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2556, น.145) เกลือ “เป็นคำนาม หมายถึง วัตถุที่มีรสเค็ม ใช้ประกอบอาหารเป็นต้น โดยทั่วไปได้มาจากน้ำทะเลเรียกว่า เกลือสมุทร เกลือที่ได้จากดินเค็มเรียกว่า เกลือสินเธาว์” คำว่าเกลือในภาษาอังกฤษโบราณใช้คำ *sealt* ชาวดัทช์เรียกเกลือว่า *zout* ชาวเยอรมันเรียกว่า *salz* และในภาษาฝรั่งเศสใช้คำว่า *sel* สำหรับภาษาอังกฤษ *salt* เป็นคำที่ผสมระหว่างภาษาละตินและภาษากรีกจากคำว่า *hals* ในความหมายทางวิทยาศาสตร์ เกลือมีชื่อทางเคมีว่า *Sodium Chloride* [NaCl] เกลือเป็นศัพท์ทางเคมีของสารที่เกิดจากการทำปฏิกิริยาระหว่างกรดกับด่าง ได้แก่โซเดียม ซึ่งเป็นโลหะที่ไม่เสถียร และสามารถถูกเป็นไฟได้ทันที เมื่อโซเดียมทำปฏิกิริยากับก๊าซที่มีพิษถึงชีวิตที่รู้จักกันในนามว่าคลอรีนจึงกลายเป็นโซเดียมคลอไรด์ [NaCl] เกลือเป็นหินเพียงชนิดเดียวที่มนุษย์นำมากินกันอย่างแพร่หลาย เกลือมีหลายชนิด ส่วนหนึ่ง

กินได้และมักจะพบอยู่ด้วยกัน แต่เกลือที่มนุษย์นำมาบริโภคมากที่สุดคือโซเดียมคลอไรด์ ซึ่งมีรสชาติที่เรียกว่าเค็ม สำหรับเกลือชนิดอื่นมีรสเผ็ดหรือเปรี้ยว ไม่เหมาะสำหรับการนำมาประกอบอาหาร

จากบทความของ *America's Sea Salt Company* (2001) ให้ความรู้ในเรื่องนี้มากขึ้น โดยมีรายละเอียดกล่าวถึงเรื่องเกลือว่า สารตั้งต้นที่ดีที่สุดของเกลือคือ น้ำทะเล ซึ่งในน้ำทะเลประกอบด้วยเกลือจำนวนมาก โดยเฉลี่ย 2.6 % (โดยน้ำหนัก) หรือ 26 ล้านเมตริกตันต่อลูกบาศก์กิโลเมตร หรือหมายถึง 120 ล้านตันต่อลูกบาศก์ไมล์ ซึ่งเป็นปริมาณที่แสดงให้เห็นว่าเกลือไม่สามารถหมดไปจากโลกนี้ได้เลย เกลือมีการใช้งานทั่วไปมานานก่อนการเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ และย้อนหลังไปถึงประมาณ 2700 ปีก่อนคริสตกาล โดยมีบทความเกี่ยวกับเภสัชวิทยาที่เป็นที่รู้จัก ได้รับการตีพิมพ์ในประเทศจีน โดยส่วนสำคัญของงานเขียนนี้กล่าวถึงเกลือว่า เกลือมีมากกว่า 40 ชนิด รวมทั้งมีคำอธิบายถึงวิธีการสกัดเกลือสองวิธีในอดีตที่มีความคล้ายคลึงกับกระบวนการการผลิตเกลือที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ข้อมูลนี้ตรงกับการนำเสนอของ เคอร์ลันสกี (Kurlansky, 2556) ผู้เขียนหนังสือ *ประวัติศาสตร์โลกผ่านเกลือ* [Salt : A World History] ที่กล่าวว่า มีการพบบันทึกเก่าแก่ที่สุดของชาวจีนที่กล่าวถึงการเก็บรักษาปลาไว้ในเกลือที่มีอายุประมาณ 2000 ปี ก่อนคริสตกาล โดยที่เคอร์ลันสกี ได้เพิ่มเติมข้อมูลว่าชาวอียิปต์โบราณน่าจะเป็นพวกแรกที่ใช้เกลือเพื่อถนอมเนื้อสัตว์และปลา เนื่องจากมีการพบปลาเค็มและนกหมักเค็มในสุสานของอียิปต์ ซึ่งมีอายุที่ยาวนานกว่าเวลาที่ค้นพบในประเทศจีน

### 2.1.2 ความสำคัญของเกลือต่อด้านร่างกายของมนุษย์

ดังที่กล่าวแล้วว่าเกลือมีความเป็นมา และเกี่ยวข้องกับมนุษย์ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน นักวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า เกลือเป็นสารที่มีความสำคัญต่อร่างกายของมนุษย์อย่างมาก เพราะร่างกายของมนุษย์ไม่สามารถขาดเกลือได้ สลาวิน (2549) ผู้เขียนหนังสือ *สสารแปลงกาย* (Transformed) อธิบายความสำคัญของเกลือที่มีต่อร่างกายมนุษย์สรุปใจความว่า ในร่างกายของมนุษย์ที่โตเต็มวัยจะประกอบด้วยเกลือประมาณ 250 กรัม ซึ่งสามารถนำมาบรรจุใส่กระปุกเกลือได้สามหรือสี่กระปุก แต่เกลือดังกล่าวจะสูญเสียไปตลอดเวลา เนื่องจากการทำหน้าที่ต่าง ๆ ของอวัยวะในร่างกาย จึงจำเป็นต้องมีการทดแทนส่วนที่สูญเสียไป มนุษย์ต้องการเกลือเพื่อการบริโภคประมาณ 5-10 กรัมต่อวัน เพื่อนำไปช่วยรักษาสมดุลของน้ำในร่างกาย เกลือทำหน้าที่ควบคุมความเข้มข้นของน้ำในเนื้อเยื่อ และควบคุมน้ำในเซลล์ เพื่อให้เซลล์และเนื้อเยื่อต่าง ๆ ทำงานอย่างเป็นปกติ สำหรับส่วนประกอบของเกลือไม่ว่าจะเป็นโซเดียมและคลอไรด์ ต่างก็ถือได้ว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ คลอไรด์มีความจำเป็นต่อการย่อยอาหารและการหายใจ สำหรับโซเดียมถ้าร่างกายขาดจะทำให้ร่างกายไม่สามารถทำกิจกรรมใด ๆ ได้ เช่น ร่างกายจะไม่สามารถขนส่งสารอาหารหรือออกซิเจน รวมทั้งไม่สามารถนำส่งการกระตุ้นประสาทหรือเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อรวมทั้งหัวใจด้วย จากการบันทึก



ของประวัติศาสตร์พบว่า มนุษย์ในยุคแรก ๆ ได้รับเกลือจากการ “เลีย” หินเกลือที่โผล่พ้นจากใต้ดินขึ้นมา และยังได้รับเกลือจากเนื้อสัตว์ที่นำมาเป็นอาหาร นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่าเกลือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ ดังนั้นเกลือจึงมีคุณค่าและความหมายที่เป็นมากกว่ากลุ่มของตัวอักษรที่พบในตารางธาตุหรือสินค้าที่ซื้อหรือขายในตลาด แต่เป็นสารที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์ทุกคน

### 2.1.3 ความสำคัญของเกลือต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์

นอกจากเกลือจะมีความสำคัญต่อร่างกายของมนุษย์อย่างมากแล้ว ยังพบว่าตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เกลือได้รับการยอมรับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินชีวิตของผู้คนบนโลกนี้ จนถูกนำมาใช้เป็นหัวข้อของเรื่องราว สำนวน นิทาน นิทานพื้นบ้าน และเทพนิยายมากมาย แม้แต่ในประเทศไทยเอง จากบทความของสุทัศน์ ยกส้าน ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันฉบับวันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2558 คอลัมน์วิทยากร หัวข้อ “บทบาทสำคัญของเกลือในอารยธรรม” กล่าวไว้ว่าคนไทยมีสำนวนเกี่ยวกับเกลือมากมาย เช่น “กินเกลือ กินกะปิ” หมายถึง อดทนและมุ่งมั่นทำมาหากิน “ใกล้เกลือ กินต่าง” หมายถึง การไม่ตระหนกในคุณค่าของสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว แต่ชอบสิ่งที่ด้อยกว่า “ข้าวเกลือ เกลืออิม” หมายถึง ประเทศชาติมีความอุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร “ฆ่าควาย เสียตายเกลือ” หมายถึง การทำงานใหญ่แต่ไม่ประสงค์จะลงทุนมาก “ทำนาออมกล้า ทำปลาออมเกลือ” หมายถึง การทำกิจกรรมอะไรก็ตามถ้ากลัวสิ้นเปลืองจะทำให้ได้ผลไม่เต็มที่ “เกลือจิ้มเกลือ” หมายถึง รู้ทันและไม่ยอมเสียเปรียบกัน และ “เกลือเป็นหนอน” หมายถึงการที่ต้องจงรักภักดีแต่กลับคิดคดต่อเจ้านาย เป็นต้น

ก่อนที่จะศึกษาว่าประวัติศาสตร์ของผู้คนทั่วโลกมีการอ้างอิงถึงเรื่องเกลืออย่างไรบ้างนั้น พบว่ามีผลงานของนักวิชาการในประเทศไทยที่ได้ศึกษาในเรื่องนี้เช่นกัน อมฤต หมดทอง (2558) อาจารย์ประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ผังเมือง และนฤมิตศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้บันทึกในผลงานวิจัย *เกลือ และประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานชุมชนในอีสาน* สรุปใจความว่า เกลือเป็นปัจจัยสำคัญในการทำให้เกิดสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมอันเป็นผลมาจากการดำรงชีวิตในมิติต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้คนมาตั้งถิ่นฐาน เกิดเป็นบ้านเป็นเมือง จากหลักฐานทางโบราณคดีและการบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่แสดงถึงการตั้งถิ่นฐานของผู้คน พบว่ามีความสัมพันธ์กับพื้นที่ที่เป็นแหล่งผลิตเกลือ นับตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน เกลือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีพ การถนอมอาหาร การทำยารักษาโรค ดังนั้นเกลือจึงมีอิทธิพลในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในทุกด้าน ทั้งในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือพัฒนาการทางสังคม วัฒนธรรมที่สำคัญ ๆ ทั้งในโลกฝ่ายตะวันตก คือ ยุโรป และในโลกฝ่ายตะวันออก คือ จีน และอินเดีย

ในส่วนของประวัติศาสตร์โลก นอกจากการนำเกลือมาเป็นเครื่องปรุงอาหารแล้ว ยังพบว่าเกลือได้ทำหน้าที่เป็นเงิน รวมทั้งเป็นสาเหตุของสงครามนับไม่ถ้วน ในหลายวัฒนธรรมมีการยึดถือว่าการมอบขนมปังและเกลือให้แก่ผู้ที่มาเยี่ยมเป็นมารยาทที่กระทำสืบทอดกันมา ดังนั้นเกลือจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสูงสำหรับชาวยิว กรีก ทมิฬ จีน อิตาลี และชนชาติต่าง ๆ ในสมัยโบราณ สุทศน์ ยกสำน (2558) ยกตัวอย่างในกรณีของชาวยิวว่า จากบันทึก *Talmud* (ทัลมุด) ของคนยิว พบการเปรียบเทียบว่า มนุษย์ขาดเกลือไม่ได้ฉันใด ชาวยิวก็ขาดคัมภีร์ *Torah* (โทราห์) ไม่ได้ฉันนั้น จึงเป็นเรื่องปกติที่ในโบสถ์ของชาวยิวมักจะมีจานเกลือวางไว้สำหรับให้ผู้คนที่มาโบสถ์ได้ใช้อธิษฐาน นอกจากนี้ยังมีสำนวนอันมีชื่อของชาวยิวที่กล่าวไว้ว่า “*sitting above salt*” ซึ่งมีความหมายคือ “การได้นั่งในที่ ๆ มีเกียรติ” อีกด้วย นอกเหนือจากการที่เกลือถูกนับว่ามีส่วนในการพัฒนาด้านสังคมของชนชาติต่างๆ แล้ว เกลือยังถูกนำมาใช้ในปฏิบัติทางการทหารและเศรษฐกิจ เห็นได้จากในกรณีของอาณาจักรโรมัน ถนนสายหลักของอาณาจักรนี้ถูกสร้างขึ้นโดยมีจุดประสงค์หนึ่งก็เพื่อให้การขนส่งเกลือไปยังเมืองหลวงมีความสะดวกสบายมากขึ้น เช่นถนนที่มีชื่อว่า *Via Salaria* ในส่วนของประวัติศาสตร์ชนชาติจีนนั้น เกลือเป็นทั้งตัวขับเคลื่อนการพัฒนาเทคโนโลยี และเป็นแหล่งรายได้ที่มั่นคงสำหรับรัฐบาลอีกด้วย

สำหรับในหัวข้อ ความสำคัญของเกลือต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น กุรรัตน์ (2542, น. 7) ผู้เรียบเรียงหนังสือ *เกลือ : คุณสมบัติและการใช้ประโยชน์* กล่าวไว้ว่า

“นับเป็นสิ่งปรกติธรรมดาตามากจนเราอาจจะคิดไม่ถึงว่าแท้จริงแล้วในทางประวัติศาสตร์ เกลือมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์เรามาโดยตลอด ด้วยวิวัฒนาการและเทคนิคการผลิตเกลือสมัยใหม่ เกลือจึงได้กลายเป็นสินค้าที่หาได้สะดวกและมีราคาไม่แพง แต่ในสมัยก่อนเกลือมีความสำคัญมากจนกลายเป็นสาเหตุของสงคราม ต้องต่อสู้กันเพียงเพราะต้องการเกลือเท่านั้นเอง และเงินภาษีที่เก็บได้เป็นจำนวนมากก็คือ ภาษีที่เรียกเก็บจากเกลือนี้เอง ในบางแห่งที่ผู้คนที่มีความต้องการเกลือสูงมากจนกระทั่งคนเหล่านั้นใช้เกลือแลกเปลี่ยนสินค้าแทนเงินตราได้ เกลือจึงมีค่าเทียบเท่ากับทองคำเลยทีเดียว และผู้คนที่ศิวิไลส์ในสมัยโบราณก็ได้ใช้เกลือซึ่งเปรียบเสมือนเงินตราในสมัยนั้นทำการแลกเปลี่ยนกับสินค้ากันทั่วไป เช่นเดียวกับทหารโรมันในสมัยโบราณได้รับค่าจ้างเป็นเกลือ ทำให้เกิดเป็นคำศัพท์เฉพาะขึ้น ใช้เรียกวิธีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ทหารชาวโรมันนี้ว่า *Salarium* ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า *Sal* ที่แปลว่าเกลือ และจากคำนี้เองที่พัฒนามาเป็นคำที่ใช้อยู่ในปัจจุบันว่า *Salary* ซึ่งมีความหมายว่าเงินเดือน หรือค่าจ้าง อาจจะกล่าวได้ว่า เกลือเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยหล่อเลี้ยงระบบเศรษฐกิจของโลกให้เจริญก้าวหน้ามาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้”

เกลือเข้าไปมีส่วนในทุกด้านของชีวิตมนุษย์ แม้แต่ในด้านวัฒนธรรม ความเชื่อ และศาสนา เกลือก็มีบทบาทเช่นเดียวกัน Jones (อ้างถึงใน เคอร์ลันสกี, 2551, น. 14) นักจิตวิทยาชาวเวลส์ ซึ่งเป็นเพื่อนกับ ชิกมันด์ ฟรอยด์ อธิบายถึงเกลือในด้านที่เกี่ยวกับความเชื่อของมนุษย์ว่า “ตลอดทุกยุคทุกสมัยมีการครอบครองเกลือ โดยมีนัยสำคัญที่เกินกว่าเนื้อแท้ในคุณสมบัติตามธรรมชาติของเกลือมาก” โดยจะพบถึงความสำคัญของเกลือได้จากความเกี่ยวข้องของเกลือกับพิธีกรรมทางศาสนา บทบัญญัติในกฎหมายและเวทมนตร์คาถา การปรากฏของเกลือในทุกส่วนของเรื่องราวในโลกนี้และตลอดทุกยุคทุกสมัย ทำให้ทราบว่าเกลือไม่ได้เพียงแต่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียม สภาพการณ์ หรือความคิดเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งเท่านั้น จากการบันทึกในประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ของชาวฮีบรูโบราณ หรือของชาวยิวในยุคปัจจุบันนี้ ต่างก็ถือว่าเกลือเป็นสัญลักษณ์ของแก่นแท้อันเป็นนิรันดร์ของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชาวอิสราเอล ซึ่งพบได้จากการปฏิบัติของพวกเขาคือ ทุกคืนวันศุกร์ชาวยิวจะนำขนมปังจิ้มลงในเกลือ เพื่อระลึกถึงพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชนชาติของพวกเขา หรือแม้แต่การทำสัญญาสำหรับการซื้อขาย ทั้งชาวยิว และศาสนาอิสลาม ต่างก็ใช้เกลือประทับบนสัญญา เพราะเชื่อว่าเกลือไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นความซื่อสัตย์และมิตรภาพจึงต้องถูกผนึกไว้ด้วยเกลือ นอกจากนี้ยังมีธรรมเนียมของชาวยิวในเรื่องการนำขนมปังและเกลือไปยังบ้านหลังใหม่อีกด้วย ในขณะที่มารยาทของชาวยุโรปในยุคกลางนั้นมีความใส่ใจต่อการแตะเกลือบนโต๊ะอาหารอย่างมาก คือต้องใช้ปลายมือและห้ามใช้มือหยิบเกลือเด็ดขาด

ด้วยเหตุผลและข้ออ้างอิงที่กล่าวมาแล้ว เกลือที่ดูเหมือนในปัจจุบันจะเป็นของหาง่าย และราคาแสนถูก แต่เมื่อพิจารณาในหัวข้อที่กล่าวมานั้นพบว่าเกลือมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นต่อมนุษย์อย่างมากมายจนไม่สามารถกล่าวถึง ณ ที่นี้ได้อย่างครบถ้วน เกลือมีความสำคัญต่อร่างกายและการดำเนินชีวิตของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ และความเชื่อของมนุษย์ทั่วโลก จึงมีความน่าสนใจที่จะศึกษาและค้นคว้าต่อไปว่า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นมีการกล่าวถึงเกลืออย่างไรบ้าง

## 2.2 แนวคิดเรื่องเกลือในพันธสัญญาเดิม

ดังที่ทราบแล้วว่าเกลือมีบทบาทและความสำคัญในทุกด้านของชีวิตต่อมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยไม่เว้นแม้แต่ในด้านความเชื่อศรัทธาของมนุษย์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าเกลือต้องมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของผู้คนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่มากนักน้อย เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนและทราบรายละเอียดมากยิ่งขึ้นในเรื่องนี้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาและหาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายและที่มาเกี่ยวกับเรื่องเกลือจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมฉบับมาตรฐาน 2011 มีข้อพระคัมภีร์ที่ปรากฏคำว่าเกลือจำนวน 21 ข้อ จากการค้นคว้าและศึกษาจากหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง สามารถแบ่งหมวดหมู่ตามประโยชน์การใช้งาน ความเข้าใจ และความหมายได้ดังนี้

### 2.2.1 เกลือ : เครื่องเผาบูชา

เกลือถูกกำหนดให้เป็นอุปกรณ์ที่เป็นส่วนสำคัญ มีความเกี่ยวข้องและมีความหมายสำหรับการถวายเครื่องเผาบูชาอย่างไร สามารถพบรายละเอียดตามที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

“จงผสมเครื่องหอมปรุงตามวิธีการของช่างปรุง เจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์” (อพย. 30:35)

“ท่านจงปรุงบรรดาธัญบูชาโดยใส่เกลือ ห้ามให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของท่านขาดเสียจากธัญบูชาของท่าน จงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของท่าน” (ลวต. 2:13)

“และสิ่งใด ๆ ที่เขาต้องการเช่น วัชหนู่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวถวายพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เกลือ เหล้าองุ่นหรือน้ำมัน ตามที่พวกปุโรหิตในเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวัน ๆ ไปอย่าได้ขาด” (อสร. 6:9)

“ถึงเงินหนัก 3,400 กิโลกรัม และข้าวสาลีถึง 10,000 กิโลกรัม เหล้าองุ่น 2,000 ลิตร น้ำมัน 2,000 ลิตร และเกลือไม่จำกัดจำนวน” (อสร. 7:22)

“เจ้าจงนำมาถวายเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือโรยลงบนนั้น และถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์” (อสค. 43:24)

จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้น หลังจากที่พระเจ้าทรงนำชนชาติอิสราเอลเดินทางออกจากอียิปต์จนมาถึงภูเขาซีนาย พระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับพวกเขา อิสราเอลจึงได้เป็นประชากรของพระองค์ และพวกเขาได้กลายเป็นตัวแทนอาณาจักรของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงตรัสกับประชากรของพระองค์ให้ทราบถึงวิถีในการดำเนินชีวิตของพวกเขา ทั้งในด้านความเชื่อ ชีวิตส่วนตัว ชีวิตในชุมชน รวมทั้งการปฏิบัติต่อพระเจ้า ซึ่งหมายถึงการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้ายกเช่นเดียวกัน ในข้อปฏิบัติเหล่านี้พระเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งให้พวกเขากระทำโดยพระองค์ได้ทรงวางแบบแผนไว้ให้ เพื่อพวกเขาจะมีกฎเกณฑ์และความละเอียดถี่ถ้วน ที่ต้องเอาใจใส่ดูแลเป็นพิเศษในเรื่องการถวายเครื่องเผาบูชา ซึ่งรวมหมายถึงทั้งในส่วนของที่ให้นำมาถวาย และสถานที่ที่ใช้สำหรับการถวายบูชาด้วย นอกจากนี้แล้วยังพบว่าการบันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ถึงรายละเอียดในการถวายเครื่องบูชาแต่ละประเภท ซึ่งมีความแตกต่างกัน ทั้งสิ้นนี้ก็เพื่อชนชาตินี้จะเป็นประชากรที่บริสุทธิ์ของพระองค์ วีเอิร์สปี (2007) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า คนอิสราเอลจะนำเครื่องบูชาทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญบูชา เครื่องสันติบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป หรือเครื่องบูชาลบความผิดมายังแท่นบูชา เมื่อพวกเขาต้องการแสดงถึงการอุทิศถวายตัวแด่พระเจ้า นอกเหนือจากการอุทิศถวายแล้วการถวายบูชายังมีคุณค่าด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การอุทิศตน การสามัคคีธรรม การบรรเทาจากพระพิโรธของพระเจ้าในเรื่องความผิดบาปของพวกเขา เป็นต้น

ในส่วนของ ลินด์เซย์ (2009) อธิบายถึงความสำคัญในการใช้เกลือกับการถวายเป็นเครื่องบูชาของชนชาติอิสราเอล สรุปใจความว่า สิ่งที่พบในการถวายเป็นเครื่องบูชาทุกประเภท ที่มีการบันทึกไว้ในพระธรรมเลวีนิติ สำหรับการใช้ในการถวายเป็นแท่นบูชา นั้น ต้องถูกนำมาผสมหรือต้องคลุกเคล้าด้วยเกลือก่อนทุกครั้ง และอาจถือได้ว่าไม่มีคำสั่งห้ามใดในกฎหมายทั้งหมดที่มีการปฏิบัติอย่างศักดิ์สิทธิ์มากไปกว่าการใช้เกลือนี้

จากข้อกำหนดให้ปฏิบัติในข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้ ชาวอิสราเอลได้ปฏิบัติสืบต่อเนื่องกันมาอย่างเคร่งครัด จนเป็นที่ประจักษ์ทั้งในหมู่คนอิสราเอลและชาวต่างชาติ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกไว้ว่า แม้แต่กษัตริย์ดาร์ธัสของเปอร์เซียก็ทรงทราบว่าเกลือมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการประกอบศาสนพิธีในพระวิหารของคนอิสราเอล พระองค์จึงได้ทรงออกกฤษฎีกาให้ข้าราชการของพระองค์ได้มีการจัดเตรียมเกลือไว้สำหรับบุโรหิตที่จะประกอบศาสนพิธีในพระวิหารหลังใหม่ ในทุก ๆ วันอย่างไม่ขาด ซึ่งส่งผลให้บุโรหิตและคนอิสราเอลสามารถถวายเป็นเครื่องบูชาในพระวิหารได้อย่างสมบูรณ์และครบถ้วนตามกฎเกณฑ์ของโมเสส แม้ในขณะที่ต้องตกไปเป็นเชลยที่แผ่นดินของชนชาติอื่น ดังนั้นเองเกลือจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยขาดหายไปจากแท่นถวายเป็นเครื่องบูชา แต่พระเจ้าของคนอิสราเอลเลย

## 2.2.2 เกลือ : การผลิตและเครื่องปรุงอาหาร

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมีการบันทึกถึงวิธีการผลิตเกลือในช่วงเวลานั้นเพียงครั้งเดียวคือในพระธรรมเอเสเคียล 47:11 กล่าวไว้ว่า “แต่ส่วนที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืดต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ” และพบว่ามีการระบุถึงการใช้น้ำเกลือเป็นเครื่องปรุงอาหารเพียงครั้งเดียวเช่นกันคือในพระธรรมโยบ 6:6 “จะกินของจืดโดยไม่ใส่น้ำเกลือได้หรือ? หรือไขขาวจะมีรสชาติอะไร?”

ข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมโยบ 6:6 เป็นคำกล่าวของโยบ ที่อยู่ในรูปแบบการเปรียบเทียบระหว่างคำกล่าวของเอลีฟัสที่ดูไรร์ชาติ เหมือนกับการกินอาหารที่ไม่มีเกลือ ถือได้ว่าเป็นการกล่าวถึงการใช้น้ำเกลือเป็นเครื่องปรุงอาหาร แต่เนื่องด้วยเป็นเรื่องธรรมดาของผู้คนในขณะนั้นที่ใช้น้ำเกลือเป็นเครื่องปรุงอาหารอยู่แล้ว ดังนั้นในพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงไม่พบการกล่าวอ้างถึงในเรื่องนี้มากนัก คณะผู้เชี่ยวชาญของไลออนส์ (1995, น.195-196) ผู้เรียบเรียงหนังสือ *เจาะโลกพระคัมภีร์ เล่ม 2* [The Lion Encyclopaedia of the Bible] กล่าวว่า “เกลือเป็นเครื่องปรุงอาหารสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับคนอิสราเอล เพราะนอกจากจะถูกใช้เป็นเครื่องปรุงรสแล้ว สิ่งที่สำคัญมากกว่านั้นคือการใช้เกลือในการถนอมอาหารเช่นปลาเค็ม หรือการดองผลไม้และพืชผักต่าง ๆ”

### 2.2.3 เกลือ : การรักษาโรค

ในปัจจุบันวิทยาการทางการแพทย์ได้ให้การรับรองว่าเกลือมีคุณสมบัติในการรักษาโรคได้หลายประการ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีการบันทึกถึงการใช้เกลือเพื่อเป็นสิ่งที่ใช้ทำความสะอาดหรือป้องกันการเจ็บป่วยได้เพียงแห่งเดียวคือจากพระธรรมเอเสเคียล 16:4 กล่าวไว้ว่า “พูดถึงการกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้น เราไม่ได้ตัดสายสะดือของเจ้า และไม่ได้ล้างเจ้าให้สะอาดด้วยน้ำ ไม่ได้ถูเจ้าด้วยเกลือ และไม่ได้พันเจ้าด้วยผ้า”

คำอธิบายเรื่องนี้พบได้จาก *พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับศึกษา ผู้เผยพระวจนะสมัยอาณาจักรบาบิโลน : เอเสเคียล* ของสมาคมพระคริสตธรรมไทย อธิบายว่า ในสมัยโรมโบราณ ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันโดยทั่วไป คือ หลังจากที่ทารกถือกำเนิดได้ 7 วัน เมื่อถึงวันที่ 8 มารดาจะเอาเกลือทาตามตัวเด็กเพื่อให้ผิวหนังแข็งแรง ซึ่งสุทศน์ ยกสำน (2558) กล่าวเพิ่มเติมในเรื่องนี้ว่า การกระทำดังกล่าวของผู้คนในขณะนั้นก็เพราะมีความเชื่อว่าเป็นการขับไล่ภูตผีที่จะมารังควานเด็กที่คลอดใหม่ ด้วยพวกเขาเชื่อว่าภูตผีจะกลัวและเกลียดเกลือ ดังนั้นจึงใช้เกลือขับไล่ปีศาจ เช่นเดียวกับที่ Alexander (1986) ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ในธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดกันมาของชาวตะวันออกใกล้ หลังจากการล้างตัวทารกคลอดใหม่ด้วยน้ำแล้ว จะมีการถูตัวเด็กที่คลอดใหม่ด้วยเกลือ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ชาวอาหรับที่อาศัยอยู่แถบชนบทในปัจจุบัน ยังคงปฏิบัติเช่นนี้อยู่ โดยมีเหตุผลคือการฆ่าเชื้อหรือการทำให้สะอาด เพราะด้วยคุณสมบัติขี้ของเกลือจึงมีการนำมาใช้เพื่อชำระล้างและช่วยทำให้ผิวแห้ง เสริมสร้างความแข็งแรงให้กับผิวของเด็ก ทำให้ผิวแห้งและกระชับ นอกจากนี้แล้วอาจมาจากการคำนึงถึงคุณสมบัติของเกลือที่ช่วยป้องกันจากการเนาเปื่อยดังนั้นจึงเหมือนกับเป็นการแสดงความหวังและความปรารถนาในเชิงสัญลักษณ์ เพื่อให้ทารกมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง สอดคล้องกับ กุลรัตน์ (2542) บันทึกไว้ว่า มีรายงานการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ได้อธิบายถึงคุณสมบัติของน้ำคร่ำที่อยู่ในมดลูกที่ห่อหุ้มตัวเด็กนั้น มีปริมาณความเข้มข้นของเกลืออยู่ในระดับที่เท่า ๆ กัน กับระดับความเข้มข้นของเกลือที่พบในน้ำทะเลในโลกนี้ด้วย

จากพระธรรม 2 พงศ์กษัตริย์ 2:20-21 กล่าวว่า “ท่านพูดว่า ‘จงเอาขามใหม่มาไปหนึ่งใส่เกลือในนั้น’ แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้ แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุโยนเกลือลงในนั้น และกล่าวว่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราทำน้ำนี้ให้ดีแล้วตั้งแต่นี้ไปจะไม่มี ความตายหรือการไม่เกิดผลเพราะน้ำนี้อีก” พระคัมภีร์ข้อนี้มีนักวิชาการให้ข้อมูลที่คล้ายคลึงกัน โดยกล่าวว่า แม้เกลือจะมีคุณลักษณะบางประการที่ช่วยให้น้ำมีรสขาคือขื่น จากรสชาติที่ไม่พึงประสงค์ แต่การที่เอ็ลใส่เกลือลงไป ในแหล่งน้ำนั้นเพียงเล็กน้อย ไม่ได้หมายความว่า เกลือจะสามารถช่วยทำให้น้ำเสียเปลี่ยนเป็นน้ำดื่มได้ แต่เกลือในที่นี้ถูกใช้ให้เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการทรงพระชนม์อยู่ และแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์และอำนาจของพระเจ้าที่ทรงสามารถเปลี่ยนน้ำเสียให้เป็นน้ำที่ดื่มได้มากกว่า ในขณะที่มีความคิดเห็นของ คอนสแตนติน (1999) ที่กล่าวว่า เกลือเป็นสิ่งแสดงถึงการรักษาและการชำระให้บริสุทธิ์ แม้ใน

สถานการณ์ปกติแล้ว การเติมเกลือลงไปใต้น้ำจะยิ่งทำให้น้ำเสียมากขึ้น แทนที่จะช่วยปรับสภาพน้ำ แต่จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองเยรีโคนี่เป็นการอัศจรรย์ที่แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้บำบัดรักษาความเป็นหมัน และพระองค์จะนำความอุดมสมบูรณ์กลับมาได้แน่นอน

#### 2.2.4 เกลือ : คำสาปแช่ง

จากข้อมูลในหัวข้อที่ผ่านมาพบว่าเกลือมีประโยชน์ และสิ่งที่ดีของเกลือพบได้อย่างมากมาย ทั้งในด้านการเป็นสิ่งของบริสุทธิ์เพื่อใช้สำหรับการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้า การใช้เกลือเป็นเครื่องปรุงรสอาหาร รวมทั้งการใช้เกลือในการรักษา แต่ไม่เพียงเฉพาะในด้านที่ดีเพียงด้านเดียวเท่านั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ยังได้บันทึกถึงเกลือในความหมายของการสาปแช่งและการลงโทษด้วย ซึ่งปรากฏจากข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

“ส่วนภรรยาของโลท ผู้ซึ่งอยู่ข้างหลังโลท มองกลับไป นางจึงกลายเป็นเสาเกลือ”

(ปฐมก. 19:26)

“คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถัน และเป็นเกลือเพราะถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่านและไม่มีอะไรงอกขึ้น เป็นที่ซึ่งหญ้าไม่งอกเป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ อัดมาห์และเศโบอิม ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ” (ฉธบ. 29:23)

“อาบีเมเลคโงมตีเมื่อนั้นตลอดวันจนยึดเมืองได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอีกทั้งทำลายเมืองนั้นด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป” (ฉดล. 9: 45)

“ฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด โมอับจะเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์ เป็นแผ่นดินที่มีแต่ต้นหนามและบ่อเกลือ และเป็นที่ร้างเปล่าตลอดไป ประชากรที่เหลืออยู่ของเราจะปล้นเขา คนรอดตายในประชาชาติของเราจะเข้าครอบครอง” (ศพย. 2:9)

ธวัช เย็นใจ (2018) ผู้เขียนหนังสือ *เล่าเรื่องเมืองยิว* กล่าวว่า ข้อพระคัมภีร์ที่ได้ยกมาอ้างถึงในข้างต้นนี้ได้กล่าวถึงสงครามในสมัยโบราณ เมื่อกองทัพตีเมืองหนึ่งเมืองใดได้กองทัพที่ชนะจะเอาเกลือไปรยไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่พ่ายแพ้ เพื่อจะไม่ให้แผ่นดินนั้นสามารถทำการเพาะปลูกได้อีกต่อไป ทำให้ที่ดินนั้นจะกลายเป็นที่รกร้างตลอดไปเป็นนิรันดร์ ดังนั้นในอีกความหมายหนึ่ง เกลือจึงถือได้ว่าเป็นเครื่องหมายแห่งคำแช่งสาปและการลงโทษ เช่นเดียวกับที่ เฟลิมมิง (2008) อธิบายไว้ในหนังสือ *สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์* ว่า การกระทำเช่นนี้ทำให้เกลือถูกมองว่าเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงการพิพากษาลงโทษ ซึ่งสอดคล้องกับ Kalland (1992) ที่อธิบายไว้ในหนังสือ *อรรถาธิบายพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ* ว่า เกลือถูกใช้เป็นเครื่องหมายแห่งการลงโทษด้วยความกริ้ว และพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อชาวอิสราเอลที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ด้วยการสูญเสียชีวิตหรือการทำให้แผ่นดินของพวกเขาไม่สามารถเกิดผลผลิตใด ๆ ได้อีกเลย

## 2.2.5 เกลือ : สถานที่

เนื่องด้วยพื้นที่ที่ผลิตเกลือของคนอิสราเอลส่วนมากอยู่ในบริเวณที่ใกล้กับทะเลตาย ดังนั้นจึงพบว่าทางด้านตะวันตกของทะเลตายมีสถานที่แห่งหนึ่งถูกเรียกชื่อว่า “หุบเขาเกลือ” ซึ่งมีปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ 4 ตอนด้วยกัน ได้แก่ พระธรรม 2 ซามูเอล 8:13 กล่าวว่า “เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนเอโดมในหุบเขาเกลือ 18,000 คน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป” จากข้อพระคัมภีร์ในพระธรรม 2 พงศ์กษัตริย์ 14:7 “พระองค์ทรงประหารคนเอโดม 10,000 คนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเสลาด้วยการสงครามและเรียกเมืองนั้นว่า โยกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้” พระธรรม 1 พงศาวดาร 18:12 กล่าวว่า “และอาปีซัยบุตรนางเศรฺยาห์ประหารคนเอโดม 18,000 คนที่หุบเขาเกลือ” และพระธรรม 2 พงศาวดาร 25:11 กล่าวว่า “แต่อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำไพร่พลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลือ แล้วโจมตีชาวเสอีร์ 10,000 คน”

นอกจากหุบเขาเกลือแล้วยังมีการกล่าวถึงเมืองเกลือซึ่งเผ่ายูดาห์ได้รับมอบให้เป็นกรรมสิทธิ์ ซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในหกเมืองที่อยู่ในเขตของถิ่นทุรกันดาร ปรากฏในพระธรรมโยชูวา 15:62 “นิบซานเมืองเกลือ และเอนเกติรวมเป็น 6 เมืองกับหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น ๆ ด้วย”

จากการศึกษาข้อมูลและการกล่าวถึงสถานที่ทั้งหมดที่ถูกเรียกชื่อด้วยเกลือ พบว่าสถานที่เหล่านั้นเป็นสถานที่แห่งความยากลำบาก มีการฆ่าฟัน ผู้คนต้องพบกับการบาดเจ็บและล้มตาย รวมทั้งเป็นภาพแห่งความทรงจำที่แสดงถึงการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ซึ่งถือได้ว่าเป็นบทเรียนที่สำคัญของคนอิสราเอล

สิ่งที่ยืนยันได้ถึงสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเกลือในประเทศอิสราเอล ได้รับการกล่าวถึงในปัจจุบันด้วยเช่นกัน จาก *ไทยรัฐฉบับพิมพ์ ประจำวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2562* คอลัมน์ข่าวต่างประเทศหัวข้อข่าว “ถ้าเกลือที่ยาวที่สุดของโลกอยู่ในอิสราเอล” มีรายละเอียดว่า มีการพบถ้ำเกลือ ที่มีลักษณะของหินงอกหินย้อย ชื่อว่า ถ้ำมัลแฮม [Malham] ตั้งอยู่ภายในภูเขาโสโดม ทางตอนใต้ของทะเลตายในประเทศอิสราเอล ซึ่งได้กลายเป็นถ้ำเกลือที่มีความยาวที่สุดในโลก โดยทำลายสถิติเดิมของถ้ำเกลือที่ยาวที่สุดในเกาะเคชม์ [Qeshm Island] ของประเทศอิหร่าน ถ้ำมัลแฮมเป็นที่รู้จักมานานราว 40 ปี ในช่วงแรกของการค้นพบนั้นมีการวัดความยาวได้ประมาณ 5 กิโลเมตร แต่การสำรวจครั้งที่ 2 ในปีนี้ซึ่งใช้เวลาถึง 10 วัน ทีมสำรวจถ้ำท้องถิ่นและจากนานาชาติได้ระดมกำลังวัดและทำแผนที่ถ้ำมัลแฮมพบว่าถ้ำนี้มีวัดความยาวได้มากกว่า 10 กิโลเมตร โดยผ่านภูเขาโสโดมซึ่งใหญ่ที่สุดในอิสราเอล ภายในถ้ำประดับประดาด้วยหินงอกหินย้อย ที่มีเกลืออ่อนเกาะแขวนห้อยระย้าลงมาจากเพดาน และยังพบว่าปลายหินย้อยมีหยดน้ำเค็มปรากฏ รวมทั้งบางส่วนของผนังก็มองเห็นเป็นประกายคล้ายกับคริสตัลเกลือ โดยทางทีมสำรวจแจ้งว่าภูเขาแห่งนี้ถือได้ว่าเป็นแหล่งเก็บกักเกลือขนาดใหญ่ ซึ่งได้รับการปกคลุมด้วยชั้นหินบาง และหากมีฝนทะเลทรายเกิดขึ้น น้ำฝนก็จะหาทางไหลผ่านรอยแตกในหินและละลายเกลือจากถ้ำเล็ก ๆ ให้ไหลลงสู่ทะเลตายต่อไป



## 2.2.6 พันธสัญญาเกลือ

ในพจนานุกรมไทยทุกฉบับไม่ปรากฏคำจำกัดความของคำว่า “พันธสัญญา” เนื่องจากเป็นคำที่รวมกันระหว่างคำว่าพันธะ และคำว่าสัญญา เมื่อนำความหมายสองคำนี้รวมกันมีความหมายว่า ข้อตกลงระหว่างบุคคลสองฝ่ายหรือหลายฝ่ายว่าจะกระทำการ หรืองดเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยกำหนดพันธะหรือภาระผูกพันที่ต้องทำ

เฟลิมมิง (2008) ให้ความหมายของคำว่า “พันธสัญญา” หมายถึง “คำสัญญาระหว่างสองฝ่าย ซึ่งประกอบด้วยเงื่อนไขเกี่ยวกับข้อผูกมัดและการให้พร” การทำพันธสัญญาจะมีพิธีประทับตรา หรือการอัญมณตามธรรมเนียมเพื่อให้เป็นหลักฐานที่แน่นอน แต่พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์มีความแตกต่างจากพันธสัญญาระหว่างมนุษย์ด้วยกัน คือพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นไม่ประกอบด้วยข้อตกลงระหว่างสองฝ่าย แต่เป็นพันธสัญญาที่เริ่มต้นโดยพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานพันธสัญญาโดยมนุษย์เป็นผู้รับเท่านั้น เช่น พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับโนอาห์ (ปฐมก. 6:18, 9:8-17) พันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม (ปฐมก. 12:1-3, 15:18-21, 17:2-8) นอกจากนี้พระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญากับชนชาติอิสราเอลอีกหลายครั้งด้วยกัน

“พันธสัญญาเกลือ” พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์เพียงสองครั้ง พันธสัญญาครั้งแรกคือพันธสัญญาเกลือซึ่งพระเจ้าทรงกระทำกับอาโรน จากพระธรรมกันดารวิถี 18:19 โดยอาโรนอยู่ในฐานะที่เป็นตัวแทนของบุโรหิตและคนเลวี “เครื่องถวายทุกอย่างที่บริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลถวายแด่พระยาห์เวห์ เราให้แก่เจ้า และแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นส่วนแบ่งที่กำหนดถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือนิรันดร์ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ สำหรับเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วย” และพบอีกแห่งหนึ่งคือพันธสัญญาเกลือที่พระเจ้าทรงกระทำกับกษัตริย์ดาวิด ในพระธรรม 2 พงศาวดาร 13:5 กล่าวว่า “พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานตำแหน่งพระราชอาสน์อิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิดและบุตรหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ?” ในหัวข้อพันธสัญญาเกลือนี้ เมอร์ริส (2000) ให้ความหมายถึงพันธสัญญาเกลือที่พระเจ้าทรงตรัสกับอาโรนเกี่ยวกับบรรดาบุโรหิตและคนเลวี ซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ปรนนิบัติพระองค์ว่า แม้บรรดาบุโรหิตและคนเลวีจะไม่ได้รับการแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกเช่นเดียวกับคนอิสราเอลเผ่าอื่น ๆ แต่มรดกของพวกเขาจะยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเองที่จะเป็นมรดกของพวกเขา “และพระยาห์เวห์ตรัสกับอาโรนว่า “เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของพวกเขา และจะไม่มีส่วนแบ่งใด ๆ ท่ามกลางพวกเขาเลย เราเองจะเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล” (กตว. 18:20) พระคัมภีร์ข้อนี้บอกชัดเจนว่าสำหรับอาโรนและบุตรหลานของเขา พวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งจากของถวายอันบริสุทธิ์และสิบลดของประชาชนถือว่าเป็นค่าตอบแทนจากการรับใช้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องการดำเนินชีวิต เพราะพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมและดูแลพวกเขาอย่างถาวร “จะเป็นกฎกำหนดถาวรตลอดชาติพันธุ์ของเจ้า” (กตว. 18:23)

ในขณะที่ Payne (1988) เสนอความคิดเห็นในเรื่องพันธสัญญาเกลือสรุปได้ว่า การอ้างถึงพันธสัญญาเกลือระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ดาวิดในพระธรรม 2 พงศาวดาร 13:5 นั้นมีที่มาของความหมายจากพระธรรม 1 พงศาวดาร 17:12-14 “เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้ตลอดนิรันดร์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความรักมั่นคงของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้านั้น แต่เราจะให้เขาตั้งอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราตลอดนิรันดร์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้วันนิรันดร์” นี่จึงเป็นคำอธิบายถึงความหมายของพันธสัญญาเกลือ คือพันธสัญญาที่เป็นนิรันดร์ ซึ่ง ลินด์เซย์ (2009) ก็ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันว่า “ในตะวันออกสมัยโบราณ เกลือเป็นสิ่งที่ถือกันว่าไม่อาจถูกทำลายได้ด้วยไฟ ดังนั้น “พันธสัญญาเกลือ” จึงหมายถึงพันธสัญญาที่ยั่งยืน นานชั่วนิรันดร์” สอดคล้องกับข้อมูลของ Kurlansky (2556) ที่กล่าวถึงความเชื่อของผู้คนในยุคสมัยเดียวกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ว่า ผู้คนในศาสนาอิสลามและยูดาห์ต่างก็ใช้เกลือประทับบนสัญญาซื้อขาย เพราะเกลือไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แม้เกลือจะละลายเป็นของเหลว แต่ก็ยังสามารถระเหยกลับมาเป็นผลึกที่เหนียวได้อีกครั้ง ดังนั้นผู้คนในอียิปต์โบราณจึงนับให้เกลืออยู่ในเครื่องถวายบูชาด้วย ในกรณีของชาวอาหรับนั้นเมื่อมีโอกาสทำสัญญาร่วมกัน พวกเขาจะนำเกลือวางลงบนโอบีตของดาบ และผู้ที่ร่วมทำสัญญาทุก ๆ คนจะเอาเกลือเข้าปากของตนเอง การกระทำเช่นนี้ถือว่าการสร้างความสัมพันธ์หรือการมีมิตรภาพทางสายเลือด ซึ่งจะทำให้พวกเขายังคงรักษาความซื่อสัตย์ต่อกันและกันไว้ แม้พวกเขาจะต้องตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิตก็ตาม

จากความรู้ความเข้าใจถึงคุณสมบัติและความสำคัญของเกลือที่พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สรุปได้ว่าเกลือถือเป็นสัญลักษณ์ของการต้อนรับ มิตรภาพและความสัมพันธ์ ความคงทนยาวนาน และความซื่อสัตย์ ดังนั้นวลีที่ว่า “พันธสัญญาเกลือ” ซึ่งพบในข้อพระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้จึงมีความหมายถึงพันธสัญญาที่มีตลอดไป ไม่มีการยกเลิก คือเป็นพันธสัญญานิรันดร์ ไม่ว่าจะพันธสัญญาเกลือระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ดาวิด หรือพันธสัญญาเกลือระหว่างพระเจ้ากับพงศ์พันธุ์ในตระกูลของอาโรน

### 2.3 แนวคิดเรื่องเกลือในพันธสัญญาใหม่

ในพระกิตติคุณมัทธิว มาระโก และลูกา พบการบันทึกถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ทรงใช้การกล่าวถึงเกลือเพื่อเปรียบเทียบกับชีวิตของผู้ที่ติดตามพระองค์ ดังนั้นเพื่อเกิดความเข้าใจและทราบถึงความหมายรวมทั้งการพิจารณาถึงความแตกต่างในการกล่าวถึงเรื่องเกลือของพระกิตติคุณทั้งสามเล่ม ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงเบื้องหลังของข้อพระคัมภีร์ทั้งจากพระธรรมมาระโก และพระธรรมลูกา เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับพระธรรมมัทธิว ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

### 2.3.1 พระธรรมมาระโก

#### ผู้เขียนและวัตถุประสงค์ของการเขียน

พระธรรมมาระโกถูกเรียบเรียงโดยยอห์นมาระโก ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของบาร์นาบัส มาระโก เป็นคริสเตียนยิวที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม จากพระธรรมกิจการของอัครธรรมทูต บทที่ 12 ข้อ 12 กล่าวถึงการใช้บ้านของท่านเป็นสถานที่ประชุมของคริสเตียนยุคแรก จึงมีความเป็นไปได้ว่ามาระโกเป็นผู้ที่ดูแลพันธกิจของคริสตจักรในยุคแรก แม้ว่าในช่วงเริ่มต้นของการรับใช้จะมีภาพเกี่ยวกับตัวท่านที่ไม่ดีนัก (กจ. 13:13, 15:37-38) แต่เปโตรเรียกมาระโกว่า “บุตรของข้าพเจ้า” แสดงถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของท่านกับเปโตร ดังนั้นในขณะที่มาระโกไปร่วมพันธกิจกับเปโตรที่กรุงโรม ท่านได้เรียบเรียงพระธรรมเล่มนี้ขึ้น ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย (2020) สนับสนุนความคิดนี้โดยกล่าวว่า ความเชื่อนี้มีหลักฐานจากชิ้นส่วนของเอกสารโบราณ [Fragment] ของท่าน Papias ที่เชื่อวามาระโกเป็นผู้บันทึกเรื่องราวชีวิตและคำสอนของพระเยซูจากความทรงจำที่ท่านได้ยินมา จากคำบอกเล่าของอัครสาวกเปโตร [Mark as recollections of Peter] สำหรับพระธรรมมาระโกถูกกล่าวว่าเป็นหนังสือกิตติคุณของผู้รับใช้ ด้วยเป็นการบันทึกภาพของพระเยซูคริสต์ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ได้รับการทนทุกข์ โดยเขียนขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านคือคริสเตียนชาวต่างชาติในกรุงโรม ดังนั้นจึงพบได้ว่าในพระธรรมมาระโกมีการอธิบายถึงธรรมเนียมประเพณีของชาวยิวมากกว่าหนังสือกิตติคุณเล่มอื่น ทั้งนี้ก็เพื่อให้ชาวโรมเข้าใจถึงความเป็นอยู่ของชาวยิวในปาเลสไตน์ รวมทั้งผู้เรียบเรียงพระธรรมมาระโกได้แปลภาษาฮีบรูและมีการพูดเปรียบเทียบหน่วยของเงินเพื่อให้พวกเขาเข้าใจด้วย

#### สภาพสังคม วัฒนธรรมและประเพณี

พระธรรมมาระโกถูกบันทึกในยุคที่คริสเตียนถูกข่มเหงครั้งใหญ่ ก่อนที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกเผาทำลาย พระธรรมเล่มนี้จึงต้องการบอกให้คริสเตียนชาวโรมันที่กำลังเผชิญกับความทุกข์อยู่นั้นได้มีความเข้มแข็งด้วยการมั่นคงในความเชื่อและอดทนต่อการข่มเหงที่เกิดขึ้น โดยมาระโกได้อธิบายถึงความเข้าใจในการเป็นสาวกของพระเยซูว่า การติดตามพระองค์นั้นมีความหมายอย่างไร และพวกเขาต้องพบกับสิ่งใดบ้าง โดยได้กล่าวถึงชีวิตของพระเยซูที่พระองค์ได้ทรงยอมทนทุกข์เพื่อพวกเขาเช่นกัน

### 2.3.2 พระธรรมลูกา

#### ผู้เขียนและวัตถุประสงค์ของการเขียน

ในจำนวนผู้เรียบเรียงพระกิตติคุณทั้งหมด มีท่านลูกาเพียงคนเดียวที่เป็นชาวกรีก ซึ่งท่านเป็นผู้เขียนทั้งพระธรรมลูกาและพระธรรมกิจการ จากรายละเอียดในคำเริ่มต้นของพระธรรมทั้งสองเล่มบันทึกว่าเป็นพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ถูกเขียนไปถึงเฮอโอฟิลัสข้าราชการชาวโรมัน (คำว่า “เฮอโอฟิลัส” อาจมีความหมายถึงผู้ที่รักพระเจ้า หรือคนต่างชาติ) เนื่องจากท่านมีความต้องการได้รับการอธิบาย

เรื่องราวของพระเยซูคริสต์ และวิถีในการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน ดังนั้นพระธรรมลูกาจึงเขียนขึ้นเพื่อชาวต่างชาติเป็นหลัก และได้รับการยอมรับว่าเป็นพระกิตติคุณที่รวบรวมข้อมูลอย่างครบถ้วนที่สุด โดยนำเสนอพระเยซูคริสต์ในฐานะบุตรมนุษย์ แม้ว่าลูกาจะไม่ใช่นักทฤษฎีของพระเยซูคริสต์ แต่จากการบันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์พบว่า ลูกาได้ใช้ชีวิตในการรับใช้ร่วมกับเปาโล โดยลูกามีอาชีพเป็นแพทย์ (คส. 4:14) แต่ท่านถูกนับให้เป็นนักประวัติศาสตร์ด้วย ซึ่งพบได้จากลักษณะการบันทึกของท่านที่ได้บอกถึงรายละเอียด รวมทั้งมีการอ้างอิงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในขณะนั้น เพื่อเทียบกับวันเวลา และเหตุการณ์ของพระเยซูได้อย่างถูกต้อง พระธรรมลูกาจึงถูกเขียนขึ้นโดยบอกถึงเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูอย่างละเอียด ด้วยผู้เขียนคือลูกาต้องการบอกให้ผู้รับคือเธโอฟิลัส ผู้ที่ต้องการอยากรู้ความจริงว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ และต้องการช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความผิดบาป ดังนั้นพระเยซูคริสต์จึงต้องลงมาเกิดในโลกนี้ด้วยสภาพของการเป็นมนุษย์ และพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทุกชนชาติทุกภาษา พระองค์ทรงมีเมตตาต่อผู้คนทุกคนชั้น ทั้งผู้อ่อนแอในสังคม หรือคนร่ำรวย พระเยซูก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับพวกเขาได้

### สภาพสังคม วัฒนธรรมและประเพณี

จากการศึกษามีความเชื่อได้ว่าพระธรรมลูกาถูกเขียนขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 80-90 โดยลักษณะของการเขียนเป็นลักษณะการอธิบายเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้อ่านคือเธโอฟิลัส ซึ่งเป็นคนต่างชาติได้มีความรู้และเข้าใจที่ถูกต้องและเพิ่มมากขึ้นในส่วนที่เป็นข้อสงสัยสำหรับการเป็นคริสเตียน เพื่อให้เขามีความมั่นใจและสามารถเผยแพร่ความเชื่อแบบคริสเตียนออกไปด้วยความมั่นใจ มิลเลอร์ (2527) กล่าวว่าสิ่งที่เธโอฟิลัสหรือคริสเตียนในขณะนั้นต้องเผชิญคือ ลัทธิบูชาจักรพรรดิ ซึ่งกำลังแพร่หลายในอาณาจักรโรมัน ลัทธินี้มีความเชื่อว่าจักรพรรดิเป็นผู้ช่วยให้รอด เป็นบุตรของพระเจ้าหรือเป็นพระเจ้าในประวัติศาสตร์โรมันบันทึกว่าในปี ค.ศ. 88 จักรพรรดิโดมิเชียน [Domitian] ได้มีการเรียกร้องและให้ประกาศแก่ประชาชนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและเทพเจ้า ทำให้ตั้งแต่นั้นมาการนมัสการจักรพรรดิได้กลายเป็นส่วนที่สำคัญทางศาสนาของรัฐ รวมทั้งได้มีการประกาศไปทั่วอาณาจักรถึงสิ่งอัศจรรย์ที่จักรพรรดิได้เป็นผู้กระทำ ประชาชนทั่วไปจึงต้องมีชีวิตอยู่อย่างเกรงกลัวต่อจักรพรรดิแน่นอนว่าคริสเตียนที่แท้จริงย่อมไม่สามารถกราบนมัสการทั้งจักรพรรดิหรือเทพเจ้าไปพร้อม ๆ กับพระเจ้าได้ ดังนั้นงานของผู้เรียบเรียงพระธรรมลูกาก็คือ การได้อธิบายให้คริสเตียนที่เป็นชาวต่างชาติได้เข้าใจถึงความจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้ พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ โดยลูกาย้ำให้พวกเขาได้เห็นถึงความผูกพันในความเชื่อที่พวกเขามีกับข้ออ้างอิงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและชนชาติอิสราเอล นอกจากนี้แล้วยังพบว่าในขณะนั้นอีกสถานการณ์หนึ่งที่ผู้อ่านพระธรรมลูกาซึ่งเป็นคริสเตียนชาวต่างชาติต้องพบคือ การเกิดความสงสัย และความไม่มั่นใจในความเชื่อ จากเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 65-70 เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกยึดและพระวิหารถูกเผาทำลาย ทำให้ชาวยิวต้องถูกขับไล่และกระจัดกระจายไปทั่วโลก พวกเขาทราบ

เป็นอย่างดีว่า คริสเตียนมาจากความเชื่อของยิว ถ้าศาสนายิวเชื่อถือไม่ได้แล้วความเชื่อของคริสเตียน ควรจะเชื่อถือได้หรือไม่ ท่านลูกาจึงต้องตอบคำถามและยืนยันในเรื่องนี้เพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจ โดยท่านกล่าวเน้นว่า พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์นั้นไม่ผูกมัดกับชนชาติ วัฒนธรรมหรือธรรมเนียม ประเพณีใด ๆ พระกิตติคุณไม่ได้มีไว้สำหรับชาวยิวเท่านั้น แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด สำหรับคนทุกชนชาติ ทั่วโลกนี้

### 2.3.3 เกลือ : คุณสมบัติ

จากการศึกษาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พบได้ว่าเกลือมีความสำคัญ และมีความเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้คนในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นอย่างมาก ในขณะที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีมารกล่าวถึงเกลือในลักษณะของการใช้งาน คุณสมบัติ หรือประโยชน์พื้นฐานของเกลือ พบเป็นเพียงการกล่าวถึงคุณสมบัติพื้นฐานของเกลือคือความเค็ม และกล่าวถึงลักษณะของการใช้เกลือเพื่อเปรียบเทียบกับดำเนินชีวิตของผู้เชื่อเท่านั้น จากการศึกษาพบว่า เกลือ จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ฉบับมาตรฐาน 2011 จำนวน 5 ข้อ แสดงให้เห็นว่าผู้คนในช่วงเวลานั้นต่างก็เห็นความสำคัญและเข้าใจตรงกันว่าเกลือเป็นสิ่งที่ดี และมีประโยชน์ ผู้คนโดยทั่วไปรู้และเข้าใจความหมายกันเป็นอย่างดี สำหรับในด้านคุณสมบัติของ เกลือ France (2007) อธิบายเรื่องนี้ว่า เกลือเป็นหนึ่งในสิ่งที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ โลกไม่สามารถคง อยู่ได้โดยปราศจากเกลือ เกลือในช่วงเวลาของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จึงมี ประโยชน์อยู่เพียงสองประการคือการปรุงรสและการเก็บรักษาอาหารไม่ให้เน่าเสีย ซึ่งความเห็นนี้ คล้ายกับความคิดของคณะผู้เชี่ยวชาญของไลออนส์ (1995) ที่กล่าวเช่นเดียวกันว่า ในช่วงเวลา เหตุการณ์ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่นั้น ในแถบปาเลสไตน์มีอุตสาหกรรมหลัก ที่พบในเมืองมักดาลาซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลกาลิลีคือการทำปลาเค็ม แสดงให้เห็นว่าวัตถุดิบที่จำเป็นที่สุด ของการทำปลาเค็มก็คือเกลือนั่นเอง โดยแหล่งการผลิตเกลือที่สำคัญของชาวปาเลสไตน์อยู่ในพื้นที่ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลตาย

### 2.3.4 เกลือ : การดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ

ถ้อยคำที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสกับผู้ที่ติดตามพระองค์ในพระธรรมมัทธิว 5:13 ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” France (2007) แสดงความคิดเห็นว่า ผู้เชื่อที่ติดตามพระเยซูคริสต์ มีหน้าที่ที่จะช่วยปรุงรสในโลกที่พวกเขาอยู่ พวกเขาต้องเป็นผู้มีหน้าที่ป้องกันการเน่าเสียของโลก หรือ การทำให้โลกนี้เป็นสถานที่ที่ดีขึ้น ในขณะที่ บาร์เลียร์ (2004) กล่าวถึงข้อพระคัมภีร์นี้ว่า พระเยซูทรง ต้องการบอกให้ผู้ติดตามพระองค์ว่า พวกเขาจะมีอิทธิพลต่อโลกนี้ได้อย่างไร ก็ด้วยการเป็นเหมือน ยากันบูดให้กับสังคมของโลกนี้ และสิ่งสำคัญคือเกลือควรจะรักษาความเค็มไว้ซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐาน ของเกลือนั่นเอง จากพระธรรมมาระโก 9:49 กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟ

อย่างกับคลุกด้วยเกลือ” Hargreaves (1991) ผู้เขียน *คู่มือศึกษาพระคัมภีร์พระกิตติคุณมาระโก* และ บลันด์ (2001) ผู้เขียนนอร์ธบาย *พระกิตติคุณมาระโก* กล่าวเปรียบเทียบเรื่องนี้ด้วยความคิดเห็นที่คล้ายกันว่า นอกจากการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อจะเป็นเหมือนเกลือแล้ว ยังมีไฟเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งในที่นี้อธิบายถึงประโยชน์อย่างหนึ่งของไฟก็คือ ใช้สำหรับการทำความสะอาด ดังนั้นพระธรรมข้อนี้จึงมีความหมายว่าผู้เชื่อทุกคนจะต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์ด้วยการทนทุกข์นั่นเอง

นอกจากการใช้เกลือเพื่อกล่าวถึงการที่ผู้เชื่อควรจะมีการดำเนินชีวิตที่มีประโยชน์ และแตกต่างด้วยการรักษาความบริสุทธิ์แล้ว การดำเนินชีวิตด้วยการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นก็ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างมากเช่นเดียวกัน พระเยซูคริสต์ได้กล่าวกับผู้ติดตามพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข” (มก. 9:50) เปาโลได้หนุนใจให้บรรดาผู้เชื่อในเมืองโคโลสีมีความระมัดระวังในการใช้วาจา หรือการใช้คำพูดต่อผู้อื่นอย่างงดงามและน่าฟังว่า “จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ปรงด้วยเกลือให้มีรสเพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะตอบแต่ละคนอย่างไร” (คส. 4:6)

## 2.4 บริบทโลกของคำเทศนาบนภูเขาจากพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7

ด้วยพระธรรมมัทธิว 5:13 ถูกบันทึกให้อยู่ในคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเพื่อความเข้าใจถึงความหมายของพระธรรมตอนนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญและมีความต้องการศึกษาเพื่อเข้าใจถึงความเป็นมา และเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ จากคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

### 2.4.1 บทนำคำเทศนาบนภูเขา

พระธรรมมัทธิวถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านซึ่งเป็นชาวยิวเป็นหลัก โดยเป็นพระธรรมที่มุ่งเน้นเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า สำหรับชาวยิวแล้วในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมพวกเขาได้รับการประกาศจากพระเจ้าว่าพวกเขาเป็นประชากรในอาณาจักรของพระองค์ “พวกเขาจะเป็นอาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกกับคนอิสราเอล” (อพย. 19:6) ดังนั้นเองถ้อยคำส่วนใหญ่ที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิวนั้น จึงเป็นการเรียกร้องให้ผู้คนที่ได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้า ตอบสนองต่อการเป็นประชากรในแผ่นดินของพระองค์ทั้งในด้านจิตใจ และการสำแดงออกด้วยชีวิต ในเรื่องนี้ วีเออร์สบี (Wiersbe, 2010) ผู้เขียนหนังสือ *จงรักดี* จึงเรียกพระธรรมมัทธิวว่า “พระกิตติคุณของกษัตริย์” และกล่าวถึงลักษณะการเขียนของพระธรรมเล่มนี้ว่า มัทธิวได้บันทึกถึงชีวประวัติและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย โดยมีการกล่าวถึงพระราชกิจของพระเยซูคริสต์สลับกับคำสอนของพระองค์ สำหรับพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ถือว่าเป็นคำสอนสำคัญหนึ่งในหก จากคำสอนของพระเยซูที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว ซึ่งถูกเรียกว่า “คำเทศนาบนภูเขา” สมใจ รักษาศรี (2011) กล่าวถึงพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ว่า พระธรรมตอนนี้

เป็นหนึ่งในพระธรรมไม่กี่ตอนที่ถูกแยกออกมาพูดถึงอย่างเฉพาะเจาะจง แม้เมื่อเริ่มมีการบันทึกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในครั้งแรกนั้นยังไม่มีการแบ่งเป็นบทเป็นข้อ จนในศตวรรษที่ 13 จึงเริ่มมีการแบ่งบทแบ่งข้อเกิดขึ้นและมีการตั้งชื่อให้กับแต่ละตอน สำหรับสาเหตุที่พระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ได้ถูกตั้งชื่อว่า “คำเทศนาบนภูเขา” ก็เป็นเพราะเนื้อหาของพระธรรมทั้งสามบทนี้เป็นคำสอนที่เกิดขึ้นขณะที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงใช้สถานที่สำหรับสอนผู้ที่ติดตามพระองค์ บนภูเขาแถบทะเลสาบกาลิลี ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะนั้นเหตุการณ์เกิดขึ้นในปี ค.ศ.30 และฝูงชนที่มาฟังพระเยซูในเวลานั้นเป็นผู้คนที่อาศัยอยู่แถบทะเลสาบกาลิลี หรือบริเวณใกล้เคียง (มธ. 4:23-25) ซึ่งในพระธรรมตอนนี้แม้จะมีเนื้อหาที่ดูแล้วใกล้เคียงกันกับคำเทศนาของพระเยซูในพระธรรมลูกา 6:17-49 ที่ถูกเรียกว่า คำเทศนาบนที่ราบ แต่ก็พบว่ามีความแตกต่างกันจนนักวิชาการส่วนมากแสดงความคิดเห็นว่าทั้งสองเหตุการณ์นี้ไม่น่าจะเป็นเหตุการณ์เดียวกัน

แม้ในส่วนของเนื้อหาของคำเทศนาบนภูเขาจะถูกกล่าวถึงว่าเป็นคำสอนของพระเยซูคริสต์ที่ผู้คนรู้จักกันมากที่สุด สตอท์ (1995) กล่าวในหนังสือ *ค่านิยมทวนกระแส* [Christian Counter-Culture] ว่า “ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นอีกตอนหนึ่งที่คนมีความเข้าใจและมีการเชื่อฟังกันน้อยที่สุดเช่นกัน” ด้วยเหตุผลที่ว่าคำเทศนาบนภูเขานั้น เป็นคำตรัสของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นสาวกของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากสำหรับการประพฤติหรือการปฏิบัติตาม ชาวยิวเมื่อได้ฟังคำเทศนาในตอนนั้นแล้ว ย่อมทำให้โลกทัศน์ของพวกเขาเปลี่ยนไป เพราะพวกเขาได้เห็นถึงสิทธิอำนาจที่มีอยู่ในคำสอนของพระเยซูซึ่งเปลี่ยนความคิดของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง ในเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า (มธ. 4:23) ดังนั้นสาระสำคัญของคำเทศนาบนภูเขาคือ ความเข้าใจในแผ่นดินของพระเจ้าที่ว่า ชีวิตและสังคมของมนุษย์ที่อยู่ภายใต้การครอบครองของพระเจ้าในแผ่นดินของพระองค์นั้นควรมีลักษณะอย่างไร โดยข้อความที่ สตอท์ ถือว่าเป็นกุญแจไปสู่ความเข้าใจคำเทศนาบนภูเขาคือข้อความจากพระธรรมมัทธิว 6:8 ที่ว่า “อย่าทำเหมือนพวกเขาเลย..” คำกล่าวนี้มีความหมายกับผู้ฟังว่า พวกเขาต้องแตกต่างจากคนอื่น ๆ ทั้งในด้านจริยธรรม และการปฏิบัติศาสนกิจ ดังนั้นจึงพบว่าไม่มีสักตอนเดียวในคำเทศนาบนภูเขาที่ไม่ได้เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างมาตรฐานของคริสเตียนกับมาตรฐานของผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียน หรือของผู้ที่เป็นคริสเตียนแต่เพียงในนาม

จูเนียร์ (1985, อ้างถึงใน สมใจ รักษาศรี, 2011) กล่าวสนับสนุนในหัวข้อนี้ว่า “คำเทศนาบนภูเขาเป็นมาตรฐานของพระเจ้า ที่มีเพื่อการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งการดำเนินชีวิตแบบนี้มีความหมายสำหรับการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ และถ้าผู้เชื่อสามารถดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนในคำเทศนาบนภูเขาได้ พวกเขาจะเขย่าหัวใจของชาวโลก” สำหรับแนวความคิดของ วีเออร์สปี เห็นว่าข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมมัทธิว 5:20 ที่ว่า “เพราะเราบอกพวกท่านว่า ถ้าความชอบธรรมของท่าน ไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์ และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” เป็นกุญแจของคำเทศนานี้ โดยอธิบายว่า หัวข้อหลักของคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์คือ การกล่าวถึงความชอบธรรมที่แท้จริงซึ่งเริ่มต้น

จากภายใน คือการเริ่มต้นจากจิตใจ โดยที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ผู้นำทางศาสนาในขณะนั้นไม่ว่าจะเป็น  
ธรรมาจารย์หรือฟาริสีปฏิบัติคือ พวกเขาล้วนแต่ยึดเพียงการมีความชอบธรรมภายนอก โดยยึดเอากฎ  
หรือรายละเอียดในธรรมบัญญัติที่ตนสามารถประพฤติได้ มาเป็นข้ออ้างว่าคนหนึ่งคนใดจะมี  
ความชอบธรรมมากกว่า

แม้ในหลายความคิดเห็นที่กล่าวมา จะกล่าวถึงการกระทำตามมาตรฐานนี้ว่าเป็นสิ่งที่ยากมาก  
ในส่วนของมาโนช พุ่มไพจิตร (1999) ผู้เขียนหนังสือ *คำเทศนาบนภูเขา* นำเสนอว่าเมื่อพระเยซูคริสต์  
ทรงเทศนาบนภูเขา ทรงบอกพวกเขาว่าลักษณะสาวกของพระองค์นั้นจะต้องเป็นอย่างไร และจะต้อง  
ทำอะไรบ้างในโลกนี้ คำสอนของพระองค์จึงได้ชี้ให้เห็นถึงจุดเริ่มต้น ซึ่งควรเป็นท่าทีของมนุษย์ทุกคน  
ที่ได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ และชี้ให้เห็นถึงเป้าหมายสูงสุดที่บรรดาสาวกของพระองค์ต้องไปให้ถึง  
รวมทั้งวิธีการที่จะไปถึงเป้าหมายสูงสุดนั้น แน่แน่นอนว่ามาตรฐานนี้เป็นสิ่งที่ยาก และไม่มีใครสามารถ  
ปฏิบัติตามได้ แต่พระองค์ได้ให้ผู้ติดตามพระองค์สามารถมีกำลังที่จะกระทำตามมาตรฐานเหล่านี้ได้  
โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งที่คริสเตียนต้องทราบเมื่อศึกษาคำเทศนาบนภูเขา  
ประการแรกคือ คำเทศนาบนภูเขาชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างคุณธรรมของโลกนี้กับ  
คุณธรรมของพระเยซู ยิ่งผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นเหมือนพระองค์ ผู้เชื่อก็จะยิ่งแตกต่างจากผู้ที่อยู่  
ฝ่ายโลกมากเท่านั้น และความแตกต่างนี้จะดึงดูดผู้ที่อยู่ฝ่ายโลกให้สนใจพระกิตติคุณ ประการที่สอง  
มาตรฐานความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์คือ การเป็นผู้ที่รอบคอบเหมือนพระบิดาในสวรรค์ ซึ่งเป็น  
เป้าหมายสูงสุดของคริสเตียนในโลกนี้ตามที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ให้สาวกเป็น พระองค์ได้ทรงบอก  
วิธีการไว้ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 5-7 ประการที่สาม คริสเตียนทุกคนต้องไปให้ถึงมาตรฐานนี้จึงจะ  
พบกับสันติสุขหรือความสุขแท้ และได้รับพระพรจากพระเจ้า และประการสุดท้ายถ้าหากความตั้งใจ  
หรือการปฏิบัติดังที่กล่าวมานั้น ปราศจากซึ่งการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ย่อมจะไม่มีใคร  
ในโลกนี้ที่จะมีคุณสมบัติตามคำเทศนาบนภูเขาได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ที่จะนำสาวกทุกคนให้ไป  
ถึงซึ่งความสำเร็จนี้ได้อย่างแน่นอน

#### 2.4.2 บริบทเชิงประวัติศาสตร์

เพื่อจะสามารถมีความเข้าใจ และตีความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้อย่างถูกต้อง  
ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน จึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม และสถานการณ์ใน  
ประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในสมัยของพระเยซูคริสต์ ณ เวลานั้น รวมทั้งพิจารณาถึงสถานการณ์ที่เกิด  
ขึ้นกับชุมชนที่อ่านพระธรรมมัทธิวด้วย

อิสราเอลในสมัยของพระเยซูคริสต์นั้นอยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรโรม ชุมชนผู้เชื่อ  
ต้องพบกับกรกฎกกดขี่ข่มเหง การถูกเอารัดเอาเปรียบจากโรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความภาคภูมิใจ  
และความรู้สึกในความเป็นชนชาติพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้นั้นได้สูญหายไปสิ้น กลับกลายเป็น  
การใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความกดดัน ความไม่แน่นอน และขาดสันติสุข นอกจากสถานการณ์เหล่านี้



ยังมีสิ่งทีชาวอียวกำลังเผชิญอยู่อีกหลายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องปัจจัยที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ปัญหาเรื่องท่าทีของชาวโรมที่ตั้งตัวเป็นศัตรู หรือปัญหาการประพฤติปฏิบัติต่อคนยิวด้วยกัน และปัญหาใหญ่สุดคือเรื่องความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้า

ในขณะที่พวกเขาอยู่ในภาวะแห่งความสับสน ท่ามกลางความยากลำบาก สมใจ รักษาศรี (2011) ได้อธิบายถึงกลุ่มชนที่ถูกเรียกว่าผู้นำของประชาชน ซึ่งเป็นผู้ที่ได้เสนอแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเองให้แก่ชาวยิวในขณะนั้นเลือกปฏิบัติตามดังนี้

กลุ่มที่ยึดถือปรัชญาของกรีก คนกลุ่มนี้นำเสนอว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ ดังนั้นพวกเขาจึงควรหาความสุขใส่ตัวด้วยการกิน ดื่ม และสนุกสนาน โดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง และไม่สนใจว่าการกระทำนั้นจะถูกต้อนตามพระบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่

กลุ่มชาตินิยมหัวรุนแรง เช่นพวกซีลอท (เศโลเท) มีความเห็นว่าต้องหาทางปลดปล่อยตนเองจากการปกครองของโรมด้วยวิธีการที่รุนแรง แบบตาแทนตาและฟันแทงฟัน โดยพึ่งพาในการต่อสู้และโดยการสร้างกองทัพที่เกรียงไกร

พวกสะดูสี เป็นผู้มองสถานการณ์นี้แบบตักตวงผลประโยชน์คือ เมื่อเห็นว่าเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ ก็ควรแสวงหาประโยชน์จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงอะลุ่มอล่วยยอมคบค้าสมาคมกับทั้งคนโรมและคนยิว ทั้งคนดีและคนชั่ว คือทำอะไรก็ได้ขอแต่เพียงเพื่อให้ตนเองสามารถอยู่รอดได้

พวกฟาริสี (คำว่า “ฟาริสี” ในภาษากรีกหมายถึง “แยกออกมา”) หน้าที่หลักของพวกฟาริสีคือการคอยดูแลไม่ให้ใครฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ พวกเขาเห็นว่าการมีชีวิตที่บริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะทำให้ได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงยึดวิถีชีวิตด้วยการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตามธรรมบัญญัติตามตัวอักษร และคนกลุ่มนี้จะคิดอยู่เสมอว่าตนเองมีความชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้ามกกว่าคนอื่น ๆ

ปุโรหิต ในสถานการณ์ ณ เวลานั้น ปุโรหิตแทบไม่มีบทบาทอะไรเลย เพราะเจ้าหน้าที่ของอาณาจักรโรมันเข้ามาควบคุมระบบพระวิหารทั้งหมด โดยมีกษัตริย์เฮโรดซึ่งถูกส่งมาจากโรมเป็นผู้ดูแล และเป็นผู้มีสิทธิ์เลือกหรือกำหนดว่าใครจะเป็นมหาปุโรหิต หรือใครจะมีตำแหน่งใด ดังนั้นสิ่งที่ปุโรหิตกระทำคือการเชื้อฟุ้ง และเอาอกเอาใจรัฐบาลโรม เพื่อไม่ให้ถูกปลดออกจากตำแหน่งที่ตนเองได้รับ

สำหรับประชาชนทั่วไปนั้นคือผู้ที่ไม่ทราบว่าจะเลือกไปทางไหนดี พวกเขาเกิดความหวาดระแวง ความกระวนกระวาย สังคมมีการเอาัดเอาเปรียบ เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง เป็นศัตรูและปัญหาอื่น ๆ ที่ตามมา แต่ในขณะที่พวกเขากำลังพบสถานการณ์ที่ลำบาก ท่ามกลางความสับสนและความวุ่นวาย พระเยซูคริสต์ได้ตรัสสั่งสอนพวกเขาถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า หนทางแห่งสันติสุขรวมทั้งวิถีการดำเนินชีวิตในแบบที่ควรจะเป็น ในฐานะที่พวกเขาเป็นคนของพระเจ้าและเป็นประชากรในแผ่นดินของพระองค์

## 2.5 บริบทใกล้ของพระธรรมมัทธิว 5:13

การศึกษาบริบทของข้อพระคัมภีร์ทำให้เห็นภาพกว้างของพระคัมภีร์ตอนที่เลือกทำการศึกษามากยิ่งขึ้น จากการศึกษาข้อมูลแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับพระธรรมมัทธิว 5:13 นอกจากบริบทไกลแล้ว การศึกษาในบริบทใกล้ก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากเช่นกัน จากการศึกษาในพระธรรมมัทธิว 4:7, 23 ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ถือเป็นบทเกริ่นนำก่อนเข้าสู่พระธรรมมัทธิวบทที่ 5 โดยมีเนื้อหาและใจความที่ระบุถึงการประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสต์เรื่องแผ่นดินสวรรค์ว่า ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจใหม่เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” และ “พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลีทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย” เมื่อพระองค์ได้ประกาศข่าวดี เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว พระองค์ได้ตรัสถึงรายละเอียดของลักษณะผู้คนในแผ่นดินสวรรค์ว่าควรจะเป็นผู้มีลักษณะอย่างไร โดยพระเยซูทรงเรียกผู้ที่ดำเนินชีวิตตามแนวทางที่พระองค์ทรงวางไว้ว่า “ผู้เป็นสุข”

เพื่อให้เกิดความเข้าใจและทราบความหมายในพระธรรมมัทธิว 5:13 ผู้วิจัยจึงแบ่งการศึกษาในหัวข้อนี้ออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ “บทนำ” ศึกษาจากพระธรรมมัทธิว 5:1-2 “ผู้เป็นสุข” ศึกษาจากพระธรรมมัทธิว 5:3-12 และ “การเป็นความสว่างของโลก” ศึกษาจากพระธรรมมัทธิว 5:14-16 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

### 2.5.1 บทนำ (มัทธิว 5:1-2)

“1เมื่อทอดพระเนตรเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ 2แล้วพระองค์จึงตรัสสอนพวกเขาว่า”

พระคัมภีร์สองข้อนี้บอกให้ทราบถึงกิตติศัพท์ของพระเยซูในขณะนั้นว่าพระองค์เป็นที่สนใจของประชาชนเป็นอย่างมากจนมีผู้คนติดตามพระองค์อย่างมากมาย นอกจากนี้ยังบอกให้รู้ถึงสถานที่ที่พระองค์ทรงเทศนาและสั่งสอนพวกเขาในขณะนั้นคือบนภูเขา แม้ผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวไม่ได้ระบุอย่างเฉพาะเจาะจงว่าภูเขาในที่นี้หมายความว่าถึงภูเขาสุกโหน แต่จากการใช้คำว่า *the mountain* ก็แสดงให้เห็นว่าน่าจะเป็นที่เข้าใจของผู้อ่านในเวลานั้นตรงกันว่าหมายถึงภูเขาใด โดยผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวกล่าวถึงคำนี้หลายครั้งเช่นในมัทธิว 8:1; 14:23 ; 15:29 และ 17:9

### 2.5.2 ผู้เป็นสุข (มัทธิว 5:3-12)

จากพระธรรมมัทธิว 4:17, 23 เมื่อพระเยซูคริสต์ได้ทรงสอน และประกาศแก่ผู้ที่ติดตามพระองค์ถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านั้น ในส่วนของผู้ที่ฟังยอมเกิดความสงสัยหรือมีคำถามเกิดขึ้นว่าใครบ้างที่จะได้เข้าอยู่ในแผ่นดินนั้น หรือคนที่เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้นั้นต้องมีคุณสมบัติอย่างไร ในขณะนั้นพวกธรรมจารย์หรือพวกฟาริสี อาจจะให้คำตอบแก่พวกเขาได้ว่า ขอเพียงแต่

ดำเนินชีวิตด้วยการรักษาตนเองให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ด้วยการเชื่อฟังกฎเกณฑ์ และรักษาธรรมบัญญัติอย่างครบถ้วน เช่นการอธิษฐาน การอดอาหาร หรือการทำทาน ซึ่งการกระทำเหล่านี้เป็นการแสดงให้ผู้อื่นเห็นได้จากคุณลักษณะภายนอก แต่ในคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์นี้ พระองค์ทรงสอนถึงสิ่งที่ล้วนแต่ตรงกันข้ามกับความคิดของฟาริสีและธรรมาจารย์ คือพระองค์ทรงเน้นเรื่องที่อยู่ภายในจิตใจมากกว่าการกระทำภายนอก โดยทรงเปิดมุมมองของผู้ที่ติดตามพระองค์ ให้มีความคิดที่แตกต่างจากความต้องการของผู้ที่อยู่ฝ่ายโลก ดังนี้

3“คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุขเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย”

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τοῦ πνεύματος, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

4“คนที่โศกเศร้า ก็เป็นสุขเพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจ”

μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

5“คนที่สุภาพอ่อนโยน ก็เป็นสุขเพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก”

μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσιν τὴν γῆν.

6“คนที่หิวและกระหาย ความชอบธรรมก็เป็นสุขเพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่ม”

μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

7“คนที่มีใจเมตตา ก็เป็นสุขเพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับพระเมตตาตอบ”

μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

8“คนที่มีใจบริสุทธิ์ ก็เป็นสุขเพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า”

μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

9“คนที่สร้างสันติก็เป็นสุขเพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาทั้งหลายว่าเป็นลูก”

μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

10“คนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ก็เป็นสุขเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย”

μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

11 “เมื่อพวกเขาจะตื่นขึ้นมา และนึกทว่าร้ายท่านทั้งหลายต่าง ๆ  
เป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข”

μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἴπωσιν  
πᾶν πονηρὸν καθ’ ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

12 “จงชื่นชมและยินดี เพราะว่าบำเหน็จของพวกท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์  
เพราะพวกเขาชมเชยบรรดาผู้เผยพระวจนะ ที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς  
οὐρανοῖς· οὕτως γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

Brown (1990) กล่าวถึงพระธรรมตอนนี้ว่า พระเยซูคริสต์ทรงใช้รูปแบบการเขียนโดยอ้างอิงจากพระธรรมอิสยาห์ 61:1-4 คือทรงเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงพระพรสำหรับผู้ที่ยากจน ผู้ที่โศกเศร้า และผู้ที่หิวโหย ซึ่งผู้คนในเวลานั้นกำลังประสบอยู่เช่นเดียวกับที่คนอิสราเอลได้พบมาแล้ว โดยเหตุผลที่พวกเขาได้รับพระพรจากพระเจ้าไม่ใช่เพราะการมีคุณธรรมที่ดีกว่าคนอื่น แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงดูแลพวกเขาเป็นพิเศษ ผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวกำลังบอกผู้อ่านว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์ ดังนั้นหน้าที่ของกษัตริย์ด้านหนึ่งนั่นคือ การดูแลและปกป้องประชาชนผู้ที่อ่อนแอ ในสิ่งที่พบว่าเป็นลักษณะพิเศษของพระธรรมมัทธิว 5:3-11 คือ ในพระคัมภีร์ฉบับภาษากรีกทุกข้อมีการเริ่มต้นโดยใช้คำว่า “*Μακάριοι*” [ma-ka-ri-oi] ซึ่งคำนี้ใช้ในความหมายของคำว่า *Blessed* แปลว่าพระพร หรือได้รับพระพร พบจำนวน 47 ครั้ง สำหรับอีก 4 ครั้งถูกใช้ในความหมายของคำว่า *happy* ซึ่งในพระคัมภีร์ฉบับภาษาไทยใช้คำนี้ว่า “เป็นสุข” โดยมีความหมายเดียวกันกับคำว่า เป็นสุข *ἡσυχία* [’as-ré-] ในพระธรรมสดุดี 1:1 ซึ่งคำนี้มีรากศัพท์จากคำว่า *ἡσυχία* (eh'-sher) โดยคำนี้ถูกแปลในความหมายของ *blessed* จำนวน 41 ครั้ง และพบใช้ในความหมายของคำว่า *happy* จำนวน 4 ครั้ง

แซนเดอร์ส (Sanders, 2015, น.11) ผู้เขียนหนังสือ *สาวกฝ่ายจิตวิญญาณ* อธิบายว่า คำว่า “ท่านก็เป็นสุข” มีความหมายเหมือนกับคำว่า “โอ้ ช่างสุขใจจริงหนอ!” หรือ “ช่างน่าอิจฉา” หรือ “ช่างน่ายินดีเสียจริง” โดยได้อธิบายถึงคุณลักษณะของผู้เป็นสุขว่าแบ่งเป็น 2 ประเภท แบบแรกคือการมีคุณลักษณะส่วนตัวภายใน 4 ประการ ได้แก่ การรู้สึกบกร่องฝ่ายวิญญาณ การสำนึกผิดฝ่ายวิญญาณ การมีความถ่อมใจฝ่ายวิญญาณ และการมีความปรารถนาฝ่ายวิญญาณ แบบที่สองคือการมีคุณลักษณะที่สำแดงให้เห็นภายนอก 4 ประการ ได้แก่ การมีใจเมตตา การมีจิตใจที่บริสุทธิ์ การเป็นนักสร้างสันติ และจงรักภักดีอย่างไม่เสื่อมคลาย ดังนั้นความหมายของ เป็นสุข ในที่นี้จึงไม่ได้เป็นเพียงอารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคล ไม่ใช่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเอง แต่คำนี้มีความหมายมากกว่าคำว่า ความสุข เพราะโดยปกติแล้วความสุขเป็นอารมณ์ที่มักจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ภายนอก แต่คำว่า “เป็นสุข” ในที่นี้คือความผาสุกสูงสุด เป็นความสุขซึ่งไม่ได้ขึ้นกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ถือว่าเป็น

ลักษณะเด่นของผู้ที่จะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า ความสุขนี้คือการเป็นผู้ที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ซึ่งได้แก่ การได้ครอบครองแผ่นดินสวรรค์ การได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก การได้รับการปลอบประโลม การได้อิมบริบูรณ์ การได้รับพระกรุณา การได้เห็นพระเจ้า การได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และการได้รับบำเหน็จอย่างบริบูรณ์ในสวรรค์ คำนี้มีความหมายที่แตกต่างจากพระธรรมมัทธิว 25:34 ที่กล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชาอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก” เพราะพระพรจากคำเทศนาบนภูเขามีความหมายถึงความสุขถาวรที่เกิดขึ้นซึ่งมีมากกว่าการรับพระพรที่ผู้อื่นมอบให้ และเหตุที่พระเยซูต้องอธิบายหรือสอนผู้ที่ติดตามพระองค์ถึงเงื่อนไขแห่งพระพรนั้นก็เพราะในเวลานั้น ผู้นำทางศาสนาทั้งฟาริสีหรือธรรมาจารย์ต่างก็มีความเป็นห่วงถึงท่าทีและการกระทำที่เป็นรูปลักษณ์แต่เพียงภายนอก มากกว่าท่าทีหรือความรู้สึกในจิตใจภายใน ซึ่งเป็นส่วนที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นห่วงประชากรของพระองค์มากที่สุด

### 2.5.3 การเป็นความสว่างของโลก (มัทธิว 5:14-16)

14 “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก

นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

15 เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง

จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น

16 ทำนองเดียวกันพวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง

เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความคิดที่ท่านทำ

พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์”

พระธรรมมัทธิว 5:14-16 เป็นคำสอนของพระเยซูคริสต์ที่ต้องการสอนผู้ที่ติดตามพระองค์สำหรับการดำเนินชีวิตในโลกนี้ โดยทรงเปรียบเทียบชีวิตของพวกเขาว่ามีความสำคัญเทียบกับสิ่งที่มีคุณประโยชน์และมีค่าของผู้คนในอาณาจักรโรมเวลานั้น ดังที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปแล้วในบทที่ 1 ว่า “ในโลกนี้ไม่มีอะไรมีประโยชน์มากเท่าดวงอาทิตย์และเกลือ” เนื้อหาของพระธรรมมัทธิว 5:14-16 นี้ไม่ถูกพบในพระกิตติคุณเล่มอื่น จากการศึกษาพบว่าข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อมีรูปประโยคการเขียนใน ส่วนที่เหมือนและแตกต่างกัน โดยเปรียบเทียบจากตารางต่อไปนี้

มัทธิว 5:13	มัทธิว 5:14
ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก	ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก
ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἅλας τῆς γῆς·	ὕμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου.
You are the salt of the earth.	You are the light of the world.

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ มัทธิว 5:13 กับ มัทธิว 5:14

ข้อความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ในฉบับภาษาไทยของทั้งสองข้อ ไม่ปรากฏข้อแตกต่างใน รูปแบบของการเขียน แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษและภาษากรีก มีการใช้คำที่มีความแตกต่างกันคือคำว่า “โลก” โดยในข้อที่ 13 ใช้คำว่า *γῆς* [ges] แต่ในข้อที่ 14 ใช้คำว่า *κόσμου* [kos-mou] ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย และสกุณี เกรียงชัยพร (2019) อธิบายถึงบริบทเชิงวรรณกรรมของพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า คำว่า “โลก” ที่พบในพระธรรมมัทธิว 5:14 ไม่ได้มีความหมายว่าเป็น *κόσμος* [kos-mos] ที่แปลว่าโลกหรือแผ่นดิน แต่มีความหมายตรงกับคำว่า *άνθρωπων* [án-thro-pon] ซึ่งหมายถึงมนุษยชาติ เป็นการเปรียบเทียบที่พบได้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ดังนั้นความหมายของพระคัมภีร์ข้อนี้จึงไม่ได้มีความหมายถึงการให้ผู้อ่านเป็นความสว่างหรือเป็นตะเกียง แต่หมายถึงพวกเขาหรือชุมชนของพวกเขาต้องเป็นส่วนที่สำแดงความสว่างของพระเจ้า (พระบิดาในสวรรค์) ผ่านทางชีวิตของพวกเขา และในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าแสงสว่างให้กับตัวเอง แต่หมายถึงการส่องสว่างให้กับผู้อื่นหรือชุมชนที่อยู่รอบข้างพวกเขา คือให้สำแดงชีวิตว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง เพื่อผู้คนเหล่านั้นจะเห็นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในชุมชนคริสเตียน ดังที่มีการบันทึกในพระธรรมอิสยาห์ 42:6 ว่าชนชาติอิสราเอลเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ “เราคือยาห์เวห์ เราเรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราฉวยมือเจ้าและรักษาเจ้าไว้ เราให้เจ้าเป็นเหมือนพันธสัญญาแก่มนุษยชาติ และเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ”

สำหรับในส่วนเนื้อหาของพระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้ พบถึงการเปรียบเทียบที่มีความคล้ายคลึงกันของความหมายและเงื่อนไขสำหรับการเป็นเกลือและแสงสว่างคือ ไม่ว่าจะเป็เกลือแห่งโลก หรือการเป็นความสว่างของโลก ก็จะต้องทำหน้าที่ในการเป็นสิ่งนั้นอย่างดีที่สุด คือการที่ต้องมีอิทธิพลต่อสิ่งที่อยู่รอบข้างด้วยการสำแดงตัวตนถึงคุณลักษณะที่ผู้อื่นไม่มี ให้เขาเห็นให้ได้ และในขณะเดียวกันพระเยซูทรงตรัสกล่าวถึงการไม่มีประโยชน์ของเกลือที่หมดรสเค็ม และกล่าวถึงแสงสว่างที่ถูกจุดแล้วเอาถังครอบไว้ว่าไม่มีประโยชน์อันใดเลย

## 2.6 ชุมชนชาวยิว

ชาวยิว หมายถึงชื่อที่ใช้เรียกชาวอิสราเอลโดยทั่วไป คำว่า ยิว เริ่มปรากฏว่ามีการกล่าวถึงในพระคริสตธรรมคัมภีร์สมัยที่อิสราเอลแยกเป็นสองอาณาจักร ได้แก่อาณาจักรเหนือเรียกว่า อิสราเอล อาณาจักรใต้เรียกว่า ยูดาห์ หลังจากอาณาจักรทั้งสองได้รับการปลดปล่อยจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย Scharrer (1993) เสนอว่า จุดกำเนิดของศาสนายิวเกิดขึ้นในขณะที่พวกเขาตกเป็นทาสที่บาบิโลน เนื่องด้วยที่บาบิโลนไม่มีสถานที่สำหรับกระทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีคุณค่าและมีความสำคัญยิ่ง พวกเขาจึงต้องหาวิธีนมัสการพระเจ้า และมีวิธีแสดงความเชื่อฟังพระองค์แบบใหม่ ๆ มาใช้ จนกระทั่งอาณาจักรเปอร์เซียสามารถเอาชนะบาบิโลนได้ และอาณาจักรเปอร์เซียได้อนุญาตให้พวกเขากลับประเทศของตน ซึ่งจำนวนผู้ที่กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายของอาณาจักรใต้คือยูดาห์

เมื่อกลับมาแล้วพวกเขาไม่ได้แบ่งแยกเป็นอาณาจักรเหนือและใต้อีกต่อไป จึงเรียกประเทศที่สร้างขึ้นใหม่นี้ว่ายูดาห์ หรืออิสราเอล ต่อมาชื่อยูดาห์ถูกลดลงเป็น ยิว ดังนั้นชื่อ ยิว จึงกลายเป็นชื่อที่ใช้เรียกคนอิสราเอลโดยทั่วไป แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถเรียกว่าอิสราเอล ยูดาห์ ยูเดีย หรือปาเลสไตน์สำหรับภาษาที่ใช้ในชุมชนนี้เรียกว่าภาษายิว หรือภาษาฮีบรูตามชื่อเก่าของชาวอิสราเอล

ในด้านความเชื่อของชาวยิว พระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกว่าชาวยิวเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้เป็นประชากรของพระองค์ และพระองค์จะทรงอุปถัมภ์พวกเขาไว้เหนือชาติอื่น ๆ ด้วยความเชื่อนี้เองแม้ชาวยิวจะกระจัดกระจายไปในหลายดินแดน แต่ก็ยังคงความเป็นกลุ่มก้อนและมีการสืบทอดของความเป็นยิวจากรุ่นสู่รุ่นอย่างไม่มีเสื่อมถอย แบ็คซ์เตอร์ (Baxter, 2009) ให้รายละเอียดเกี่ยวกับชาวยิวสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ไว้ในหนังสือ *คู่มือศึกษาพระคัมภีร์แนะนำพันธสัญญาใหม่ 1 ชีวิตและคริสตจักรของพระเยซูคริสต์* ว่า จากหลักฐานของสตราโบ ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ชาวกรีกได้บันทึกว่า ก่อนพระเยซูคริสต์บังเกิดในโลกนี้ประมาณหนึ่งปีสามารถพบคนยิวได้ในทุก ๆ เมือง เพราะชาวยิวจำนวนมากกระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ที่ห่างไกลจากดินแดนปาเลสไตน์ เช่นเดียวกับที่ Evans & Porter (2000) อธิบายเรื่องนี้ใน *Dictionary of New Testament Background* ว่า ในยุคของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ มีชุมชนชาวยิวเกิดขึ้นจำนวนมากในเอเชียไมเนอร์โดยพบว่ามีมากกว่า 50 ชุมชนด้วยกัน พวกเขาถูกเรียกว่า *Jewish Diaspora* (พวกยิวพลัดถิ่น) ซึ่งชุมชนเหล่านี้แม้จะอยู่ท่ามกลางความหลากหลาย แต่พวกเขาก็ยังคงมีความแข็งแกร่งในการรักษาความเป็นยิวไว้ได้ทั้งในด้านภาษา ประเพณี และความเชื่อ ซึ่งชาวยิวเหล่านี้มีความหวังใจจากพระสัญญาของพระเจ้า ดังปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่า พระเจ้าจะส่งพระเมสสิยาห์ [Messiah] มาเพื่อปลดปล่อยพวกเขาโดยพวกเขาต่างมีความคาดหวังต่อพระเมสสิยาห์ ในฐานะผู้นำการปลดปล่อยจากอาณาจักรโรมัน เพื่อจะมีอาณาจักรของพระเมสสิยาห์เกิดขึ้นอีกครั้งเหมือนอาณาจักรอิสราเอลในสมัยของกษัตริย์ดาวิด โดยในอาณาจักรนี้พระเมสสิยาห์จะเป็นกษัตริย์และผู้พิพากษาที่ชอบธรรม และประชากรของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ด้วยสันติสุข และความสมบูรณ์ในทุกด้านของชีวิต เกี่ยวกับเรื่องนี้ ฮินสัน (1996) กล่าวถึงสิ่งที่ชาวยิวยึดถือและปฏิบัติสืบต่อมามากหลายประการเช่น ธรรมเนียมปฏิบัติ การเข้าสู่หนัด การรักษาวันสะบาโต และบทเพลงสดุดี เป็นต้น ดังนั้นเพื่อที่จะสามารถรักษาและถ่ายทอดคำสอนเหล่านี้ให้แก่คนรุ่นหลังต่อไป ไม่ว่าจะชาวยิวจะย้ายไปอยู่ที่ไหน พวกเขาจะสร้างธรรมศาลาขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับการนมัสการพระเจ้าในวันสะบาโต ซึ่งอาจจะเริ่มต้นในสมัยที่ชาวยิวตกไปเป็นทาสที่บาบิโลน เนื่องจากพระวิหารที่กษัตริย์ชาโลมอนสร้างขึ้นถูกทำลาย รูปแบบและการถวายนมัสการพระเจ้าที่กำหนดไว้ตามธรรมเนียมปฏิบัติต้องหยุดลง เพราะพิธีต่าง ๆ ต้องกระทำในภายในพระวิหารเท่านั้น ดังนั้นธรรมศาลาจึงถูกตั้งขึ้นสำหรับเป็นศูนย์กลางในการบอกเล่าถึงประวัติศาสตร์ คำสอน และธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ของชาวยิว และพบว่าในสมัยของพระเยซูคริสต์ ธรรมศาลาได้มีบทบาทและมีความสำคัญอย่างมาก

สำหรับชีวิตของชุมชนชาวยิว (มก. 1:21, ลก. 4:16, ยน. 6:59, กจ. 13:5, 14) เช่นเดียวกันกับชีวิตของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นชาวยิวและสาวกของพระองค์ทุกคนก็เป็นชาวยิว รวมถึงคริสเตียนและคริสตจักรที่เกิดขึ้นในยุคเริ่มแรกในกรุงเยรูซาเล็มก็เริ่มต้นด้วยชาวยิวเช่นกัน พระเยซูคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมของชาวยิวเป็นส่วนใหญ่ ทรงดำเนินชีวิตตามวิถีของคนยิว ทรงสั่งสอนและอธิษฐานในธรรมศาลา รวมทั้งพระองค์ทรงรักษาธรรมบัญญัติตั้งเช่นคนยิวทั่วไป จนกระทั่งเมื่อพระวิหารถูกทำลายลงอีกครั้งโดยชาวโรมัน ในปี ค.ศ. 70 การนมัสการพระเจ้าในพระวิหารจึงยุติลงอีกครั้ง ทำให้ธรรมศาลากลายมาเป็นศูนย์กลางของความเชื่อ จนถึงปลายศตวรรษที่ 4 บรรดาผู้ติดตามพระเยซูจึงได้ออกจากธรรมศาลาที่ตนเองคุ้นเคย เพื่อมาดำเนินชีวิตที่มีพื้นฐานมาจากคำสอนของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง และเรียกตนเองว่าคริสเตียน ดังนั้นเองสภาพสังคมในช่วงศตวรรษที่ 1 จึงประกอบไปด้วยคนยิวและคนต่างชาติ ก่อให้เกิดลักษณะของชุมชนคริสเตียนที่มีทั้งคริสเตียนยิวและคริสเตียนชาวต่างชาติที่ต้องอาศัยอยู่ร่วมกัน (Lieu, 2002, อ้างถึงใน บงกช พุ่มโม่ง, 2561)

ในด้านภาษาที่ชุมชนชาวยิวใช้ในขณะนั้นพบว่ามียุคสี่ภาษาได้แก่ ภาษาฮีบรู ภาษากรีก ภาษาละติน และภาษาอาร์มี โดยภาษาฮีบรูเป็นภาษาที่ใช้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เด็กผู้ชายชาวยิวจึงต้องเรียนและอ่านภาษาฮีบรูได้ ภาษากรีกใช้เป็นภาษากลางของผู้คน และภาษาละตินถือว่าเป็นภาษาพูดและเป็นภาษาทางการของผู้คนในอาณาจักรโรมัน สำหรับภาษาอาราเมค (Aramaic) ใช้เป็นภาษาสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของชาวยิว



## บทที่ 3

### วิธีดำเนินการวิจัย

การค้นคว้าอิสระในหัวข้อ “ความหมายของ ‘เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13’ ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว” เล่มนี้ เป็นการศึกษาแบบการวิจัยเอกสาร (*Documentary research*) โดยศึกษาจากแหล่งข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยแนวคิด บทความ หนังสือ และสืบค้นจากฐานข้อมูลออนไลน์ รวมทั้งใช้การอรรถวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์เพื่อให้ได้ความหมายที่สมบูรณ์และถูกต้อง โดยประกอบไปด้วย *การศึกษาต้นฉบับของพระคริสตธรรมคัมภีร์* ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อนำเอาความหมายดั้งเดิมที่พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนั้น ๆ ออกมาให้มากที่สุดแม้จะไม่ใช้ต้นฉบับแรกสุดก็ตาม *การศึกษาเชิงประวัติศาสตร์* เป็นการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยอาศัยจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นโบราณสถาน รวมถึงวัฒนธรรม ประเพณี สภาพสังคม ความคิด หรือบุคคลที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลานั้น ๆ รวมถึงการมีความรู้ที่ผู้เขียนเขียนให้ใคร ผู้อ่านคือใคร ผู้เขียนและผู้อ่านอาศัยอยู่ที่ไหน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับพวกเขาขณะนั้นทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความเชื่อของพวกเขาว่าเป็นอย่างไร ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องใดบ้าง *การศึกษารูปแบบวรรณกรรม* หรือการวิเคราะห์วรรณกรรมเป็นการตีความหมายโดยศึกษาความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ จาก ศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ รวมทั้งศึกษารูปแบบของการประพันธ์จากหนังสืออรรถาธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์และบทความต่าง ๆ และ *การศึกษารูปแบบของบรรณาธิการ* เป็นการตั้งข้อสังเกตว่าผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เรียบเรียงข้อมูลหรือเล่าเรื่องของพระเยซูคริสต์ในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์หลักในการเขียนหรือการเรียบเรียงของบุคคลนั้น ๆ หลังจากทำการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ครบแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าเข้าสู่กระบวนการตีความ และการประยุกต์ใช้ ดังรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

#### 3.1 ศึกษาความหมายและความสำคัญของ “เกลือ”

ศึกษาความหมาย ประโยชน์และความสำคัญของ “เกลือ” ในมุมมองจากบุคคลทั่วไปในอดีตถึงปัจจุบัน รวบรวมข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเกลือ ทั้งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และภาคพันธสัญญาใหม่ จากหนังสือศัพท์สัมพันธ์ โดยเริ่มจากการนำมาแยกหมวดหมู่และประเภทตามความหมายและการใช้งาน รวมถึงศึกษาถึงบริบท เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ เพื่อค้นหามุมมอง ความเชื่อ การปฏิบัติ และความคิดของผู้คนในขณะนั้นที่มีต่อเกลือ

### 3.2 ศึกษาบริบทของพระธรรมมัทธิว บทที่ 5-7

ศึกษาข้อมูลบริบทเบื้องหลังของพระธรรมมัทธิว บทที่ 5-7 ทั้งในบริบทไกลและบริบทใกล้ เพื่อเข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพระธรรมมัทธิว รวมทั้งผู้เขียน ผู้รับ สภาพทางสังคม ชุมชน วัฒนธรรม ประเพณี พื้นฐานความเชื่อ และการดำเนินชีวิตประจำวัน ศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ คู่มืออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ เอกสาร หนังสือและบทความที่เกี่ยวข้อง

### 3.3 ศึกษาวลี “เกลือแห่งโลก”

ศึกษาความหมายของวลีนี้โดยละเอียดเกี่ยวกับการใช้ และความหมายเชิงลึกของคำศัพท์จากรากศัพท์เดิมของพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยหาความหมายจากพจนานุกรมภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษากรีกและฮีบรู รวมทั้งศึกษาถึงศาสนศาสตร์ของกิตติคุณมัทธิว เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมว่ากำลังสื่อสารถึงผู้คนกลุ่มไหน และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะใช้วลีนี้เป็นอย่างไร

### 3.4 วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการศึกษามารวบรวม ทำการวิเคราะห์ทั้งบริบททางประวัติศาสตร์ ความหมายของคำ และรูปประโยคที่วลีนี้ปรากฏ เพื่อค้นหาความหมาย ความสำคัญ และจุดประสงค์ของวลีนี้ที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัส หลังจากนั้นก็นำมาสรุป และประยุกต์สู่บริบทปัจจุบัน

## บทที่ 4

### ผลการศึกษา

จากการศึกษาในคู่มือศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกลือ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าในหนังสืออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ ได้มีการอธิบายถึงความ เป็นมาของเกลือโดยมีความละเอียดและช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากกว่า เมื่อเทียบกับหนังสือ อธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาไทย ซึ่งส่วนมากไม่มีการกล่าวถึงความเป็นมาในเรื่องนี้ มากนัก พบแต่เพียงการประยุกต์ใช้โดยเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อกับคุณสมบัติเบื้องต้น ของเกลือเท่านั้น

ด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเกลือในปัจจุบันนี้ มีความแตกต่างกันอย่างมากกับความคิด และความเข้าใจของพระเยซูคริสต์และสาวกของพระองค์รวมทั้งในบริบทชุมชนชาวยิวที่เป็นผู้อ่าน พระธรรมมัทธิวในขณะนั้น เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าในด้านรูปแบบ และลักษณะการสอนหรือคำเทศนา ของพระเยซูนั้น ทุกคำตรัสของพระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน ในหัวข้อนี้ ไพรค์ (2014) ผู้เขียนหนังสือ *สอนอย่างพระเยซู* อธิบายว่า วิธีการสอนของพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ทรงใช้คำสอน ที่เป็นรูปธรรม เป็นลักษณะการบรรยายให้เห็นภาพ โดยทรงเริ่มต้นสอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและนำ ผู้เรียนไปสู่ข้อสรุปคือ พระเยซูทรงเริ่มต้นสอนจากสิ่งที่ผู้ฟังพระองค์รู้จักเรื่องนั้นคืออยู่แล้วเพื่อนำเขา ไปสู่สิ่งที่ไม่รู้จักจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปสู่สิ่งที่เป็นนามธรรม หรือจากจุดย่อยไปหาจุดใหญ่ ที่เรียกกันว่า การสอนแบบอุปนัย สำหรับการสอนของพระองค์ในเรื่องเกลือ ก็ถือได้ว่าเป็นวิธีการสอนแบบนี้ด้วย เช่นกัน ในอีกประเด็นหนึ่งพระเยซูคริสต์กับสาวกของพระองค์นั้นล้วนแล้วแต่มีพื้นฐานความเชื่อ ของยิว ดังนั้นพวกเขาต้องรู้จักพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมกันเป็นอย่างดี แบ็คซ์เตอร์ (2009) สนับสนุนในเรื่องนี้ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเป็น สิ่งที่พระองค์กับสาวกของพระองค์หรือคนยิวโดยทั่วไปคุ้นเคยเป็นอย่างดีมาอยู่ในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทราบว่าพวกเขาจะมีความเข้าใจเป็นอย่างดีถึงสิ่งที่พระองค์กำลังกล่าวถึง

ผู้ทำวิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อทราบถึง “ความหมายของ ‘เกลือแห่งโลก ในมัทธิว 5:13’ ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว” ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา และทำการอธิบาย วิเคราะห์พระธรรมมัทธิว 5:13 ด้วยการศึกษาต้นฉบับ [Textual Method] การศึกษาเชิง ประวัติศาสตร์ [Historical Method] การศึกษารูปแบบวรรณกรรม [Literal Method] และการศึกษารูปแบบของบรรณาธิการ [Redaction Method] ดังรายละเอียดต่อไปนี้

#### 4.1 ศึกษาต้นฉบับ [Textual Method]

การศึกษาสำเนาจากต้นฉบับของพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยแหล่งข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ต้นฉบับภาษากรีก และพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาอื่น ๆ นำมาเปรียบเทียบเพื่อใช้เป็นแหล่งข้อมูล ดังตารางเปรียบเทียบต่อไปนี้

พระคัมภีร์ต้นฉบับ ภาษากรีก	พระคัมภีร์ฉบับ NRSV	พระคัมภีร์ฉบับ 2011	พระคัมภีร์ฉบับ NTV	พระคัมภีร์ คาทอลิก
Ἕμεῖς	You	ท่านทั้งหลาย	พวกท่าน	ท่านทั้งหลาย
ἐστε τὸ ἅλας	are the salt	เป็นเกลือ	เป็นเสมือนเกลือ	เป็นเกลือ
τῆς γῆς·	of the earth;	แห่งโลก	ของแผ่นดินโลก	ดองแผ่นดิน
ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῆ,	but if salt has lost its taste,	ถ้าเกลือนั้นหมด รสเค็มไปแล้ว	แต่ถ้าเกลือสิ้น ความเค็มแล้ว	ถ้าเกลือจืดไป แล้ว
ἐν τίνι ἀλισθήσεται;	how can its saltiness be restored?	จะทำให้กลับเค็ม อีกได้อย่างไร	จะกลับมาเค็มอีก ได้อย่างไร	จะเอาอะไรมาทำ ให้เค็มอีกเล่า
εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθὲν	It is no longer good for anything	ตั้งแต่นั้นไปก็ ไม่เป็นประโยชน์ อะไร	ในเมื่อหมด ประโยชน์แล้ว	เกลือนั้นย่อมไม่มี ประโยชน์อะไร
ἔξω καταπατεῖσθαι ὐπὸ τῶν ἀνθρώπων.	but is thrown out and trampled under foot.	มีแต่จะถูกทิ้งเสีย ให้คนเหยียบย่ำ”	รังแต่จะถูกทิ้ง และถูกคนเหยียบ ย่ำ	นอกจากจะถูกทิ้ง ให้คนเหยียบย่ำ

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์มัทธิว 5:13

จากการเปรียบเทียบการแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ในฉบับต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ข้อนี้ พบว่า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการเปรียบเทียบทั้ง 4 ฉบับพบข้อแตกต่างกันในเรื่องการใช้ภาษาดังนี้ ฉบับ NTV เลือกใช้คำว่าเป็นเสมือนเกลือ ในขณะที่ฉบับอื่นใช้คำว่าเป็นเกลือ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอื่น ๆ ใช้คำว่า เป็นเกลือแห่งโลก เกลือของโลก แต่ฉบับของคาทอลิกใช้คำที่มีความหมายแตกต่าง และเน้นอย่างชัดเจนว่า ท่านทั้งหลายเป็นเกลือ ดอง แผ่นดิน (มีคำอธิบายเพิ่มเติมของพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับของคาทอลิกจากพระธรรมมาระโก 9:49 กล่าวว่าการดองด้วยเกลือเป็นวิธีถนอมอาหารวิธีหนึ่งเปรียบเสมือนการรักษาความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

แม้ท่ามกลางความทุกข์ยาก) ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วพระคริสตธรรมคัมภีร์คาทอลิกฉบับภาษาไทยใช้คำที่เห็นภาพประโยชน์หรือคุณลักษณะของเกลือได้ชัดเจน แต่ในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยเห็นว่า การใช้คำว่า “ต้องแผ่นดิน” นี้ อาจทำให้ผู้อ่านมองข้ามคุณลักษณะของเกลือในด้านอื่น ๆ ได้ สำหรับการใช้คำและไวยากรณ์ตอนอื่น ๆ มีความใกล้เคียงกัน ในส่วนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอ่านเข้าใจง่ายซึ่งผู้วิจัยไม่ได้นำมาเปรียบเทียบในที่นี้ มีคำอธิบายเพิ่มเติมของข้อพระคัมภีร์นี้ว่า “ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า”

## 4.2 ศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ [Historical Method]

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในเรื่องผู้เขียนและวัตถุประสงค์ของการเขียน รวมทั้งศึกษาถึงสภาพชุมชน สังคม ของพระธรรมมัทธิว 5:13 ดังนี้

### ผู้เขียนและวัตถุประสงค์ของการเขียน

จากพระธรรมมัทธิว 9 :9-13 “*9เมื่อพระเยซูเสด็จเลยตำบลนั้นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป10เมื่อพระองค์ประทับและเสวยอาหารอยู่ในบ้าน มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่น ๆ หลายคน เข้ามาร่วมรับประทานอาหารกับพระเยซู และกับบรรดาสาวกของพระองค์ 11เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาป?” 12เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ 13ท่านจงไปเรียนความหมายของคัมภีร์ข้อนี้ ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป”* พระคัมภีร์ตอนนี้ทำให้เราทราบถึงความเป็นมาของมัทธิวผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิว ชื่อเดิมของท่านคือเลวี บุตรอัลเฟอัส (มก. 2:14) ชาวเมืองคาเปอร์นาอุม ท่านมีชื่อใหม่คือ มัทธิว ซึ่งในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “ของขวัญจากพระเจ้า” (*Gift of Yahweh*) ก่อนมาเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ มัทธิวมีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีให้กับรัฐบาลของโรม ท่านมีฐานะที่ร่ำรวย และเป็นที่ยกของผู้อยู่ในเมืองนั้น แม้ว่าอาชีพของท่านจะเป็นอาชีพหนึ่งที่ผู้คนในสังคมยิวเกลียดชังที่สุด เพราะถือว่าเป็นคนขายชาติ ในส่วนของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้จัดให้คนเก็บภาษีอยู่ในกลุ่มเดียวกับหญิงแพศยา และคนต่างชาติ (มธ. 5:46-47, 18:17) แต่ถึงกระนั้นพระเยซูคริสต์ก็ได้ทรงเรียกท่านให้ติดตามพระองค์ วิเออร์สปี (2010) เขียนไว้ในหนังสือ *จงภักดี (Be Loyal)* สรุปใจความได้ว่า มัทธิวได้เปิดใจของท่านต้อนรับพระเยซูคริสต์ เปิดบ้านของท่านจัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อจะให้เพื่อน ๆ ของตนได้มาพบกับพระเยซู และยังได้เปิดสองมือของท่านสำหรับการทำงานเพื่อพระองค์ มัทธิวได้กลายเป็นคนใหม่ และละทิ้งทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ เดินทางไปทำพันธกิจกับชาวยิวซึ่งกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็นเปอร์เซีย เอธิโอเปีย และซีเรีย

ท่านมัทธิวได้เรียบเรียงพระกิตติคุณมัทธิวให้เป็นพระกิตติคุณสำหรับชาวยิวโดยเฉพาะ โดยมีจุดประสงค์สองประการคือ ประการแรกเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าพระสัญญาของพระเจ้าในเรื่องของพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของชาวยิวในพันธสัญญาเดิมผู้ที่พวกเขารอคอยนั้นสำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์ ชาวนาซาเร็ธ โดยมีคำยืนยันจากเหตุการณ์และข้อพระคัมภีร์ที่พบได้จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจำนวนมาก และประการที่สอง มัทธิวต้องการบอกหรือหนุนใจเพื่อที่จะนำผู้เชื่อชาวยิวให้มีความเข้าใจในเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า (แผ่นดินสวรรค์, แผ่นดินของพระเจ้า) ว่า ผู้ที่จะเป็นประชากรในแผ่นดินนั้น ควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร โดยเฉพาะในหัวข้อคำเทศนาบนภูเขา ท่านได้บันทึกคำสอนของพระเยซู และอธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงวิธีการดำเนินชีวิตใหม่ในแผ่นดินของพระองค์

### สภาพสังคม ชุมชน วัฒนธรรม ประเพณี

ในการศึกษาถึงสภาพแวดล้อมของชาวยิวในยุคนั้น วิยะดา ทัททิกอร์น (1992) กล่าวไว้ในหนังสือ *สำรวจพระคัมภีร์ใหม่ มัทธิว - กิจการ* ว่า ในจำนวนหนังสือกิตติคุณสัมพันธทั้งสามเล่ม (มัทธิว มาระโก ลูกา) พระธรรมมัทธิวได้รับการยอมรับว่าเป็นพระธรรมที่คริสตจักรในยุคแรกใช้อ่าน และเป็นพระธรรมที่ได้รับการอ้างอิงมากกว่าเล่มอื่น ๆ โดยเฉพาะคำเทศนาบนภูเขา ถือว่าเป็นคำสอนอีกตอนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ที่สาวกของพระองค์ใช้ท่องจำอยู่เสมอ และด้วยมีการจัดเรียบเรียงเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ พระธรรมเล่มนี้จึงมีการนำมาใช้สำหรับการสอน การเทศนา และในการนมัสการพระเจ้าของคริสตจักรตั้งแต่ยุคแรก นอกจากนี้มีนักวิชาการที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งของพระธรรมมัทธิวคือ มีการบันทึกถึงประเพณีต่าง ๆ ของชาวยิว โดยที่ไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้อ่านต้องมีความเข้าใจสิ่งเหล่านั้นเป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากผู้อ่านของมัทธิว คือชุมชนคริสเตียนที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางชุมชนชาวยิว ซึ่งแม้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน แต่ก็มี ความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในเรื่องความเชื่อที่พวกเขามีต่อพระเยซูคริสต์ แม้ภายหลังจะมีชาวยิวจำนวนหนึ่งที่ตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ชุมชนคริสเตียนยิว) แต่ก็ยังเป็นชนกลุ่มน้อยที่อยู่ท่ามกลางคนยิว

ไม่เพียงแต่เท่านั้น จากหลักฐานที่มีการกล่าวถึงว่าผู้อ่านซึ่งผู้เรียบเรียงมัทธิวต้องการสื่อสารด้วยนั้นน่าจะเป็นคริสเตียนยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรีย ก็ยังทำให้เห็นภาพแห่งความแตกต่างในอีกภาพหนึ่งคือภาพระหว่างคริสเตียนยิวกับคริสเตียนชาวต่างชาติด้วย ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย (2019) อธิบายว่า ชุมชนคริสเตียนในกิตติคุณมัทธิวเป็นชุมชนที่เปิดต้อนรับสำหรับชาวต่างชาติ เนื่องจากมีการส่งมิชชันนารีออกไปประกาศกับคนต่างชาติในช่วงแรก ๆ ของการเกิดขึ้นของคริสตจักร และแน่นอนว่าในขณะที่อยู่ร่วมชุมชนเดียวกันพวกเขาย่อมพึ่งพาอาศัยกันและกัน ด้วยการเกื้อหนุน แบ่งปัน และช่วยเหลือ แม้จะมีความแตกต่างในด้านวัฒนธรรม การปฏิบัติและความเชื่อ จนนำมาถึงความขัดแย้งบ้างก็ตาม ดังนั้นนอกจากการให้คริสเตียนชาวยิวเข้าใจว่าพระเยซูคริสต์คือพระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยแล้ว มัทธิวยังอธิบายถึงการดำเนินชีวิตในแบบของคนแห่งแผ่นดินของพระเจ้า เพื่อที่

ต้องการแก้ไขความขัดแย้งในเรื่องข้อปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตระหว่างคริสเตียนยิวกับคริสเตียนชาวต่างชาติ รวมทั้งเพื่อให้ชุมชนคริสเตียนยิวแห่งนี้เปิดใจต้อนรับชาวต่างชาติตามพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ซึ่งมีพันธกิจไว้

#### 4.3 ศึกษาแบบวรรณกรรม (Literal Method)

เพื่อการอรรถวิเคราะห์พระธรรมตอนนี้อย่างเข้าใจและถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนพระธรรมมัทธิว ผู้วิจัยได้เลือกคำและวลีที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ประกอบด้วยคำที่น่าสนใจ 4 คำ คือคำว่า “ท่านทั้งหลาย” “เกลือ” “โลก” และคำว่า “หมดรสเค็ม” โดยทำการศึกษาความหมายจากรากศัพท์เดิมในภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้เขียนพระธรรมมัทธิวใช้สำหรับบันทึก และศึกษาจากหนังสืออรรถาธิบาย รวมทั้งศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสามารถเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของคำเหล่านี้ได้มากยิ่งขึ้น

**ท่านทั้งหลาย** คำนี้ในภาษากรีกใช้คำว่า *Ἑμεῖς* [Hy-meis] มีรากศัพท์มาจากคำว่า *σὺ* [Su] ซึ่งมีความหมายว่า คุณ เธอ โดย *Ἑμεῖς* อยู่ในรูปของพหูพจน์ จึงมีความหมายว่า พวกท่าน พวกคุณ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับที่เลือกศึกษา (2011) ใช้คำว่า ท่านทั้งหลาย ซึ่งมีนักวิชาการตั้งข้อสังเกตและทำการศึกษาว่า “ท่านทั้งหลาย” ที่พระเยซูตรัสถึงนี้น่าจะหมายถึงใคร จากการศึกษาพบว่ามีความคิดอยู่สองประเด็น โดยประเด็นแรกอ้างจากการบันทึกในมัทธิว 5:1ข ว่า “พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและเมื่อประทับแล้ว *เหล่าสาวก* ของพระองค์มาเฝ้าพระองค์” ในที่นี้พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาษากรีกใช้คำว่า *οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ* จึงมีผู้เสนอแนวคิดว่าคำว่า ท่านทั้งหลายในที่นี้หมายความถึงเฉพาะสาวกของพระองค์ โดย Morris (1992) เสนอว่า การใช้คำว่า *Ἑμεῖς* เป็นการกล่าวถึงอย่างเฉพาะเจาะจง พระเยซูไม่ได้หมายถึงประชาชนทั่ว ๆ ไป แต่น่าจะหมายถึงผู้ที่เป็นสาวกของพระองค์เท่านั้น แต่ก็มีผู้ที่เห็นแตกต่างว่าพระเยซูไม่ได้สอนเรื่องนี้เฉพาะบรรดาสาวกของพระองค์เท่านั้นเช่น บาร์เปียร์ (2004) กล่าวว่า พระเยซูทรงตรัสกับผู้ติดตามพระองค์ซึ่งมีจำนวนมาก โดยอ้างจากบริบทของพระธรรมมัทธิว 4:25 “และมีมหาชนติดตามพระองค์ซึ่งมาจากแคว้นกาลิลี แคว้นทศบุรี กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก” มัทธิว 5:1ก “เมื่อทอดพระเนตรเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา” จากบทสรุปของคำเทศนาบนภูเขาใน มัทธิว 7:28 “เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ฝูงชน ก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” ในที่นี้คำว่า มหาชน และคำว่า ฝูงชน จากข้อพระคัมภีร์ทั้งสามตอนใช้คำในภาษากรีกคำว่า *ὄχλοι πολλοὶ, τοὺς ὄχλους* และ *οἱ ὄχλοι* ตามลำดับ ในขณะที่ Stanton (1992) กล่าวสรุปในเรื่องนี้จากหนังสือ *A Gospel for a New People : Studies in Matthew* ว่า คำสอนของพระเยซูตอนนี้เล็งไปถึงชนทุกชาติที่ได้ฟังคำตรัสของพระองค์ (มธ. 28:18-20)

**เกลือ** ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษากรีกใช้คำว่า *ἅλας* [ha-las] และในฉบับภาษาฮีบรูใช้คำว่า *מֶלַח* [me-lakh] นอกจากนี้จากการศึกษา พบว่ามีการบันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอิกธีรรม จากสือราค 39:26 ได้กล่าวถึงเกลือว่าเป็น 1 ใน 10 สิ่งของความต้องจำเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตของชาวยิว หรือของผู้คนในแถบปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้แก่ น้ำ ไฟ เหล็ก **เกลือ** แป้งสาลี น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำองุ่น น้ำมันมะกอก และเสื้อผ้า (Brown, 1990) ในส่วนของรายละเอียดเกี่ยวกับเกลือ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยกล่าวถึงลักษณะ ความสำคัญ และการกล่าวถึงเกลือในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ไว้อย่างละเอียดในบทที่ 2 ของงานค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้คือ สำหรับชาวยิว เกลือถือเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะไม่เพียงแต่นำเกลือมาใช้สำหรับปรุงรสอาหารเท่านั้น แต่มีธรรมเนียมปฏิบัติกำหนดให้ใช้เกลือสำหรับการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้า นอกจากนี้ยังใช้เกลือสำหรับการรักษา และเกลือยังมีภาพที่แสดงถึงการถูกแช่สับด้วย แต่เหนือสิ่งอื่นใดสำหรับชนชาติยิว ซึ่งมีความมั่นใจในชนชาติของตนว่าเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ให้เป็นชนชาติของพระองค์นั่นคือ พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพันธสัญญาเกลือแก่บรรพบุรุษของเขา ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเป็นความหวัง และเป็นความเชื่อของชนชาตินี้ว่า พระองค์จะทรงเป็นผู้ปกป้อง ดูแล และอวยพระพรแก่ชนชาตินี้ตลอดไป

**โลก** ในภาษากรีกใช้คำว่า *γῆς* [ges] มาจากรากศัพท์คำว่า *γῆ* , *ἡ* [gé] พบการแปลในภาษาไทยด้วยคำว่าเมือง [country] 2 ครั้ง, โลก [earth] 165 ครั้ง, earthly 1 ครั้ง, แผ่นดิน [ground] 20 ครั้ง, ดินแดน [land] 46 ครั้ง, ดิน [soil] 16 ครั้ง พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมดจำนวน 252 ครั้ง โดยพบในพระธรรมมัทธิวถึง 43 ครั้ง คำนี้ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า *אֶרֶץ* [eh'-rets] มีความหมายที่กว้างมากกว่าในภาษากรีก เพราะถูกใช้รวมไปถึงความหมายของคำว่าประเทศและพื้นดินด้วย เฟลล์มิง (1992) ให้ความหมายของโลกไว้ว่า คำว่าโลกอาจหมายถึงโลกที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างขึ้น หรือโลกที่มนุษย์อาศัยอยู่ แต่เนื่องด้วยความบาปโลกจึงเป็นที่แห่งหนึ่งที่มาตราตนาเข้ามาครอบครอง ดังนั้นจึงพบว่าในพระคริสตธรรมคัมภีร์เมื่อมีการกล่าวถึงโลกจะเปรียบเสมือนสิ่งที่ชั่วร้าย และเป็นสิ่งที่ต่อสู้กับพระเจ้า (ยก. 4:4; 1ยอ. 2:15) โลกในความหมายนี้จึงหมายถึง โลกแห่งมนุษย์คนบาป รวมถึงความบาปทั้งปวงด้วย ในพระธรรมมัทธิว 6:31-34 ได้เตือนให้ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าระมัดระวังที่จะไม่กระทำหรือกระวนกระวายในสิ่งที่เป็นของโลก หรือการระวางที่จะไม่คิดแบบโลก รวมทั้งการตั้งบัพญญูติเพื่อป้องกันการให้ตนเองพ้นจากการกระทำชั่วที่เรียกว่าเป็น “ฝ่ายโลก”

**หมตธเค็ม** ในภาษากรีกใช้คำว่า *μωρανθη* [mo-ran-the] มีรากศัพท์มาจากคำว่า *μωραίνω* [mó-rai-nó] คำนี้มีความหมายตรงตัวว่า *to be foolish* หมายถึง ทื่อ ฉะเฉย โง่เขลา ทำสิ่งที่ไม่ดี ในภาษาฮีบรูและภาษาอารเมคเป็นการเล่นคำ สามารถแปลได้ 2 ความหมายคือ ไร้รสชาติ (จืดชืด) หรือเป็นคนโง่เขลา พบการใช้คำนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เพียง 4 ครั้ง คือใช้ในความหมาย



ของการหมตรสเค็ม หรือการกลายเป็นสิ่งที่จืดชืด จากพระธรรมมัทธิว 5:13 และลูกา 14:34 สำหรับความหมาย โง่งเงลา พบในพระธรรมโรม 1:22 “ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่งเงลาไป” และพบใน 1 โครินธ์ 1:20 “พระเจ้าทรงทำให้ปัญญาฝ่ายโลกเป็นความโง่งแล้วไม่ใช่หรือ” จากการศึกษาพบว่าวลี “เกลือที่หมตรสเค็ม” มีนักวิชาการได้กล่าวถึงเป็นอย่างมาก ธวัช เย็นใจ (2018) กล่าวในหัวข้อนี้ว่า เกลือที่หมตรสเค็ม คือเกลือมาซีเรีย ซึ่งเมื่อถูกฝนและแดด หรือเก็บไว้นาน จะทำให้ความเค็มเสื่อมลง ในขณะที่ Osborne (2014) แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า เกลือไม่สามารถสูญเสียคุณสมบัติในความเค็มของมันได้ ตรงกับการนำเสนอของ แกรสมิค (2006) ที่ว่า เกลือหมตรสเค็ม คือเกลือที่สกปรกและหยาบ ซึ่งเป็นขยะจากนาเกลือที่มักจะถูกทิ้งจนเหลือแต่ซากของผลึกเหมือนเกลือ แต่ไม่มีรสชาติ เช่นเดียวกับ France (2007) ได้พูดถึงวลี “เกลือที่หมตรสเค็ม” ว่าเป็นคำพูดที่ดูสับสน (เหมือนกับการที่เราพูดว่าน้ำไม่มีความเปียก) เพราะถ้าเกลือไม่มีรสเค็ม ก็แสดงว่าสิ่งนั้นก็ไม่ใช่เกลือ

จากการศึกษาสามารถสรุปในเรื่องนี้ได้ว่า เกลือบริสุทธิ์จะไม่สูญเสียรสชาติหรือความเค็มของเกลือแม้ว่าจะถูกเก็บไว้เป็นเวลานาน แต่กรณีของเกลือที่หมตรสเค็มในเวลานั้น ผู้อ่านปัจจุบันต้องทำความเข้าใจว่าเกลือที่ถูกใช้ในยุคโบราณผลิตมาจากทะเลตาย และไม่ได้ผ่านกระบวนการเช่นเดียวกับการผลิตเกลือในปัจจุบัน เกลือจึงไม่ได้เป็นเพียงแคโซเดียมคลอไรด์เท่านั้น แต่เต็มไปด้วยส่วนประกอบของแร่ธาตุอื่น ๆ เจือปนอยู่ด้วย บางครั้งเกลือที่แท้จริงจะถูกชะล้างออกไป โดยทิ้งไว้เหลือแต่แร่ธาตุที่ไร้ประโยชน์ ไม่มีความเค็มหลงเหลืออยู่เลย และไม่มีประโยชน์ที่จะนำไปทำอะไรได้อีกนอกจากการโยนทิ้งเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

#### 4.4 ศีการูปแบบของบรรณาธิการ (Redaction Method)

การศึกษารูปแบบของบรรณาธิการในพระธรรมตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาอย่างละเอียดในบทที่ 2 โดยได้นำเสนอถึงความหมายเพื่อนำมาเปรียบเทียบและสร้างความเข้าใจเพิ่มเติมในเรื่องเกลือจากการศึกษาในข้อพระคัมภีร์ที่มีการกล่าวถึงเรื่องเกลือจากพระธรรมมาระโกและพระธรรมลูกาก่อนที่จะนำมาเปรียบเทียบกับพระธรรมมัทธิว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

##### 4.4.1 ศึกษาจากพระธรรมมาระโก

*49 เพราะว่าคุณทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับคลุกด้วยเกลือ*

*50 เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหมตรสเค็มแล้วจะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร*

*ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัวและจงอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”*

(มก. 9:49-50)

### ความหมายของเกลือ

ผู้เรียบเรียงพระธรรมมาระโกต้องการบอกผู้อ่านว่า การเป็นสาวกที่ดีของพระเยซูคริสต์นั้น พวกเขาต้องพบกับเหตุการณ์ที่ต้องอาศัยความพยายามและความอดทนอย่างมาก ดังนั้นในพระธรรมมาระโกจึงบันทึกคำสอนเรื่องเกลือของพระเยซูคริสต์ไว้เป็นคำสอนสุดท้าย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่อยู่ในช่วงเวลาขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำพันธกิจในแคว้นกาลิลี โดยพระเยซูคริสต์ทรงตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาจะต้องถูกเคঁลด้วยเกลือและชำระด้วยไฟ” ซึ่งในเรื่องนี้มีการกล่าวถึงไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่า สิ่งที่ถูกเคঁลด้วยเกลือก็คือเครื่องหอม “จงผสมเครื่องหอมปรุงตามวิธีการของช่างปรุง เจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์”(อพย. 30:35) และสำหรับการถวายธัญบูชาต้องถวายพร้อมกับเกลือ “ท่านจงปรุงบรรดาธัญบูชาโดยใส่เกลือ ห้ามให้เกลือแห่งพันธสัญญากับพระเจ้าของท่านขาดเสียจากธัญบูชาของท่าน จงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของท่าน” (ลวต. 2:13) จึงสรุปได้ว่าการถูกเคঁลด้วยเกลือจึงมีความหมายถึงการมอบถวาย การมีชีวิตที่เป็นเครื่องถวายบูชาที่พอพระทัยแด่พระเจ้า นอกจากนี้พระธรรมมาระโกได้กล่าวถึงเกลืออีกสองครั้ง แต่กล่าวถึงโดยมีเนื้อหาที่ไม่ต่อเนื่องกันคือกล่าวว่าเกลือเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งเกลือดีในความหมายนี้น่าจะหมายถึงเกลือที่มีความเค็ม เป็นเกลือที่ไม่ได้ดูเพียงรูปร่างหรือลักษณะภายนอกว่าเป็นเกลือเท่านั้น แต่มีรสเค็ม ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เฉพาะของเกลือ พระเยซูทรงตรัสสั่งสาวกของพระองค์ว่า จงมีเกลืออยู่ในตัวจึงหมายถึงการรักษาคุณสมบัติที่ดี ซึ่งคือการรักษาคุณสมบัติของความเป็นคริสเตียนไว้ ดังนั้นการเป็นเกลือคือสิ่งที่ทำให้พวกเขามีความแตกต่างจากผู้ที่ไม่ได้ติดตามพระองค์ และด้วยเกลือที่พวกเขามีนั้น จะทำให้พวกเขายังคงรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขได้

#### 4.4.2 ศึกษาจากพระธรรมลูกา

34 “เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร?

35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ก็ไม่ได้ มีแต่จะถูกเอาไปโยนทิ้งเท่านั้น

*ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด”*

(ลก. 14:34-35)

### ความหมายของเกลือ

ผู้เรียบเรียงพระธรรมลูกานำคำตรัสของพระเยซูคริสต์ในเรื่องเกลือมาวางไว้ในบริบทที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนผู้ที่ติดตามพระองค์ถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และการเสียดสละของผู้ที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้น เป็นการกล่าวถึงผู้ที่ติดตามพระองค์ว่า ควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร และพวกเขาจะพบกับอะไรบ้าง เพราะไม่เพียงแต่พระพรที่พวกเขาจะได้รับจากพระองค์เท่านั้น แต่พวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก และต้องพร้อมที่จะเสียดสละและถวายทุกสิ่งที่มีค่ารวมทั้งชีวิตของตนเองเพื่อการรับใช้พระองค์ เช่นเดียวกับเกลือที่เป็นสิ่งดีและมีประโยชน์ แต่ถ้าไม่สามารถรักษาความเป็นเกลือไว้ได้ ก็จะไม่มีความหมายใดๆ เลย ในที่นี้จะพบว่าลูกาได้กล่าวถึงเกลือโดยไม่มีคำอธิบายถึงที่ไปที่มาของเกลือ

ตามความเข้าใจของชาวยิว ซึ่งมีความแตกต่างจากพระธรรมมัทธิว แต่เป็นการสื่อให้เข้าใจถึงความหมายหรือละไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความสำคัญของเกลือและการใช้งานโดยปกติของเกลือ

จากการศึกษารูปแบบของบรรณาธิการจากผู้เรียบเรียงพระกิตติคุณสัมพันธ์ ทำให้พบข้อแตกต่างทั้งการใช้คำ บริบท และความหมายซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจได้มากขึ้น จึงขอเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ทั้งสามตอนเพื่อให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนดังตารางเปรียบเทียบต่อไปนี้

มัทธิว 5:13	มาระโก 9:49-50	ลูกา 14:34-35
13“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะถูกทิ้งเสียให้คนเหยียบย่ำ”	49เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับคลุกด้วยเกลือ 50เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหมดรสเค็มแล้วจะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัวและจงอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”	34“เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร? 35จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ก็ไม่ได้ มีแต่จะถูกเอาไปโยนทิ้งเท่านั้น ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด”
13“You are the salt of the earth; but if salt has lost its taste, how can its saltiness be restored? It is no longer good for anything, but is thrown out and trampled under foot.	49“For everyone will be salted with fire. 50Salt is good; but if salt has lost its saltiness, how can you season it? Have salt in yourselves, and be at peace with one another.”	34“Salt is good; but if salt has lost its taste, how can its saltiness be restored? 35It is fit neither for the soil nor for the manure pile; they throw it away. Let anyone with ears to hear listen!”
13 Ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθὲν ἔξω καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.	49 πᾶς γὰρ πυρὶ ἀλισθήσεται. 50 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἀναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλα, καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.	34 Καλὸν οὖν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ καὶ τὸ ἅλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀρτυθήσεται; 35 οὔτε εἰς γῆν οὔτε εἰς κοπρίαν εὐθετόν ἐστιν· ἔξω βάλλουσιν αὐτό. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์จากกิตติคุณสัมพันธ์

จากการศึกษาถึงรูปแบบการเขียนและความหมายที่พบจากหนังสือพระกิตติคุณสัมพันธ์ที่บันทึกคำสอนของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับเรื่องเกลือ พบว่าในพระธรรมมัทธิว 5:13 มีความคล้ายคลึงกับพระธรรมลูกา 14: 34-35 มากกว่าด้วยหลายประการเช่น ในพระธรรมมัทธิว และพระธรรมลูกา ใช้คำว่าถ้าเกลือสูญเสียรสชาติ [salt has lost its taste] *ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ* แต่พระธรรมมาระโกใช้คำว่าสูญเสียความเค็ม [salt has lost its saltiness] *ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἀναλον γένηται* อีกประการหนึ่งพระธรรมมัทธิวและพระธรรมลูกากล่าวถึงเกลือในรูปประโยคของการเป็นผู้ถูกกระทำ โดยกล่าวว่าเกลือที่ไม่มีรสเค็มแล้วจะถูกทำให้กลับมาเค็มอีกได้อย่างไร “how can its saltiness be restored?” แต่สำหรับพระธรรมมาระโกเน้นที่ตัวบุคคลว่าคุณจะทำให้เกลือมีรสชาติได้อย่างไร นอกจากนี้พระธรรมมัทธิวและพระธรรมลูกา ได้มีการเพิ่มรายละเอียดด้วยการกล่าวถึงเกลือที่สูญเสียรสชาติว่า จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ต้องโยนทิ้งเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีความแตกต่างกับพระธรรมมาระโก 9:50 ที่ไม่บันทึกถึงเรื่องนี้ แต่บันทึกถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ในรูปประโยคของคำสั่ง [present imperative active] ที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงมีเกลืออยู่ในตัว” *ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλα* และอธิบายต่อด้วยการให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างสงบสุข

ในการศึกษาถึงเบื้องหลังของหนังสือกิตติคุณสัมพันธ์ที่บันทึกถึงเรื่องเกลือทั้งพระธรรมมัทธิวมาระโก และลูกา พบว่าการกล่าวถึงเรื่องเกลือมีความแตกต่างกัน โดยแต่ละเล่มมีความสอดคล้องกับผู้เขียน ลักษณะการเขียน วัตถุประสงค์ของผู้เขียน และผู้อ่านพระกิตติคุณของแต่ละเล่มอย่างชัดเจน ในพระธรรมมัทธิว ผู้เรียบเรียงได้วางเรื่องเกลือไว้ในคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซู โดยเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงเรียกสาวกของพระองค์แล้ว และพระองค์กำลังอธิบายให้ผู้ติดตามพระองค์ได้เข้าใจถึงรายละเอียดของแผ่นดินสวรรค์ สำหรับวลี “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” กล่าวถึงเพียงแห่งเดียวคือในพระธรรมมัทธิวเท่านั้น โดยประโยคนี้ไม่ใช่ประโยคคำสั่ง แต่เป็นการระบุอย่างชัดเจนว่าผู้ที่ติดตามพระองค์นั้นเป็นเกลือแห่งโลกโดยธรรมชาติอยู่แล้ว พระธรรมมัทธิวไม่ต้องมีคำอธิบายเพิ่มเติมใด ๆ เพราะผู้อ่านคือชาวยิว ซึ่งมีความรู้และความเข้าใจถึงความสำคัญและความเป็มาของเกลือในพระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเป็นอย่างดี ในขณะที่พระธรรมมาระโกเขียนถึงคริสเตียนใหม่ซึ่งเป็นชาวต่างชาติในกรุงโรม ดังนั้นพระธรรมมาระโกจึงมีการทำความเข้าใจเรื่องเกลือบ้าง เพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจว่าการถูกเคล้าด้วยเกลือนั้นคืออะไร เพื่อผู้อ่านซึ่งเป็นผู้เชื่อที่มีจำนวนไม่มากนัก จะเลือกวิถีทางในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากผู้อื่นซึ่งถือเป็นคนกลุ่มใหญ่ คือการรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียว และการดำเนินชีวิตอย่างสงบสุขท่ามกลางชุมชนนั้น ในขณะเดียวกันเพื่อการสื่อสารกับผู้อ่านให้รู้ว่าพวกเขาต้องพบกับความทุกข์ยากในการกดขี่ข่มเหง พระธรรมมาระโกจึงได้อธิบายถึงเรื่องไฟและเกลือควบคู่ไปด้วยกัน สำหรับพระธรรมลูกา การพูดถึงเรื่องเกลือนั้นถูกวางให้อยู่ในบริบทที่ต่อเนื่องจากคำตรัสของพระเยซูเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และการเป็นสาวกของ

พระองค์ด้วยการเสียสละสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของตน เพื่อยืนยันความเชื่อและการติดตามพระองค์ ด้วยความละเอียดของผู้เขียนจึงพบว่า ในพระธรรมลูการมีการเพิ่มเติมด้วยการกล่าวถึงเกลือที่ไม่มีสภาพของความเป็นเกลือคือ เกลือที่ไร้ซึ่งความเค็มนั้นต้องถูกทิ้งไป จากการศึกษาถึงความสำคัญของเกลือในยุคโบราณที่ผ่านมา ฮีโอฟิลัสผู้อ่านพระธรรมลูกาซึ่งเป็นชาวโรมันที่มีความรู้ ย่อมจะเข้าใจพอที่จะทราบและเห็นถึงความสำคัญของเกลือได้เป็นอย่างดี

## บทที่ 5

### สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ถึงความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว โดยผ่านทางการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ หนังสืออธิบาย หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปผลการวิจัยและสะท้อนเข้าสู่บริบทของคริสเตียนในปัจจุบันด้วยการอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะจากการวิจัย รวมทั้งนำเสนอข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไปดังนี้

#### 5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปผลการวิจัยในสามประเด็นได้แก่ ความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลกสำหรับชุมชนชาวยิว ใครเป็นเกลือแห่งโลก และเกลือที่หมดรสเค็ม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

##### 5.1.1 ความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลกสำหรับชุมชนชาวยิว

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าผู้เรียบเรียงมัทธิวก่อถึงเรื่องเกลือโดยไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติม เนื่องจากทราบว่าผู้ที่อ่านพระธรรมมัทธิวนั้นมีความรู้ความเข้าใจ ถึงความหมายซึ่งมีมากกว่าผู้คนในปัจจุบันที่ได้ฟังหรืออ่านประโยคนี้อย่างแน่นอน ความหมายนั้นคืออะไร พระเยซูคริสต์ทรงต้องการให้ผู้ที่ติดตามพระองค์เข้าใจและตอบสนองอย่างไร จากการศึกษาถึงเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ สภาพสังคม วัฒนธรรมและประเพณี และรูปแบบบรรณกรรมของพระธรรมมัทธิว พบว่าจากจุดประสงค์ที่ผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวต้องการสื่อสารกับคริสเตียนชาวยิวเป็นพิเศษ จึงทำให้มีการเน้นในเรื่องธรรมเนียมและการปฏิบัติของชาวยิวตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส รวมทั้งการอ้างอิงคำทำนายที่เคยอ้างไว้ในพันธสัญญาเดิมที่สำเร็จในพระเยซูคริสต์เป็นอย่างมาก ในขณะที่เดียวกันก็มีการละไว้ในฐานที่เข้าใจในเรื่องดังกล่าว โดยไม่มีการบอกรายละเอียดมากนักเพราะถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกคนในเวลานั้นมีความเข้าใจเป็นอย่างดี

เมื่อได้ศึกษาบริบทใกล้และไกลของพระธรรมตอนนี้ ผู้เรียบเรียงพระธรรมมัทธิวได้บรรจุให้อยู่ในหมวดคำสอนของพระเยซูคริสต์หัวข้อคำเทศนาบนภูเขา ทำให้มองเห็นภาพของความต่อเนื่องที่พระเยซูทรงตรัสประโยคนี้นี้กับผู้ติดตามพระองค์ โดยในคำสอนเรื่องผู้เป็นสุขพระองค์ได้ทรงอธิบาย

ถึงสิ่งที่จะพวกเขาจะได้พบและคุณสมบัติที่พวกเขาต้องมี (มธ. 5:3-12) และในคำสอนเรื่องการเป็นเกลือ และแสงสว่าง เป็นการบอกถึงประโยชน์หรือคุณค่าของพวกเขาที่มีต่อโลกนี้ (มธ. 5:13-14)

เพื่อความเข้าใจว่าชุมชนชาวยิวแห่งนี้มีพื้นฐานหรือความเข้าใจถึงประโยชน์และเห็นคุณค่าของเกลืออย่างไรบ้าง ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งจากภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ทุกข้อ ที่มีการกล่าวถึงเรื่องเกลือว่า เกลือมีความสำคัญและมีบทบาทอย่างไรบ้าง สามารถสรุปคุณสมบัติของเกลือ และนำมาสู่ความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลกตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิวได้ด้วยคำ 5 คำ (5ก) ได้แก่ กลมกล่อม เก็บรักษา การมอบถวาย กาลนิรันดร์ และการทนทุกข์ โดยอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

**1. กลมกล่อม [Seasoning]** เกลือเป็นเครื่องปรุงรสอาหารให้มีรสชาติ การประกอบอาหารทุกประเภท แม้แต่การทำอาหารหวานก็ต้องใส่เกลือ เพื่อให้อาหารมีรสชาติที่ดีหรือทำให้อาหารมีรสชาติที่กลมกล่อม จากพระธรรมโยบ 6:6 “จะกินของจืดโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ? หรือไขขาวจะมีรสชาติอะไร?” จากการศึกษาพบว่าเกลือเป็นเครื่องปรุงอาหาร ที่อยู่คู่กับการทำอาหารของมนุษย์มาตั้งแต่ยุคโบราณ กระทั่งในปัจจุบันก็พบว่าผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ทุกประเภทต้องใช้เกลือเป็นส่วนผสม ความหวานของน้ำตาลจะเด่นชัดขึ้นด้วยรสเค็มของเกลือ เกลือทำให้รสชาติของส่วนผสมอื่นเด่นขึ้น ทำให้อาหารมีกลิ่นและรสชาติขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยขจัดความไม่มีรสชาติในอาหารให้หมดไป

เปาโลได้นำคุณสมบัติของเกลือในข้อนี้ หนุนใจกับผู้เชื่อในเมืองโคโลสีว่า ให้พวกเขา รมัตถะวังในการใช้วาจาหรือคำพูดว่า “จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ปรุงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะตอบแต่ละคนอย่างไร” (คส. 4:6) สำหรับชาวยิวแล้ว จากคำตรัสของพระเยซูคริสต์ ด้วยคุณสมบัติของเกลือในข้อนี้ย่อมทำให้พวกเขาได้สำรวจถึงชีวิตของตนเองว่าพวกเขาได้ดำเนินชีวิตแบบเกลือหรือไม่ พวกเขามีอิทธิพลต่อสังคมชุมชนที่เขายู่อย่างไร ไม่เพียงแต่การใช้คำพูดดังที่เปาโลได้กล่าวในพระธรรมโคโลสีเท่านั้น แต่หมายถึงการสำแดงในทุกด้านของชีวิตด้วยความถ่อมใจว่าแม้บางครั้งเป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่ผู้คนอาจมองไม่เห็น เกลือทำงานของมันอย่างเงียบ ๆ แต่ทรงพลัง ทั้งนี้เพื่อให้ทราบรสชาติอื่นได้ชัดเจนขึ้น ดังนั้นความเป็นเกลือในความหมายนี้บ่งบอกว่าโลกนี้ไม่สามารถขาดเกลือได้ แต่การเป็นเกลือที่ดีนั้นต้องสำแดงสรรพคุณออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ ด้วยการมีอิทธิพลหรือมีผลต่อสิ่งที่อยู่รอบข้าง และต้องเป็นอิทธิพลในทางที่ดีเท่านั้น

**2. เก็บรักษา [Preserving]** เกลือเป็นสิ่งที่ช่วยเก็บรักษาหรือถนอมอาหารให้มีอายุยาวนานขึ้น รวมทั้งถูกใช้เป็นยาฆ่าเชื้อหรือรักษาโรค หัวข้อนี้ถูกบันทึกไว้พระธรรมเอเสเคียล 16:4 “พูดถึงการกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้น เราไม่ได้ตัดสายสะดือของเจ้า และไม่ได้ล้างเจ้าให้สะอาดด้วยน้ำ ไม่ได้ถูเจ้าด้วยเกลือ และไม่ได้พันเจ้าด้วยผ้า” จากการศึกษาในเรื่องนี้พบว่า เป็นเรื่องที่คุณคนในยุคสมัยนั้นทำกันอย่างปกติ และแม้ในปัจจุบันการแพทย์สมัยใหม่จะพัฒนาไปอย่างมากแล้วแต่ก็ยังพบว่ายังมีบางชุมชนในประเทศแถบอาหรับที่ยังมีการใช้น้ำเกลือสำหรับเด็กที่เกิดใหม่อยู่โดยเชื่อว่าน้ำเกลือช่วย

ในการฆ่าเชื้อเพื่อทำให้สะอาด เกลือช่วยทำให้แห้ง เสริมสร้างความแข็งแรงให้กับผิวของเด็ก ทำให้ผิวของเด็กเกิดใหม่แห้งและกระชับ เมื่อได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องนี้ผู้วิจัยพบว่าในวงการของผู้ประกอบอาหารเกลือช่วยป้องกันการเจริญเติบโตของแบคทีเรียที่ไม่ต้องการ ในขณะที่ในกลุ่มของผู้เลี้ยงปลาคราฟยืนยันว่าการใส่เกลือในบ่อปลาด้วยสัดส่วนที่พอดีจะช่วยรักษาปลาที่มีบาดแผลบริเวณลำตัว เช่น การตกเลือดที่เกิดจากการติดเชื้อแบคทีเรียหรือการติดเชื้อโปรโตซัวบริเวณบาดแผลได้ ทำให้บาดแผลไม่ลุกลาม และช่วยให้ปลามีสุขภาพดีขึ้น

จากการศึกษาในความหมายที่ว่าเกลือช่วยหรือชะลอในการเสื่อมของเนื้อเยื่อ เกลือรักษาและยับยั้งการแพร่กระจายของความเสียหายที่จะเกิดขึ้น การเป็นเกลือในความหมายนี้กำลังบ่งบอกชาวียิวว่าพวกเขาจะเป็นเกลือที่อยู่ในขวดเฉย ๆ ไม่ได้ แต่มีหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายพวกเขาต้องมีความรับผิดชอบต่อผู้คนและสังคมรอบข้าง ด้วยการเข้าไปอยู่ในกลไกหรือกระบวนการของการรักษาการยับยั้งความผิดพลาด หรือความบาปที่เกิดขึ้นในโลกนี้ รวมทั้งมีส่วนช่วยซ่อม ช่วยเสริม และช่วยทำให้โลกนี้ดีขึ้น

**3. การมอบถวาย [Offering]** เกลือเป็นส่วนหนึ่งของการถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าสำหรับชนชาติยิวแล้วในเรื่องนี้ถือเป็นคำสั่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติตามเพราะถูกกำหนดไว้ในข้อปฏิบัติของโทราห์ “จงผสมเครื่องหอมปรุงตามวิธีการของช่างปรุง เจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์” (อพย. 30:35) จงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของท่าน” (ลวต. 2:13) นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงในพระธรรมเอเสเคียล 43:24 “เจ้าจงนำมาถวายเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือโรยลงบนนั้น และถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์” และจากพระธรรมเอเสรา 6:9 และ 7:22 ทำให้ทราบว่าการใช้เกลือสำหรับการถวายเครื่องเผาบูชาของคนอิสราเอลหรือชาวียิวนั้นเป็นที่รู้จักกันไม่เฉพาะแต่พวกยิวเท่านั้น แม้แต่ชาวต่างชาติก็ทราบและเห็นถึงความสำคัญในการใช้เกลือในกรณีนี้เช่นเดียวกัน

ในความหมายนี้จากการศึกษาพบว่าเกลือเป็นภาพแห่งการมอบถวาย และเกลือบ่งบอกถึงสิ่งที่มีมอบถวายแด่พระเจ้าว่าต้องเป็นสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเป็นการมอบถวายแด่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ การถวายของชาวียิวทุกครั้งจะไม่สมบูรณ์ถ้าไม่มีเกลือ เช่นเดียวกันกับในชีวิตของพวกเขาเมื่อพระเยซูคริสต์ตรัสว่าพวกเขาเป็นเกลือ หมายถึงพวกเขาต้องดำเนินชีวิตด้วยการรักษาความบริสุทธิ์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และมอบถวายหมดทั้งชีวิตให้กับพระเจ้า ติดตามพระองค์แม้พบกับความทุกข์ยาก เพราะการเป็นเกลือแห่งโลกไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะได้รับการยอมรับจากโลกในทุกเรื่อง แต่เกลือต้องยอมสละตนเอง ถูกละลาย ยอมถูกเปลี่ยนแปลง ถ้าเกลือไม่ยอมเปลี่ยนแปลง แสดงว่ายังไม่ได้ทำหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์แบบ

**4. กาลนิรันดร์ [Everlasting]** เกลือเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาที่มั่นคงและนิรันดร์ ในหัวข้อนี้จากการศึกษาถึงเบื้องหลังข้อพระคัมภีร์ที่ปรากฏ สามารถแบ่งการใช้เกลือเป็นเครื่องหมายของกาลนิรันดร์ ได้สองประเด็น ได้แก่ พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ดาวิด ผู้เป็นเสมือน



ตัวแทนของชนชาติอิสราเอล จากพระธรรม 2 พงศาวดาร 13:5 กล่าวว่า “พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ประทานตำแหน่งพระราชานืออิสราเอลเป็นนิตยแก่ดาวิด และบุตรหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ?” และพันธสัญญาที่เป็นกาลนิรันดร์ซึ่งพระเจ้า ได้ทรงกระทำกับอาโรน ในฐานะที่อาโรนเป็นตัวแทนของปุโรหิตและคนเลวี “เครื่องถวายทุกอย่าง ที่บริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลถวายแด่พระยาห์เวห์ เราให้แก่เจ้า และแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นส่วน แบ่งที่กำหนดถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์สำหรับเจ้าและ พงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วย” (กตว. 18:19)

เป็นที่ทราบกันดีว่าสำหรับชนชาติยิวนั้น พวกเขามีความเชื่อมั่นในการเป็นชนชาติที่ได้รับ การทรงเลือกจากพระเจ้า ให้เป็นผู้ที่ได้รับพระพรและนำพระพรไปสู่ชนชาติทั่วโลก เมื่อพระเยซูคริสต์ ย้ำกับพวกเขาในเรื่องการเป็นเกลือ เป็นการย้ำและเพิ่มความเชื่อมั่นถึงพันธสัญญานิรันดร์ของพระเจ้า ที่มีต่อชนชาติของพวกเขาอีกครั้งว่า พันธสัญญานี้ยังมีอยู่และจะเป็นพันธสัญญาที่ไม่มีวันจบสิ้นหรือ หยุดลงได้ นอกจากการได้ระลึกถึงความรักนิรันดร์ของพระเจ้าแล้ว ยังทำให้พวกเขาย้อนกลับมามองดู ตนเองด้วยว่าพวกเขาได้ปฏิบัติตามและถือรักษาพันธสัญญาที่ให้ไว้ได้หรือไม่ ในขณะที่เดียวกันนอกจาก พระเจ้าได้ทรงประทานพันธสัญญานิรันดร์กับชนชาติของพระองค์ในภาพรวมแล้ว พระเจ้าได้ทรง ประทานพันธสัญญานิรันดร์ระหว่างพระองค์กับอาโรน ซึ่งเป็นตัวแทนของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกให้ทำหน้าที่ดูแลประชากรของพระองค์ด้วย

**5. การทนทุกข์ [Suffering]** เกลือเป็นเครื่องหมายของความทุกข์ยาก และการสาบแช่ง จากการศึกษาถึงบริบทและข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับเกลือในความหมายนี้ พบว่ามีข้อพระคัมภีร์ จำนวน สี่ ตอน ได้กล่าวถึงเกลือในภาพแห่งคำแช่งสาบ และการพิพากษาลงโทษ ซึ่งเกิดจากกรณีแรก คือการไม่เชื่อพระเจ้า ในเหตุการณ์ที่ภรรยาของโลทต้องกลายเป็นเสาเกลือ (ปฐมก. 19:26) และอีก กรณีหนึ่งคือภาพของการลงโทษต่อประเทศที่พ่ายแพ้สงครามในสมัยนั้น ด้วยการโปรยเกลือลงบน แผ่นดินของฝ่ายที่พ่ายแพ้สงครามเพื่อทำให้แผ่นดินนั้นไม่สามารถเกิดผลผลิตใด ๆ ได้อีกเลย (ฉธบ. 29:23, ผวจ. 9:45, ศพย. 2:9)

ในหัวข้อนี้จึงเห็นได้ว่า นอกจากเกลือจะเป็นสิ่งที่ทำให้ชุมชนชาวยิวได้ระลึกถึงพระพรและ ความรักที่มั่นคงนิรันดร์ และหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้าแล้ว การเป็นเกลือแห่งโลกยังคงเป็น สิ่งที่ทำให้พวกเขาได้ระลึกถึงประสบการณ์ที่บรรพบุรุษได้บอกเล่าสืบต่อกันมาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขา ไม่เชื่อฟังพระเจ้าด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงตรัสว่าพวกเขาเป็นเกลือแห่งโลก จึงเป็นประโยคที่มีคุณค่า มีความสำคัญ และมีความหมายที่ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตในเรื่องคุณค่าและประโยชน์ของเกลือคือ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจน หรือการพูดแบบตรง ๆ ถึงคุณสมบัติของเกลือในข้อที่คนในปัจจุบัน จะคิดถึงอันดับแรกถ้าพูดถึงคุณสมบัติของเกลือนั้นคือ การที่เกลือช่วยยับยั้งการเน่าเปื่อยของเนื้อเยื่อ ต่าง ๆ ด้วยหลายคนอาจจะมองว่าสามารถรวมเข้าได้กับคุณสมบัติที่ว่าเกลือใช้เป็นยารักษาโรค

ซึ่งพบว่าปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ (อสค. 16:4) ก็อาจเป็นไปได้ หรืออาจเป็นเพราะการใช้เกลือใสในอาหารเพื่อช่วยให้เก็บอาหารได้นาน การใช้เกลือสำหรับรักษาสภาพศพ (มัมมี่) น่าจะเป็นสิ่งที่ผู้คนในโลกโบราณขณะนั้นรู้จักเป็นอย่างดีอยู่แล้วตามที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและกล่าวถึงความสำคัญของเกลืออย่างละเอียดในบทที่ 2 แล้ว อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ของผู้วิจัยเองพบว่าเมื่อมีการเทศนาหรือการสอนในเรื่องเกลือ คุณสมบัติของเกลือข้อนี้จะถูกยกเอามาอ้างหรือเปรียบเทียบเป็นอันดับแรกและมีความถี่มากกว่าคุณสมบัติของเกลือจากที่พบในพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้ออื่น ๆ ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่รับฟังพลาดความหมายและความเข้าใจถึงคุณลักษณะที่สำคัญของเกลือในความหมายอื่นก็เป็นไปได้

### 5.1.2 ใครเป็นเกลือแห่งโลก

สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์บนภูเขากับพระเยซูคริสต์ในเวลานั้น ชุมชนชาวยิวเมื่อได้ฟังคำตรัสของพระเยซูคริสต์ หรือผู้ที่ได้อ่านพระธรรมตอนนี้ แน่ใจว่าถ้อยคำของประโยคสั้น ๆ ย่อมเป็นสาเหตุให้คิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งว่า พระเยซูคริสต์กำลังต้องการบอกพวกเขาว่า พวกเขาเป็นใครและกำลังทำอะไรอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ขณะนั้น รวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาได้หลบหนีจากประสบการณ์ที่พวกเขาเคยมีเกี่ยวกับเกลือ จากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่าแม้จะมีการบันทึกถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่กล่าวถึงเกลือในพระกิตติคุณเล่มอื่นได้แก่ มาระโก 9:49-50 และ ลูกา 14:34-35 แต่ดังที่ทราบแล้วว่าประโยค “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” *Ἦμεῖς ἐστέ τὸ ἅλας τῆς γῆς* เป็นคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่พบเพียงแห่งเดียวในพระธรรมมัทธิวเท่านั้น ในการได้ศึกษารูปประโยคในภาษาเดิมพบว่า *Ἦμεῖς* อยู่ในรูปของพหูพจน์ หมายความว่าคำตรัสของพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่ได้ตรัสกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือหมายถึงเฉพาะคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งไม่ว่าจะเป็นสาวกวงในหรืออัครสาวกทั้งสิบสองคนของพระองค์เท่านั้น แต่ในรูปประโยคนี้พระองค์กำลังหมายความถึงผู้ที่เชื่อในพระองค์ ผู้ที่ติดตามพระองค์ นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงถึงความเป็นเกลือในลักษณะที่เป็นธรรมชาติของผู้เชื่อทุกคนด้วย พระเยซูคริสต์ไม่ได้ใช้ประโยคคำสั่งด้วยการสั่งให้พวกเขาเป็นเกลือแห่งโลก แต่พระองค์กำลังตรัสกับพวกเขาว่าเมื่อพวกเขาติดตามพระองค์เขาก็เป็นเกลือแห่งโลกโดยอัตโนมัติ

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความเป็นมาและความหมายจากคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” รวมทั้งการทราบจุดประสงค์ของผู้เขียนพระธรรมมัทธิวที่ต้องการสื่อสารกับผู้อ่าน [Matthean Community] ซึ่งเป็นชุมชนชาวยิวที่ประกอบไปด้วยคริสเตียนทั้งคนยิวและชาวต่างชาติ โดยเป็นกลุ่มคนที่มีจำนวนไม่มากนัก ที่อาศัยอยู่รวมกันกับชาวยิว หรือชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่นอกกรุงเยรูซาเล็ม คือที่เมืองอันโทโกแห่งแคว้นซีเรีย แน่ใจว่าการที่พวกเขาต้องอยู่ท่ามกลางผู้ที่มีความแตกต่างกันทั้งในด้านความเชื่อ ประเพณี รวมทั้งอยู่รวมกันกับผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ หรือแม้แต่

ในชุมชนคริสเตียนด้วยกันก็มีความแตกต่างด้วย คือมีทั้งชาวยิวที่มาเป็นคริสเตียน และชาวต่างชาติที่เป็นคริสเตียน ในความแตกต่างนี้ย่อมทำให้เกิดความขัดแย้ง ความไม่พอใจต่อการประพฤติปฏิบัติของกันและกัน และก่อให้เกิดปัญหาที่ติดตามมาภายหลังด้วย

ในคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่มาถึงชุมชนเล็ก ๆ แห่งนี้ พวกเขาทุกคนจึงต้องทำหน้าที่ด้วยการเป็นเกลือแห่งโลก ด้วยการสำแดงชีวิตของตนตามความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ไม่ว่าจะเป็นการรักษาเยียวยา การมีส่วนร่วมทำให้สังคมชุมชนที่สร้างสรรค์และน่าอยู่ เป็นสังคมที่มีรสชาติ และแม้ว่าพวกเขาจะต้องพบกับความทุกข์ยาก ต้องถูกข่มเหง หรือถูกเหยียดหยามเพราะความเชื่อ พวกเขาก็ยังสามารที่จะถูกเรียกว่าผู้เป็นสุขได้ นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาพันธสัญญาพันธสัญญาพันธสัญญากับชนชาติของพวกเขาแล้วว่า พระองค์จะทรงอยู่ด้วย จะทรงเป็นผู้ปกป้อง ค้ำครอง และนำการวยพระพรมาถึงพวกเขาด้วยพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไป จึงสามารถสรุปได้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” เป็นคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่มาถึงผู้ที่เชื่อในพระองค์ทุกคนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยผู้เชื่อทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากสถานะนี้ได้เลย

### 5.1.3 เกลือที่หมดรสเค็ม

นอกจากการทราบว่าคุณเชื่อทุกคนเป็นเกลือแห่งโลกแล้ว ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะศึกษาในความหมายของประเด็น “เกลือที่หมดรสเค็ม” เนื่องด้วยพบว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะเป็นประโยคที่มีความเข้าใจยากสำหรับผู้คนในปัจจุบัน และเห็นว่าการมีความเข้าใจในประเด็นนี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในพระธรรมตอนนี้มากขึ้น ซึ่งต้องใช้การศึกษาถึงบริบทและสิ่งที่เกิดขึ้น ณ เวลานั้น โดยไม่ใช้หลักความรู้หรือหลักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันมาอ้างอิง เพราะจะหาคำตอบไม่ได้อย่างแน่นอนว่า เกลือจะหมดรสเค็มได้อย่างไร

เมื่อได้ทำการศึกษาถึงขั้นตอนและวิธีการของการนำเกลือมาใช้ประโยชน์ของผู้คนในสมัยของพระเยซูคริสต์ หรือในช่วงเวลาที่เรียบเรียงพระธรรมมัทธิว ซึ่งมีช่วงเวลาที่ไม่ห่างกันมากนัก ดังนั้นผู้คนย่อมจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของเกลือที่มีความใกล้เคียงกันด้วย จากการศึกษาพบว่าความหมายของภาษาเดิมของ “เกลือที่หมดรสเค็ม” [*salt has lost its taste*] [*ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ*] มีความหมายตรงตัวว่า ที่อ เจือย โง่เขลา หรือทำในสิ่งที่โง่ การตีความในความหมายตามตัวอักษรนี้จึงเป็นการต่อว่า หรือการตำหนิอย่างตรงไปตรงมา ในความเป็นจริงแล้วพบว่าถ้าเกลือนั้นเป็นเกลือที่บริสุทธิ์ เกลือจะไม่สูญเสียรสชาติหรือความเค็มไปได้เลย แม้จะถูกเก็บไว้เป็นเวลานาน แต่ “เกลือที่หมดรสเค็ม” ในที่นี้หมายถึงเกลือที่สกปรกและหยาบ เป็นขยะจากนาเกลือที่มักจะถูกทิ้งจนเหลือแต่ซากของผลึกเหมือนเกลือ แต่ไม่มีรสชาติ เกลือที่ถูกใช้ในยุคนั้นมีแหล่งผลิตมาจากทะเลตาย โดยไม่ได้ผ่านกระบวนการเช่นเดียวกับการผลิตเกลือในปัจจุบัน ดังนั้นเกลือจึงเต็มไปด้วยส่วนผสมของแร่ธาตุอื่นๆ เจือปนอยู่ด้วย บางครั้งเกลือที่แท้จริงจะถูกชะล้างออกไปโดยทิ้งไว้เหลือแต่แร่ธาตุที่ไร้ประโยชน์ ไม่มีความเค็มหลงเหลืออยู่ และไม่มีประโยชน์สำหรับ

การนำไปทำอะไรได้อีก ในขณะที่เดียวกันประโยคที่ปรากฏหลังจากนี้ คือประโยคที่ว่า “จะถูกทำให้กลับมาเค็มอีกได้อย่างไร” [how can its saltiness be restored?] การใช้รูปประโยคนี้แสดงให้เห็นความจริงที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ในกรณีที่เกลือสูญเสียรสชาติความเค็มไปแล้ว เกลือจะไม่สามารถทำให้ตัวของมันเองกลับมาเค็มได้อีก แต่จะกลายเป็นสิ่งที่ไร้ค่าและไม่มีประโยชน์ใด ๆ อีกเลย

สำหรับผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์รวมทั้งชุมชนที่มีทิวได้เขียนไปถึง การสอนเรื่องเกลื่อย่อมจะทำให้พวกเขาเห็นคุณค่าและความสำคัญในสิ่งที่พวกเขามีและเป็นอยู่ รวมทั้งได้ทบทวนถึงหน้าที่ของตนเอง และในขณะเดียวกันก็เตือนพวกเขาให้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดด้วย จากความสำคัญหรือประโยชน์ของเกลือจากการศึกษาที่ผ่านมาทำให้ผู้วิจัยเห็นภาพที่ชัดเจนว่าแม้เกลือจะเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย แต่มีคุณค่าอย่างมากมายมหาศาล เกลือแสดงผลงานของมันอย่างเงียบ ๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับแสงสว่างที่ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจน เกลือมีความหมายต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์หลายด้าน โดยเฉพาะสำหรับชุมชนชาวฮิวแล้ว ประเด็นที่ผู้วิจัยพบคือการเป็นเกลือแห่งโลก นอกจากจะหมายถึงการเป็นตัวแทนขององค์พระเยซูคริสต์ด้วยการปรุงรสและเยียวยารักษาแผ่นดินนี้ให้ดีขึ้นแล้ว พวกเขาถือว่าเกลือมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้า เช่นเดียวกับชีวิตของผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ที่มีความสำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับพระเจ้า ดังนั้นเมื่อก้าวถึงเกลื่อย่อมทำให้ผู้ที่คุ้นเคยกับการถวายเครื่องเผาบูชาอย่างเช่นชุมชนชาวฮิว ได้ย้อนระลึกถึงการมอบถวายชีวิตของพวกเขาให้เป็นเครื่องถวายบูชาแด่พระเจ้า ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และการที่เกลือถูกใช้เป็นเครื่องหมายที่พระเจ้าทรงประทานพันธสัญญาเกลือต่อบรรพบุรุษของพวกเขา ก็ยังทำให้ระลึกถึงความรักอันมั่นคงที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตและพงศ์พันธุ์ของชนชาตินี้ ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เป็นนิรันดร์ เพราะไม่มีสิ่งใดจะทำให้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาน้อยลงได้เลย แน่แน่นอนว่าทุกครั้งของการทำพันธสัญญาย่อมมีเงื่อนไข กฎ และกติกาก่อนการใช้พันธสัญญา เกลือในความหมายที่ทำให้พวกเขาระลึกถึงประเด็นสุดท้ายนี้คือการที่พวกเขาต้องยึดมั่น เชื่อฟัง และปฏิบัติตาม เพราะถ้าทำผิดต่อข้อตกลงนี้สิ่งที่พวกเขาจะพบนั่นคือชีวิตที่ไม่เกิดผล หรือต้องถึงกับสูญเสียชีวิตเช่นเดียวกับแผ่นดินที่ถูกโรยด้วยเกลือ หรือการเป็นเสาเกลือนั่นเอง

## 5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและจากสรุปผลการศึกษา ผู้ทำวิจัยสรุปประเด็นต่าง ๆ เพื่ออภิปรายได้ดังนี้

### 5.2.1 คริสเตียนกับการเป็นเกลือแห่งโลก

ด้วยลักษณะของชุมชนในพระธรรมมัทธิว 5:13 นั้นเป็นชุมชนคริสเตียนที่มีจำนวนน้อยมาก เมื่อเทียบกับอาณาจักรโรมันที่กว้างใหญ่ไพศาล พิจารณาดูแล้วมีความคล้ายคลึงกับชุมชนคริสเตียนในประเทศไทย ซึ่งจากการสำรวจของมูลนิธิอิสตาร์ ข้อมูล ณ วันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 2021 พบว่า

มีจำนวนคริสเตียนเพียงร้อยละ 0.74 (483,263 คน) จากจำนวนทั้งหมดของประชากรในประเทศไทย (65,226,342 คน) และความเหมือนอีกประการหนึ่งคือการที่คริสเตียนไทยต้องอยู่ร่วมกับชุมชนหรือสังคมที่มีความหลากหลายทั้งเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และฐานะ เช่นเดียวกับชุมชนในพระธรรมมัดทิธ ในเวลานั้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าคำตรัสของพระเยซูคริสต์ในเวลานั้น “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” ก็ย่อมจะเป็นที่หนุนใจ และท้าทายสำหรับคริสเตียนในปัจจุบันด้วยเช่นกัน นอกจากความเหมือนระหว่างคริสเตียนไทยกับผู้เชื่อที่มัดทิธเขียนจดหมายไปถึงแล้ว เรายังพบว่าชุมชนของมัดทิธยังมีลักษณะที่เป็นชุมชนแห่งการเกื้อหนุนและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ความเชื่อหรือฐานะทางสังคม จากงานวิจัยหัวข้อ ทูทางสังคม [Social Capital] ของไมตรี อินทรีย์ ได้กล่าวถึงสถานการณ์และต้นทุนทางสังคมของประเทศไทยไว้ว่า ในสถานการณ์ที่โลกกำลังเผชิญกับวิกฤตการณ์มากมายทั้งทางเศรษฐกิจ สุขภาพ และสิ่งแวดล้อม แต่ประเทศไทยสามารถผ่านพ้นวิกฤติต่าง ๆ นั้นมาได้ ล้วนเป็นเพราะประชาชนชาวไทยมีทุนทางสังคม ไม่ว่าจะเป็น ความมีน้ำใจ การมีความเอื้ออาทร ความช่วยเหลือเกื้อกูล ความเป็นชุมชน รวมถึงภูมิปัญญาชาวบ้าน วัฒนธรรมประเพณี ความเชื่อ ศาสนา ศักยภาพในชุมชน ซึ่งเป็นมรดกของสังคมไทยมาโดยตลอด เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวสังคมไทยผูกพันกันมาช้านาน สำหรับคริสเตียนไทยแล้วก็เช่นกัน ถือได้ว่าทั้งการเป็นคริสเตียนและทั้งการเป็นคนไทย ยิงน่าจะทำให้คริสเตียนไทยสามารถทำหน้าที่ของการเป็นเกลือแห่งโลกได้อย่างมีคุณภาพ ตามความหมายที่ได้กล่าวมาแล้ว

พิพเพิร์ท (2007) ได้กล่าวไว้ในงานเขียน “*เขย่าเกลือออกจากขวด*” (Out of The Saltshaker & Into the World) ว่า “ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสว่าเราเป็นเกลือแห่งโลก และทรงท้าทายไม่ให้เราสูญเสียรสเค็มไป ความหมายอย่างหนึ่งคือ เราต้องแข็งขันในฐานะเป็นผู้แทนของพระองค์ในท่ามกลางชาวโลก เราต้องออกมาจากขวดเกลือและเข้าไปอยู่ในชีวิตจริง ไม่ใช่ไปถูกเหยียบย่ำ” ในงานเขียนนี้ได้อธิบายอย่างชัดเจนและตรงกับความหมายของประโยคที่พระเยซูตรัสว่า การเป็นเกลือแห่งโลกนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เป็นกระบวนการที่ไม่ต้องใช้เทคนิคพิเศษในการเรียนรู้ ไม่ใช่โครงการที่จะประยุกต์ใช้ ไม่ใช่หน้าที่ที่เพิ่มขึ้นสำหรับคริสเตียน ไม่ใช่สิ่งที่ต้องทำ ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ อาจจะทำ ทำได้ หรือจะทำ แต่เรียกว่า เป็นธรรมชาติ เป็นวิถีชีวิต หรือเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคริสเตียนทุกคนเป็นเกลือแห่งโลก

เช่นเดียวกับ วอร์เรน (2011) ได้กล่าวใน *ชีวิตที่เคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์* ว่า เราต้องเลือกว่าจะเป็นคริสเตียนระดับโลกหรือจะเป็นคริสเตียนฝ่ายโลก โดยท่านอธิบายว่าคริสเตียนฝ่ายโลกนั้นเข้ามาพึ่งพระเจ้าเพื่อความพึงพอใจส่วนตัวเท่านั้น โดยแม้พวกเขาได้รับความรอดแต่ก็ยังเห็นแก่ตัว พวกเขาชอบกิจกรรมที่เสริมสร้างตัวเอง รับพระพรของตนเอง และสนใจในความสุขที่ตนเองจะได้รับ โดยไม่สนใจต่อผู้รอบข้าง หรือการนำความรอดและพระพรได้รับไปใช้เพื่อผู้อื่น แต่สำหรับผู้ที่เป็นคริสเตียนระดับโลก คือคริสเตียนที่ใช้ชีวิตและพระพรที่ได้รับทั้งหมดเพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของโลกนี้ในทุก ๆ วัน ดังนั้นคริสเตียนระดับโลกในความหมายของ วอร์เรน จึงเป็นคริสเตียน

ที่ตอบสนองต่อการเป็นเกลือแห่งโลกตามคำตรัสของพระเยซูคริสต์ ซึ่งมีความหมายคล้ายกับที่ ยูแบงค์ (2555) กล่าวไว้ในหนังสือ *เราเป็นทูตของพระคริสต์* ว่า สำหรับการเป็นคริสเตียนเราได้ชื่อว่าเป็นทูตของพระคริสต์ซึ่งในระดับแรกหมายถึงชีวิตส่วนตัวของเราที่พระเจ้า ดิดสนิท และอยู่ในทางของพระองค์ สำหรับระดับที่สองคือการให้ชีวิตของตนเองเป็นตัวแทนของพระคริสต์ หรือให้ทุกคนได้เห็นพระคริสต์ในตัวของเรา งานเขียนของทั้งสองท่านได้ช่วยอธิบายให้เห็นภาพของการเป็นเกลือแห่งโลกได้อย่างชัดเจน

## 5.2.2 คริสเตียนที่หมดรสเค็ม

การเป็นเกลือที่หมดรสเค็ม จากการศึกษาพบว่าผลลัพธ์คือการถูกโยนทิ้ง และไม่มีประโยชน์อะไรอีกเลย เช่นเดียวกับกับคริสเตียนที่หมดรสเค็ม แม้การเชื่อในพระเยซูคริสต์จะเพียงพอสำหรับการได้รับความรอด การพ้นจากความผิดบาปนั้นก็เพราะโดยความรักและพระคุณของพระเจ้า แต่สำหรับการเป็นคริสเตียนที่หมดรสเค็มหมายถึง คริสเตียนที่ไม่ได้สำแดงคุณค่าหรือใช้ประโยชน์สิ่งที่ตนได้รับและมีอยู่เพื่อพระเจ้าหรือผู้อื่นเลย เสมือนเกลือที่อยู่ในขวดแต่ไม่ได้ถูกเทออกมาจากขวด ในขณะที่เดียวกันอีกความหมายหนึ่ง เกลือที่หมดรสเค็มก็เปรียบกับชีวิตของคริสเตียนที่ยินยอมให้สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตทั้งฝ่ายร่างกาย จิตใจ หรือจิตวิญญาณเข้ามาเกาะติดกับตนเอง หรือการยอมให้สิ่งต่าง ๆ ในโลกเข้ามาเจือปนอยู่ในชีวิตของตนเอง โดยไม่พยายามที่จะสลัดมันออกไปให้พ้น จนทำให้ความเค็มที่มีสูญหายไปหมด ดังนั้นแทนการเป็นเกลือที่จะเข้าไปเปลี่ยนแปลงหรือรักษาสังคมให้ดีขึ้นจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ การถูกผู้คนเหยียดหยามนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่ตกต่ำ และแน่นอนว่าไม่เพียงเฉพาะตนเองเท่านั้นที่จะถูกเหยียดหยาม แต่ทั้งชุมชนคริสเตียนและพระเจ้าก็ไม่ได้รับเกียรติจากชีวิตของคริสเตียนที่หมดรสเค็มด้วยเช่นกัน

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตกับคำตรัสของพระเยซูคริสต์ว่าสำหรับคริสเตียนที่หมดรสเค็มไปแล้วนั้น จะกลับมาเป็นคริสเตียนที่มีรสเค็มได้อีกหรือไม่ จากการศึกษาในการใช้รูปประโยคตอนนี้จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษากรีก พบว่าเป็นประโยคที่อยู่ในรูปของการถูกกระทำ คือ เกลือที่ไม่มีรสเค็มแล้วจะถูกทำให้กลับมาเค็มอีกได้อย่างไร [*how can its saltiness be restored?*] แสดงให้เห็นว่าเกลือไม่สามารถกลับมาเค็มได้อีกด้วยตนเอง ในคำตรัสของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นการเตือนให้ผู้เชื่อระมัดระวังในการดำเนินชีวิต และเป็นความจริงที่ว่าเกลือที่หมดรสเค็มก็ต้องถูกทิ้งไปในที่สุด ดังนั้นจึงต้องระมัดระวังที่จะรักษาความเค็มไว้ คือมีเกลืออยู่ในตัวเสมอ ในทางกลับกันก็ต้องเตรียมยอมรับกับความเจ็บปวด และความอับอาย การถูกเหยียดหยาม ถ้าเราเป็นเกลือที่หมดรสเค็ม

โดยพระคุณและด้วยความรักของพระเจ้าที่โปรดประทานต่อประชากรของพระองค์ ผู้วิจัยเชื่อว่าสำหรับชีวิตของคริสเตียนที่ต้องการเติมเต็ม และกลับมาเค็มอีกครั้งหนึ่งนั้น พระเจ้าทรงให้โอกาสอยู่เสมอ และพระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่จะทำให้ผู้ที่หมดรสเค็มนั้น กลับมาเค็มได้

อีกครั้งเพราะด้วยกำลัง ด้วยสติปัญญา และความพยายามของเราเองจะไม่สามารถกระทำได้ แต่ด้วย พันธสัญญาพันธบัตร ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ เราทั้งหลายจึงสามารถ ดำเนินชีวิตด้วยการเป็นเกลือแห่งโลกนี้ได้อย่างแน่นอน

### 5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากงานค้นคว้าอิสระหัวข้อ “ความหมายของ ‘เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13’ ตามความเข้าใจ ของชุมชนชาวยิว” ผู้วิจัยได้พบความหมายและความสำคัญที่มีผลกระทบต่อคริสเตียน ผู้รับใช้ คริสตจักร หน่วยงานหรือองค์กรคริสเตียน รวมถึงสภาคริสตจักรในประเทศไทย จึงได้นำเสนอ การตอบสนองต่อการมีชีวิตให้เป็นเกลือแห่งโลกดังนี้

#### 5.3.1 สำหรับคริสเตียน

ผู้วิจัยมีประสบการณ์ที่ได้ฟังคริสเตียนหลายคนกล่าวว่า “ฉันไม่สามารถทำหน้าที่นี้ได้ อย่างแน่นอน ฉันขอมีชีวิตแห่งการเป็นคริสเตียนที่อยู่แบบเงียบ ๆ กับพระเจ้าเป็นการส่วนตัวก็เพียงพอ แล้ว” มีคริสเตียนจำนวนหนึ่งที่มีความปรารถนาในการเป็นคริสเตียนเพียงพอเพื่อขอเป็นคริสเตียนที่อยู่ใน ระดับแรกหรือคริสเตียนของโลกดังที่กล่าวมาก็เพียงพอแล้ว แสดงถึงความไม่เข้าใจต่อสิ่งที่พระเจ้า ได้ทรงมอบหมายให้เขาเป็นเกลือแห่งโลกนั่นเอง การศึกษาที่ผ่านมาได้พบว่าเป็นสิ่งที่ยากมาก สำหรับคริสเตียนที่จะรักษาหรือดำเนินชีวิตได้ตามมาตรฐานของพระเจ้า ซึ่งนั่นคือความเป็นจริง แต่ ด้วยการทรงนำและการช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสเตียนสามารถสำแดงชีวิตที่เป็นพระพร และมีผลกระทบต่อผู้อื่นในทางที่ดี สามารถมีชีวิตที่แตกต่างและยืนหยัดอยู่ในความเชื่อตามคำสอน จากพระวจนะได้ ซึ่งตรงกับที่ วรรณภา เรื่องเจริญสุข กล่าวไว้ในหนังสือ *จริยธรรมคริสเตียน* (2021) ว่า เปาโลเรียกคริสเตียนว่า “ธรรมิกชน” ซึ่งในความหมายภาษากรีกมีความหมายต่อเนื่องจากคำว่า “บริสุทธิ์” ในภาษาฮีบรู ซึ่งมีความหมายว่า “แตกต่าง” ดังนั้นคริสเตียนจึงต้องแตกต่างจากผู้ที่ไม่ได้ เป็นคริสเตียน และจะไม่เพียงทำตามมาตรฐานของโลกนี้

#### 5.3.2 สำหรับผู้รับใช้

สำหรับผู้รับใช้ของพระเจ้า จากการวิจัยฉบับนี้ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงพระพรอย่างมากมายที่ พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ผ่านทางการทำงานพันธสัญญาเกลือกับอาโรน ซึ่งเป็น ตัวแทนของปุโรหิตและเลวี ผู้รับใช้ของพระเจ้าในพระวิหาร แน่แน่นอนว่าในการเป็นเกลือแห่งโลกนั้น ผู้รับใช้ของพระเจ้าย่อมต้องสำแดงความเป็นเกลือได้เช่นเดียวกับคริสเตียนทั่วไป และควรจะมี มากกว่าด้วย แต่สิ่งที่พิเศษกว่าคริสเตียนทั่วไปนั่นคือ การที่ผู้รับใช้จะมีความมั่นใจในการทรงเลือก และการทรงเรียกในการทำพันธกิจไม่ว่าจะรับใช้ในคริสตจักร หน่วยงาน สถาบัน และไม่ว่าจะพบกับ อุปสรรคหรือปัญหาใดก็ตาม พระสัญญาที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะทรงเลี้ยงดู และปกป้องผู้รับใช้

และครอบครัวนั้นเป็นพันธสัญญาที่เป็นนิรันดร์ ขอให้ทเรียนจากพระธรรมเนหะมีย์เป็นแบบอย่าง สำหรับการรับใช้ว่า ผู้รับใช้จะไม่หนีหรือละทิ้งจากพันธกิจที่ได้รับมอบหมายจากองค์พระผู้เป็นเจ้าไป เพียงเพราะขาด หรือไม่มีในสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต แต่จะมั่นคงในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และเรียนรู้ ในการกระทำตามและเชื่อฟังพระองค์เสมอ

นอกจากชีวิตของผู้รับใช้ที่จะมั่นคงและไว้วางใจในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงให้ไว้แล้ว ด้วยการที่ผู้รับใช้ต้องเป็นผู้สอน ผู้แบ่งปัน และผู้ที่หนุนใจผู้อื่นด้วยพระวจนะของพระเจ้า จึงเห็นว่าเมื่อมี โอกาสได้สอนในเรื่องการเป็นเกลือแห่งโลก ผู้รับใช้ควรจะศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและสอนถึงความหมายในเรื่องนี้อย่างครบถ้วน ไม่ใช่เพียงพูดถึงคุณสมบัติของเกลือที่ใคร ๆ ก็รู้จักเท่านั้น หรือ เพียงการใช้ประโยค “ขอให้เราเป็นเกลือแห่งโลก” เป็นข้อสรุปของทุกเรื่องของคำเทศนาหรือการ อธิษฐาน โดยปราศจากการอธิบายให้เข้าใจก่อน การเป็นเกลือต้องสำแดงออกให้เห็นถึงประโยชน์ อย่างชัดเจน เกลือต้องมีอิทธิพลและช่วยสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ให้ดีขึ้น มีรสชาติที่ดีขึ้น และช่วยให้สิ่ง เหล่านั้นมีคุณภาพที่ยาวนานมากขึ้น นี่คือน้ำที่สำคัญของการเป็นเกลือแห่งโลกของผู้รับใช้พระเจ้า ทุกคน ปรงแต่ง สนับสนุน เสริมสร้าง ผู้คนและสมาชิกในคริสตจักร เพื่อเกลือเหล่านั้นจะเข้าไปอยู่ และทำหน้าที่ของมันอย่างเต็มที่ในทุกชุมชน ทุกสังคม ในประเทศไทย และในโลกนี้ต่อไป

### 5.3.3 สำหรับคริสตจักร

คิม (2018) เขียนไว้ในหนังสือ *ความเชื่อที่มีชีวิต* ว่า จุดประสงค์ที่คริสตจักรถูกตั้งขึ้นในโลกนี้ มี 5 ประการได้แก่การนมัสการพระเจ้า คริสเตียนศึกษา การสามัคคีธรรม การประกาศ และการรับใช้ จุดประสงค์เหล่านี้เสริมสร้างผู้เชื่อให้เจริญเติบโตทั้งในความเชื่อ และการดำเนินชีวิต เพื่อเป็นผู้ดี รอบคอบ เป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ และเป็นเหมือนพระคริสต์ให้มากยิ่งขึ้น การที่คริสเตียนหรือผู้เชื่อที่ อยู่ในคริสตจักรจะสามารถดำเนินชีวิตให้เป็นเกลือของโลกได้นั้น คริสตจักรจึงต้องเห็นความสำคัญ ในการให้พระวจนะของพระเจ้าตอนนี้สำเร็จในชีวิตของผู้เชื่อ คริสตจักรจึงต้องทุ่มเทสอนพระวจนะ สอนให้สมาชิกเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนแก่สมาชิกในคริสตจักรทุกวัย นอกจากนี้คริสตจักรต้องมีแผนงานหรือการดำเนินกิจกรรมที่จะต้องออกไปทำกับชุมชน สังคม ที่อยู่ รอบข้างด้วย โดยเฉพาะในสถานการณ์แห่งความยากลำบากในปัจจุบัน ยังมีคริสตจักรหลายแห่งที่ปิด ตัวเงียบ โดยไม่สนใจช่วยเหลือ หรือแบ่งปันให้กับผู้อื่น แต่ขณะเดียวกันเราก็พบว่ามียุคหลายคริสตจักร ที่ได้ใช้วิกฤติการณ์นี้เป็นโอกาสที่จะมอบความรัก ช่วยเหลือและแบ่งปันแก่ชุมชนและสังคมในรูปแบบ ที่แตกต่างกันไป สิ่งเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนถึงความหมายของการเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก สะท้อน ถึงภาพของพระเยซูคริสต์ และภาพของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักได้ดีกว่าคำสอน หรือการเทศนาใน เรื่องความรักแต่เพียงอย่างเดียว



### 5.3.4 สำหรับหน่วยงานหรือสถาบันคริสเตียน

เป็นที่ทราบกันดีว่าในปัจจุบันนี้ด้วยจำนวนคริสเตียนในประเทศไทยมีน้อย จึงส่งผลให้หน่วยงาน สถาบัน หรือองค์กรคริสเตียนในปัจจุบันหลายแห่งต้องรับผู้ที่ต่างความเชื่อเข้ามาปฏิบัติงานในหน่วยงาน แน่แน่นอนว่าแต่ละแห่งมีนโยบายที่จะตอบสนองต่อนโยบายในการประกาศ และเสริมสร้างคุณแลจิตวิญญาณของบุคลากรในหน่วยงานอยู่แล้ว การที่สถาบัน หน่วยงาน หรือองค์กรยังรักษามาตรฐานในการมีผู้นำสูงสุดเป็นคริสเตียน ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก แต่ในขณะเดียวกันคริสเตียนที่อยู่ในระดับผู้นำก็ต้องมีมาตรฐานในการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนที่เป็นเกลื่อนมีความเข้มด้วย และไม่เพียงผู้บริหารเท่านั้น บุคลากรคริสเตียนในหน่วยงานถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการที่จะส่งเสริมสนับสนุนหรือเป็นผู้ที่จะทำให้ผู้ต่างความเชื่ออยู่ในฝ่ายตรงข้ามได้เช่นกัน การเป็นเกลื่อนแห่งโลก ในที่นี้จึงสำคัญเป็นที่สุด

ด้วยผู้วิจัยทำงานในสถาบันการศึกษาที่มีบุคลากรของหน่วยงานที่เป็นคริสเตียนจำนวนครึ่งหนึ่งของบุคลากรทั้งหมด ในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรคริสเตียนนั้น ไม่ได้มีสิทธิพิเศษมากกว่าบุคลากรอื่น ๆ แต่การได้รับมอบหมายให้มีส่วนในการทำพันธกิจมากกว่าบุคลากรต่างความเชื่อก็ถือได้ว่าเป็นนโยบายที่ดีของผู้บริหาร ในขณะที่อาจมีบุคลากรคริสเตียนบางคนไม่เต็มใจมากนักก็ตาม แน่แน่นอนว่าสำหรับบุคลากรที่เป็นคริสเตียน จะได้รับการจ้องมองในความประพฤติ และการปฏิบัติหน้าที่ และชีวิตส่วนตัวมากกว่าบุคลากรทั่วไป และถ้ามีบุคลากรคริสเตียนคนใดที่ทำผิด จะส่งผลกระทบต่อความเป็นคริสเตียนของทุกคนในภาพรวมด้วย ผู้บริหารและฝ่ายศาสนกิจของโรงเรียนจึงมีนโยบายด้วยการส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างชีวิตของบุคลากรคริสเตียนด้วยการจัดนมัสการ ศึกษาพระวจนะ หนุนใจและการให้คำปรึกษา รวมทั้งการที่บุคลากรคริสเตียนควรต้องได้รับการเสริมสร้างและสนับสนุนให้มีส่วนรับใช้ทั้งในสถาบันและที่คริสตจักรท้องถิ่น เพื่อให้ดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่าง สามารถเป็นเกลื่อนที่มีคุณค่าและสำแดงชีวิตต่อผู้อื่นให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ในปีการศึกษา 2559 ฝ่ายศาสนกิจของโรงเรียนได้เห็นความสำคัญถึงเรื่องนี้ และได้ตั้งหัวข้อการทำพันธกิจโดยมุ่งเน้นให้บุคลากรคริสเตียนดำเนินชีวิตเพื่อเป็นพระพรสู่บุคลากรที่ต่างความเชื่อ โดยตั้งเป็นหัวข้อสำหรับการเทศนา การจัดรีทริตของคณะครู และได้มีการแต่งบทเพลงจากพระธรรมมัทธิว 5:13 ชื่อเพลงว่า “เกลื่อนแห่งแผ่นดินโลก”(ภาคผนวก ก) ซึ่งเป็นบทเพลงประจำที่ใช้ร้องตลอดปีการศึกษา รวมทั้งเป็นบทเพลงที่ใช้ร้องสรรเสริญพระเจ้าในโอกาสออกไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรท้องถิ่นด้วย ผลจากการมีจุดเน้นในเรื่องนี้ ทำให้มีครูคริสเตียนหลายท่านได้ถวายตัวรับใช้พระเจ้าตามของประทานมากขึ้น รวมทั้งได้แสดงความตั้งใจที่จะสำแดงชีวิตของการเป็นคริสเตียนด้วยการแสดงออกทั้งการกระทำและคำพูด

### 5.3.5 สำหรับสภาคริสตจักรในประเทศไทย

นับจากอดีตตั้งแต่มีมิชชันนารีเข้ามาประกาศและเผยแผ่พระกิตติคุณในประเทศไทย สิ่งที่มีมิชชันนารีได้ทำนั้นคือการสำแดงความรัก ความห่วงใยต่อประชาชนชาวไทยด้วยการทำพันธกิจที่ลงสู่ชีวิตของผู้คน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การให้การศึกษา และความเจริญก้าวหน้าในวิทยาการต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ได้รับการสืบทอดต่อมาจนถึงสภาคริสตจักรในประเทศไทยในปัจจุบันที่ได้ทำการขยายพันธกิจในชุมชนหรือแผ่นดินไทยอย่างต่อเนื่อง และเกิดผลอย่างมากมายทั่วประเทศไทย ผู้วิจัยเห็นว่าการทำพันธกิจกับชุมชนสังคม ด้วยการแบ่งปัน การให้ความช่วยเหลือ พันธกิจเหล่านี้เป็นการสำแดงถึงการเป็นเกลือแห่งโลกได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ประเทศไทยพบกับสถานการณ์ที่ยากลำบากหน่วยงานต่าง ๆ ของสภาคริสตจักรควรให้การสนับสนุนและมีโอกาสได้เข้าไปเยียวยารักษา ทั้งสภาพจิตใจ ร่างกาย เศรษฐกิจ และการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง นอกจากการทำพันธกิจแบ่งปันความรักและให้การช่วยเหลือแก่ชุมชนสังคมแล้ว สิ่งที่สภาคริสตจักรในฐานะผู้นำขององค์กรจะต้องสำแดงการเป็นเกลือแห่งโลกคือ การสำแดงถึงความรักด้วยการรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในองค์กร ด้วยภาพลักษณ์ที่แสดงออกมาด้วยการกระทำและคำพูดให้แก่ผู้คนได้เห็น

### 5.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่าประโยค “เราเป็นเกลือแห่งโลก” หรือ “ขอให้ชีวิตของเราเป็นเกลือแห่งโลก” เป็นประโยคที่คริสเตียนพูดออกมาได้อย่างง่ายดาย เป็นคำพูดที่ติดอยู่ที่ริมฝีปากของคริสเตียน ถูกใช้ทั้งในการหนุนใจ ในคำอธิษฐาน จากหนังสือหรือในบทความต่าง ๆ ของคริสเตียน ไม่ว่าจะสอนด้วยเรื่องใด แต่สุดท้ายจบลงด้วยประโยคนี้อยู่บ่อยครั้ง แม้จะพูดหรือใช้กันอยู่บ่อยครั้ง แต่ผู้พูดหรือผู้ฟังก็มีความเข้าใจถึงการเป็นเกลือแห่งโลกได้เพียงบางส่วนของความหมายเท่านั้น เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในหัวข้อนี้แล้วได้พบถึงความสำคัญ และเห็นว่าสิ่งที่น่าสนใจซึ่งสามารถนำไปต่อยอดจากงานวิจัยฉบับนี้ในอนาคตได้ดังนี้

#### 5.4.1 การผลิตวรรณกรรมคริสเตียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเกลือ

เมื่อผู้วิจัยมีความสนใจและต้องการศึกษาในหัวข้อนี้ ในขั้นตอนของการทบทวนวรรณกรรมพบว่าไม่มีข้อมูลงานวิจัยภาษาไทยในเรื่องนี้เลย อีกทั้งเมื่อสืบข้อมูลจากบทความ บทเรียน เว็บไซต์ หรือจากหนังสืออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาไทย พบว่ามีกล่าวถึงหัวข้อนี้น้อย อาจเนื่องด้วยทุกคนคิดเห็นตรงกันว่าเป็นเรื่องง่าย และทุกคนสามารถเข้าใจได้ด้วยตนเอง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีเรื่องราวและความเป็นมาที่เกี่ยวข้องมากมายกับคำตรัสของพระเยซูคริสต์ตอนนั้น ดังนั้นจึงเสนอให้ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดทำวรรณกรรมคริสเตียน ได้บรรจุเรื่องนี้ไว้สำหรับการศึกษาค้นคว้า และผลิตเป็นวรรณกรรมที่น่าสนใจสำหรับคริสเตียนทุกช่วงวัยในโอกาสต่อไป

#### 5.4.2 จัดทำบทเรียนรวิวารศึกษาหรือคู่มือการสอนเรื่องเกลือสำหรับคริสเตียน

การทำวิจัยในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความจำเป็นของคริสเตียนทุกคนที่ต้องมีความเข้าใจในความหมายของการเป็นเกลือแห่งโลก และไม่เพียงเฉพาะวัยใดวัยหนึ่งในคริสตจักรเท่านั้นที่ต้องเข้าใจ แต่ย่อหมายถึงสมาชิกทุกคนในคริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นเด็กกรวิวารศึกษา กลุ่มอนุชน วัยทำงาน ผู้สูงวัย สตรี บุรุษ รวมทั้งผู้นำในคริสตจักร หรือผู้เชื่อใหม่ ดังนั้นจึงเสนอว่าควรมีการจัดทำบทเรียน หรือมีการสอนในเรื่องนี้ให้มากขึ้น หรือจัดการสอนอย่างต่อเนื่องในคริสตจักร

#### 5.4.3 วิจัยหัวข้อการตอบสนองของคริสเตียนต่อการเป็นเกลือแห่งโลก หรือการสำรวจมุมมองของคริสเตียนไทยต่อการเป็นเกลือแห่งโลก

เมื่อศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบและเข้าใจถึงความคาดหวังของพระเยซูคริสต์ต่อผู้ที่ติดตามพระองค์ว่าควรอยู่ในบทบาทหรือฐานะใดในโลกนี้ รวมถึงการที่จะดำเนินชีวิตในโลกนี้ได้ อย่างไร ทั้งหมดที่ได้ทำการศึกษาคือความจริงจากพระวจนะของพระเจ้าที่มาถึงคริสเตียนทุกคน ในขณะที่เดียวกันสิ่งสำคัญและเป็นความจริงที่เราจะหนีความจริงไปไม่ได้คือการที่ได้ทราบว่าคริสเตียนในปัจจุบันมีการตอบสนองหรือความเข้าใจต่อการเป็นเกลือแห่งโลกอย่างไร ซึ่งสามารถมีรายละเอียดในการวิจัยในเรื่องพื้นฐานความเข้าใจของพระวจนะตอนนี้ รวมถึงภาคปฏิบัติที่จะนำไปสู่การเป็นเกลือแห่งโลกตามน้ำพระทัยของพระเยซูคริสต์

#### 5.4.4 สำรวจมุมมองของคนทั่วไปต่อการเป็นเกลือแห่งโลกของคริสเตียน

เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจทำการศึกษาและทำวิจัยหัวข้อนี้เกิดขึ้นเมื่อได้รับคำตอบจากผู้ที่ยังไม่เป็นคริสเตียนว่า ไม่อยากเป็นคริสเตียนหรือปฏิเสธพระกิตติคุณเพราะเห็นชีวิตที่ไม่เป็นแบบอย่าง หรือมีความไม่ประทับใจต่อการดำเนินชีวิตของคริสเตียนบางคน ผู้วิจัยจึงเห็นว่านอกจากคริสเตียนจะรู้และเข้าใจความหมายในเรื่องนี้ และการดำเนินชีวิตด้วยความพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว การที่ได้ทราบมุมมองของบุคคลภายนอกหรือผู้ที่แตกต่างในด้านความเชื่อ น่าจะนำมาสู่การยอมรับ และการได้เห็นความเป็นตัวตนของชีวิตคริสเตียน หรือหน่วยงานคริสเตียน ทั้งนี้เพื่อการปรับปรุง และการเปลี่ยนแปลงเพื่อไปสู่เป้าหมายที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้ในความเป็นเกลือแห่งโลกของคริสเตียน

## บรรณานุกรม

- กุลรัตน์. (บรรณาธิการ). (2542). *เกลือ : คุณสมบัติและการใช้ประโยชน์*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สมิต.
- แกรสมิค, จอห์น. ดี. (2006). *มาระโก*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย ปฎิมา คงสืบชาติ (เอื้อศรี).  
กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส.
- คณะผู้เชี่ยวชาญของสำนักพิมพ์โลออนส์. (1995). *เจาะโลกพระคัมภีร์ เล่ม 2*. กรุงเทพฯ:  
กนกบรรณสาร.
- เคอร์สันสกี, มาร์ก. (2551). *ประวัติศาสตร์โลกผ่านเกลือ*. แปลจาก Salt : A World History.  
แปลโดย เรืองชัย รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ: มติชน.
- แซนเดอร์ส, เจ. ออสวอลด์. (2015). *สาวกฝ่ายจิตวิญญาณ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลจาก *Spiritual Discipleship*. แปลโดย พรเทพ คัดสุระ. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย. (2019). *เอกสารคำสอนวิชาพันธสัญญาใหม่เบื้องต้น: คค.523*. เชียงใหม่:  
วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ.
- ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย และ สุกุณี เกรียงชัยพร. (2019). ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลกตอนที่ 1:  
ความสว่าง. *ข่าวคริสตจักร*, ปีที่ 87(802), 16-20.
- ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย และ สุกุณี เกรียงชัยพร. (2019). ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลกตอนที่ 2:  
ลักษณะชุมชนผู้อ่านมัทธีว. *ข่าวคริสตจักร*, ปีที่ 87(803), 14-18.
- ถ้าเกลือที่ขาวที่สุดของโลกอยู่ในอิสราเอล*. (2562, 1 เมษายน). [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] ไทยรัฐฉบับ  
พิมพ์, <https://www.thairath.co.th/news/foreign/1533950>
- ธวัช เย็นใจ. (2018). *เล่าเรื่องเมืองยิว*. กรุงเทพฯ: มูลินิสสถาบันครอบครัวไทย.
- บงกช พุ่มโมง. (2561). *การศึกษาความหมายของคำอธิษฐานที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนในบริบทกิตติ  
คุณมัทธีว 6:9-13 ในมุมมองของคนไทย* (การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). วิทยาลัย  
พระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ, เชียงใหม่.
- บลันด์, เจฟฟ์. (2001). *พระกิตติคุณมาระโก*. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.

- บาร์เบียร์, ลูอิส. (2004). *มัทธิว*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย ปฎิมา คงสืบชาติ (เอื้อศรี). กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส.
- แบ็คซ์เตอร์, มากาเร็ต. (2009). *คู่มือศึกษาพระคัมภีร์และแนะนำพันธสัญญาใหม่ 1: ชีวิตและคริสตจักรของพระเยซูคริสต์*. แปลโดย หน่วยงานคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย. เชียงใหม่: สำนักพิมพ์สุริยบรรณ.
- พิพเพิร์ท, รีเบกกา แมนลีย์. (2007). *เขย่าเกล็ดออกจากขวด*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย สุริย์รัตน์ สมบูรณ์สงค์. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- ไพร์ส, เจ. เอ็ม. (2014). *สอนอย่างพระเยซู*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) แปลจาก *Jesus The Teacher*. แปลโดย วิภาดา พูลศักดิ์วารสาร. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส.
- เฟลล์มิง, ดอน. (2008). *สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ เล่มที่ 1* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.
- มาโนช พุ่มไพจิตร. (1999). *คำเทศนาบนภูเขา*. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- มิลเลอร์, ดี จี. (2527). *ลูกา*. แปลโดย วันดา ศรัทธาทิพย์. กรุงเทพฯ: ประชุมทองการพิมพ์.
- เมอร์ริลด์, ยูยีน. เอช. (2009). *เลวีนิติ - เฉลยธรรมบัญญัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย ชุมแสง เรื่อง เจริญสุข. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส (สำนักพิมพ์ จีพี).
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลินด์เซย์, เอฟ. ดวน. (2009). *เลวีนิติ - เฉลยธรรมบัญญัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). แปลโดย ชุมแสง เรื่อง เจริญสุข. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส (สำนักพิมพ์ จีพี).
- วรรณภา เรื่องเจริญสุข. (2021). *จริยธรรมคริสเตียน* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: พระคริสตธรรมกรุงเทพ (แผนกวรรณกรรม).
- วอร์เรน, ริค. (2011). *ชีวิตที่เคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). แปลจาก *The Purpose Driven*. แปลโดย วรพงศ์ จริยพทธิพงษ์. กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.

- วิยะดา ทัพพิกรณ. (1992). *สำรวจพระคัมภีร์ใหม่ มัทธีว-กิจการ*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์คณะแบ็บติสต์.
- วีเอิร์สปี, วอร์เรน ดับเบิลยู. (2007). *จงภักดี*. แปลจาก *Be Loyal*. แปลโดย พรเทพ คัดสุระ. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- สตอทท์, จอห์น อาร์. ดับบลิว. (2018). *ค่านิยมทวนกระแส* (พิมพ์ครั้งที่ 3). แปลจาก *Christian Counter-Culture*. แปลโดย สถาพร พาศีรัตน์. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- สมใจ รักษาศรี. (2011). *คำเทศนาบนภูเขา*. กรุงเทพฯ: FBC Press.
- สลาวิน. (2549). *สสารแปลงกาย*. แปลจาก *Transformed*. แปลโดย โอภาส อาจอารมณ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สุทัศน์ ยกส้าน. (2558, 2 มกราคม). *บทบาทสำคัญของเกลือในอารยธรรม*. [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] *MGRonline*, <https://mgronline.com/science/detail/9570000149982>
- อมฤต หมดทอง. (2558). *เกลือ และประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานชุมชนในอีสาน*. หน้าจั่ว, 29(2015), 165. สืบค้นจาก <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/NAJUA-Arch/article/view/44230>
- America' s Sea Salt Company. (2001). *About Salt, History of Salt*. Retrived from <https://seasalt.com/salt-101/about-salt/history-of-salt>
- Alexander, Ralph. H. (1986). *The Expositor's Bible Commentary: Vol. 3. Ezekiel*. Michigan: Zondervan, Grand Rapids.
- Brown, Raymond E. (1990). *The New Jerome Biblical Commentary*. New Jersey: Prentice Hall.
- Bruner, Frederick Dale. (1987). *Matthew Vol.1: The Christ Book Matthew 1-12*. London: Word Publishing.
- Evans, Craig A. & Porter, Stanley E. [Editors] *Dictionary of New Testament Background*. USA: Inter Varsity Press.

- France, R. T. (2007). *The Gospel of Matthew*. Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing Company.
- Hargreaves, John. (1991). *คู่มือศึกษาพระคัมภีร์: พระกิตติคุณมาระโก*. แปลโดย กองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุริยบรรณ
- Kalland, Earl. S. (1992). *The Expositor's Bible Commentary: Vol. 3. Deuteronomy*. Michigan: Zondervan, Grand Rapids.
- Morris, Leon. (1992). *The Gospel according to Matthew*. England: Inter-Varsity Press.
- Osborne, Grant R. (1997). *The IVP Newtestament Commentary Series. Matthew*. Illinois: InterVarsity Press.
- Payne, J. Barton. (1988). *1 & 2 Chronicles*. Michigan: Grand Rapids.
- Schweizer, Eduard. (1975). *The Good News According to Matthew*. Atlanta: John Knox Press.
- Stanton, Graham N. (1992). *A Gospel for a New People : Studies in Matthew*. Kentucky: Westminster/John Knox Press.
- Thomsen, Mark W. (1998). *เทววิทยาพันธสัญญาใหม่*. แปลจาก *Introducing New Testament Theology*. แปลโดย สมพร พงศ์อุดม. เชียงใหม่: โครงการตำราคณะศาสนศาสตร์แมคกิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ.
- Zodhiates, Spiros. (1992). *The Complete Word Study Dictionary : New Testament*. USA: AMG Publishers.

ภาคผนวก



ภาคผนวก ก

เพลง “เกลือแห่งแผ่นดินโลก”

# เพลง “เกลือแห่งแผ่นดินโลก”

เนื้อร้องและทำนอง อนุศิษฐ์ เกตุหอม

C Am F C F C Dm

SOPRANO  
ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก ถ้าเกลือนั้นหมด รสเค็มไป แล้วจะทำให้กลับ

ALTO  
ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก ถ้าเกลือนั้นหมด รสเค็มไป แล้วจะทำให้กลับ

BASS  
ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก ถ้าเกลือนั้นหมด รสเค็มไป แล้วจะทำให้กลับ

6 G Dm G F G G<sup>7</sup> C

เค็มได้อย่างไร แต่ขึ้นไป ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งให้คนเหยียบย่ำ

เค็มได้อย่างไร แต่ขึ้นไป ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งให้คนเหยียบย่ำ

เค็มได้อย่างไร แต่ขึ้นไป ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งให้คนเหยียบย่ำ

12 C Am F C Dm G F

1. ตั้งใจมุ่งมั่น ในการทำการ ให้สำเร็จ ผ่านไปด้วยดี ร่วมทำงานด้วย

17 C Dm D G F G

รักสามัคคี ด้วยหน้าที่ และใจปรารถนา มอบถวายเกียรติแด่องค์ราชา ผู้ทรงสร้างฟ้า

23 C F G C C Am

น้ำแผ่นดิน สรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์ทรงสร้าง\_\_\_\_\_ 2. จงเป็นเกลือที่รัก

28 F C Dm G F C Dm

ษาความเค็มใจ ที่เต็มเปี่ยมด้วยพลัง เดินหน้าไปอย่างเต็มกำลัง องค์พระคริสต์จะส

34 D G F G


ถิตอยู่กับเรา จงเป็นเกลือที่เต็มเปี่ยมด้วยรัก ให้ประจักษ์แก่

38 C F G C

คนทั้งปวง ขอพรจากเมืองบน ทรงนำทางเรา

ภาคผนวก ข

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย

	Office of Research Ethics Payap University	AF 08-02
---	---	----------

COE No. 65/001

PYU\_REC No. 64/066\_IS

**เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย  
(Certificate of Exemption)**

**ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) :** ความหมายของ “เกลือแห่งโลกในมัทธิว 5:13” ตามความเข้าใจของชุมชนชาวยิว


**Project title (English) :** The Meaning of “Salt of the World in Matthew 5:13” according to  
the Understanding of the Jewish Community

**ผู้วิจัยหลัก (Principal investigator) :** นางสาวสิรินทร ทองเนตร

**สังกัดหน่วยงาน (Affiliation) :** วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคคิลวารี่

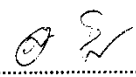
**เอกสารรับรอง (Document reviewed) :**

เอกสารรับรอง	ฉบับที่รับรอง
เอกสารการขอรับรองเชิงจริยธรรมการทำวิจัยในคน AF 07-02	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ข้อเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ประวัติของผู้วิจัยหลัก	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565

	Office of Research Ethics Payap University	AF 08-02
---	---	----------

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพ ให้การรับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย ตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ ประกาศเฮลซิงกิ แนวทางการปฏิบัติกรวิจัยทางคลินิกที่ดี และรายงานเบลมอนด์

Payap University Research Ethics Committee has exempted the above research protocol which has been reviewed and approved based on international guidelines for human research protection including the Declaration of Helsinki, international Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP) and the Belmont Report.

Signed.....  


(Assoc.Prof.Anake Chitkesorn)

Chairperson, Research Ethics Committee,  
Payap University

วันที่รับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรม : วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ.2565

(Date of exemption) : January 24, 2022

#### การปฏิบัติหลังจากรับรอง

1. หากจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงในข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร หรือเอกสารยินยอมหรือโครงการวิจัยต้องขออนุมัติก่อนเพื่อสวัสดิภาพของผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร
2. หากมีข้อมูลใหม่หรือเหตุการณ์ใด ๆ ที่อาจมีผลต่ออัตราส่วนระหว่างผลประโยชน์/ความเสี่ยงของการศึกษาวิจัย ให้รายงานต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพโดยรีบด่วน
3. การเบี่ยงเบน/ฝ่าฝืนโครงการวิจัย ต้องแจ้งคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยทุกครั้ง
4. ให้นำส่งรายงานผลการวิจัยเมื่อสิ้นสุดโครงการ
5. หากใกล้ระยะสิ้นสุดการอนุมัติแล้ว แต่ผู้วิจัยยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ กรุณาส่งรายงานความก้าวหน้าโครงการวิจัยพร้อมบันทึกขอขยายเวลา โดยระบุเหตุผลความจำเป็นในการขยายเวลา พร้อมทั้งระยะเวลาที่ขอขยาย ทั้งนี้จะต้องดำเนินการก่อนที่ระยะสิ้นสุดระยะเวลาการอนุมัติตามที่ระบุในเอกสารรับรองอย่างน้อย 2 เดือน

## ประวัติผู้จัดทำ

ชื่อสกุล	สิรินทร ทองเณร
Name	Sirintorn Thongnen
สถานที่ติดต่อ	234/30 บ้านแสนสบาย 3 ม.5 ต.สันนาเม็ง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ 50210
โทรศัพท์มือถือ	089-552-1901
อีเมล	nile_sirintorn@hotmail.com
<b>ประวัติการศึกษา</b>	
พ.ศ. 2550	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) ปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2539	ศาสนศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์
พ.ศ. 2530	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนลำปางกัลยาณี จังหวัดลำปาง
พ.ศ. 2527	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิชชานารี จังหวัดลำปาง
<b>ประวัติการทำงาน</b>	
พ.ศ. 2562 - ปัจจุบัน	อนุศาสก โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2559 - 2561	หัวหน้างานศาสนกิจ โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2554 - 2558	ครูฝ่ายศาสนกิจ โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2551 - 2553	ครูผู้สอน โรงเรียนดาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2545 - 2550	ผู้ประสานงานพัฒนาเด็กและผู้จัดการโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก คริสตจักรสัมพันธ์ อ่าเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง (TH-914)
พ.ศ. 2540 - 2545	ครูผู้สอน โรงเรียนอนุบาลเบญจมาศ จังหวัดลำปาง
พ.ศ. 2538 - 2540	ครูผู้สอน สถานรับเลี้ยงเด็ก YMCA ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2535 - 2537	ครูผู้สอน ศูนย์รับเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียนแห่งความรัก บ้านสบเป็ด อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน
พ.ศ. 2535 - 2537	ผู้ดูแลเด็ก มูลนิธิพันธกิจข่าวประเสริฐ (บ้านแห่งความรัก) หมู่บ้านสินธร แฮปปี้แลนด์ บางกะปิ กรุงเทพฯ